

POLARIS

JORDENS

FJERNHISTORIE

I NYTT LYS

"HIMMELSONNENE" FØRTELLER OM FORTIDENS

HISTORIE, SYNDFLODER OG RAGNARØKK

Rune Øverby

Rune Øverby

Jordens fjernhistorie i nytt lys

**«himmelsønnene» forteller om fortidens historie,
syndfloder og ragnarokk.**

POLARIS

Forsidebildet øverst: voldsomme nedslag av kometer, asteroidenedslag og høyteknologiske kriger har flere ganger lagt fortidens sivilisasjoner i grus.

Bilder i midten: noen av de hundrevis av bilder (sammen med timevis av smal-film) som kontaktpersonen Eduard Meier tok av de pleiadiske fartøyer i 1975-76. Denne kontaktsak er meget grundig gransket vedr. de ytre «beviser» (hundrevis av sylskarpe bilder, smalfilm med opptil 3 fartøyer filmet samtidig på relativt nært hold, lydopptak, mineralprøver, etc.). Materialet ble underkastet sylskarp kontroll av flere skeptiske forskere. Dette er utførlig behandlet i boken «Lightyears» skrevet av amerikaneren Gary Kinder, og utgitt i -87 (norsk utg. «Gudene kommer tilbake» - Hilt og Hansteen a.s 1990). Han var en av flere journalister som på 70- og 80-tallet dro til Sveits for å «avsløre» Meier, men som med de andre som kom saken på nært hold, og slik fikk se hva som egentlig foregikk, fikk han innstillingen til hele saken raskt forandret.

Nedre bilde: et av destroyerkometens mange nærpassasjer ved Jorden som særlig Velikovsky har forsket meget omfattende på - ut fra et stort materiale som forøvrig passer meget godt på de omfattende opplysninger som de utenomjordiske brakte frem og som refereres i boken.

En spesiell takk til Kåre Brynestad for god hjelp med de tyske oversettelser

Rune Øverby: Jordens fjernhistorie i nytt lys

©copyright: forfatteren, utdrag kan gjøres med henvisning til kilde.

Omslagsdesign, illustrasjoner og nedre forsidebilde: Rune Øverby

utgitt: Januar år 2000

Polaris
2338 Espa
tlf. 62 58 08 86
isbn: 82-91685-04

e-post: ruf099z@c2i.net

<http://galactic.to/> og <http://www.galactic-server.net/>

eller: <http://home.c2i.net/rune.overby>

eller: <http://home.c2i.net/sehogberg>

merk at denne boken er nå utgitt i en mer omfattende utg. med tittelen
JORDENS KOLONISERING FRA KOSMOS (2008)

INNHOLDSFORTEGNELSE

Forord.....	side 5
Innledning.....	» 5
Kapittel 1: Jordens Fjernhistorie.....	» 8
interstellare reiser allerede i fjern fortid.....	» 9
Den fjerne kolonisering av Jorden	
22 millioner år siden- romreisende fra Lyra-systemet	» 10
387.000 f.Kr. de første faste bosetninger på Jorden	» 11
228.000 f.Kr. flukt fra Lyra til Pleiadene.....	» 12
228.000 f.Kr. - tiden med Pleia.....	» 13
196.000 f.Kr. - ny krig på Jorden	» 14
Asteroidebeltet.....	» 14
116.000 f.Kr. Jorden overlatt til seg selv.....	» 17
58.000 f.Kr. Den Store Plan.....	» 17
48.000 f.Kr. Pelegon den første «gud» på Jorden	» 17
31.000 f.Kr. Atlantis og Mu.....	» 19
13.000 f.Kr. Arus blir forvist fra Jorden	» 22
13.000 f.Kr. «Adam og Eva»	» 22
Kapittel 2 : Destruksjonen og tiden etter Atlantis.....	side 24
Semjases egne ord om Mu og Atlantis' siste tider	» 27
9448 f.Kr. Jehovan kontrollerer Jorden etter Atlantis.....	» 33
Tiden med barbariske ledere etter Atlantis opphører.....	» 34
Syndfloder og kosmiske ødeleggelser etter Atlantis.....	» 35
Det siste kosmiske himmeldrama.....	» 39
Destroyerkometens og vår månes opprinnelse.....	» 42
Kapittel 3 : Destroyerkometen og Venus.....	» 47
En Flammende Rød Verden.....	» 48
Ragnarokk, ildstormer og syndfloder.....	» 49
Dødens Skygge.....	» 51
Kometen Venus.....	» 53
Kaos i de gamle kalendere.....	» 55
Bekreftelser fra romfarten.....	» 56
Jorden uten Måne.....	» 59
Istiden.....	» 61
Massedød av dyrearter.....	» 62
Vitenskapelige indisier på «syndfloder».....	» 66
Oversikt over JORDENS FJERNHISTORIE.....	» 68
Kosmologiske betraktninger.....	» 71
Kapittel 4: Mer om Atlantis - funn og teorier.....	» 76

Spor av kjempemessige meteorittnedslag.....»	77
De nedfryste mammuter.....side	80
Golfstrømmen.....»	81
Ålens merkelige vandringer.....side	81
Når inntraff katastrofen.....»	81
Atlantehavets bunn.....»	82
Kapittel 5 :Påskeøya og oldtidsbyen Tiahuanaco.....»	84
Kapittel 6 : Fortidens kjemper og guder fra rommet.....»	91
Kapittel 7: Tapte sivilisasjoner med flyvende fartøyer og fjerne atomkriger? Finnes andre spor.....»	102
Sodoma og Gomorra.....»	103
Østlige Kilder.....»	106
Spor av fortidige sivilisasjoner i Østen.....»	113
Kapittel 8: Om kontaktpersonen Eduard «Billy» Meier.....»	116
Oppvekst og første møte med Pleiaderne	117
Andre fysiske møte med Sfath.....»	118
Kontakten til Asket.....»	118
Kontakten til Semjase og Erra-gruppen.....»	121
Kapittel 9: MER OM DE UTENOMJORDISKE: Pleiadernes tekniske metode til opplevelse av kosmisk enhet og lykke - «kosmisk enhet».....»	128
Reiser utenfor tidsdimensjonen.....»	133
Stråleskip.....»	133
Gravitasjon.....»	135
Litt om livet på Erra.....»	136
Pleiade-Erranernes kosmologi og flere spørsmål.....»	137
Ptaah taler om Universets dimensjoner og plan og tidsaspektet i utviklingen	140
Semjase om gener og arvelighet.....»	144
Semjase om de forskjellige rasers opprinnelse.....»	146
Kapittel 10: Ander spørsmål/mysterier som blir forklart: Forsvinningene i Bermuda-triangelen.....»	148
Den åndelige Verden.....»	149
Den Nye Tidsalder.....»	150
Jordiske bygde UFO'er.....»	151
Fremtiden åndelige vitenskap.....»	153
Kapittel 11: Akakor krøniken og andre kilder.....»	155
Hopi-indianernes beretninger.....»	156
Underjordiske byer og tunnelsystemer.....»	158
«Eremitten».....»	159
Kapittel 12: Kosmisk Visdom - Stjernevisdom.....»	163

Forord

Denne bok vil nok for mange være en merkelig sammenblanding av vitenskapelige facts og fremmede hypoteser, som ganske sikkert går langt utover hva gjennomsnittsmennesket enda kan forstå eller si tro. Men det er heller ikke meningen at man skal tro på noe av dette som her serveres - man må gjerne se på det som «fortids science fiction». Men det henstilles dog til leseren å ha et åpent sinn, og det antas at mange også intuitivt vil føle at stoffet berører virkeligheten på en kanskje skremmende logisk måte! Men det forutanes at det meste av bokens tanker og teorier ikke vil bli gransket eller bekreftet før om adskillige årtier - for ikke å si århundrer.

Første delen er en beskrivelse av et historisk scenario som tilsynelatende går langt utover det som det i første omgang går an å bevise, men det vil underbygge tanker om at denne klodes fjernhistorie er en ganske annen enn den som pr. i dag er rådende. Og etterhvert som beretningene kommer nærmere i tid, vil det refereres til mer eller mindre kjente historiske begivenheter - f.eks. «syndfloden» - og de mange samtidige kroniker og nedtegnelser som er funnet rundt denne.

Og jeg våger da den påstand, at ettersom de mange historiske data som fremkommer her, i stor grad kan bekreftes av både nyere arkeologiske funn, oppdagelser av undersjøiske mysterier og den lange listen av spor etter de kataklysmiske begivenheter som i de få siste årtusener har rammet Jorden - burde det være grunnlag nok til å se på de øvrige av de «utenomjordiskes» opplysninger, som *ikke* kan bekreftes av funn eller parallelle opplysninger - med grader av sannsynlig sannhet.

Forfatter av denne bok har her forsøkt å trekke paralleller - og slik utlede sammenhenger - mellom forskjellige kjente og ukjente jordiske forskere og forfattere, samt de egentlig sensasjonelle «utenomjordiskes» opplysninger. Det er også henført paralleller til de mer kjente åndvitenskapelige teorier - og særlig da til Martinus' kosmologi.

Innledning

Mange vil nok se på den følgende beretning som det rene eventyr eller science fiction, og kun fremtiden og/eller den enkeltes egne indre intuitive fornemmelser, samt egen søkning - kan individuelt avgjøre hva som riktig av den følgende beretning om Jordens fjernhistorie. For øvrig må vi ta med i betraktning at historien eller fortiden ikke bare inkluderer denne virkelighet eller dimensjon, men foregår parallelt i såval høyere frekvensplan som også sideløpende fysiske plan. Men hvert plan har sin egen fortid og historie, selv om begivenheter på ett plan påvirker de andre. Den her refererte fjernhistorie er derfor den som er tilknyttet denne «vår» dimensjon eller plan, men jfr. utenomjordiske og ellers esoterisk stoff, så

finnes det altså flere parallelle fysiske plan, men mer om dette senere.

Den første del av boken er altså en beskrivelse av hendelser som begivenhetsmessig ikke kan bevises, mens den andre halvdel av stoffet er logisk underbygget av refererte kilder. Mange vil sikkert føle seg provosert ved at det her fremlegges forklaringer på både den gammeltestamentlige gud, såvel som andre «fysiske» guder - som «kun» værende noe «eldre søsken» fra Kosmos. Men da alle menneskers **liv** i sin absolutte, dypeste identitet - er et evig vesen, ånd eller bevissthet, føler eller fornemmer mange mennesker helt naturlig at det må finnes en høyeste åndelig bevissthet (Gud), og et fortsettende liv etter dette. Og dette er logiske sannheter som åndsvitenskapen og delvis parasykologien kan påvise! De som *kan* «tro», trenger dog ikke bevis. **At det finnes en altomfattende, universell intelligens er synliggjort i hele den intelligente natur - for logikk og intelligens er intet resultat av tilfeldigheter**, på samme måten som det ikke «oppstår» en båt av en haug drivtømmer som ligger på en strand tilstrekkelig lenge.

Ja - det finnes nok av «bevis» på de høyere verdener/dimensjoners eksistens, men dette ligger utenfor denne boks primære rammer, og det henvises da til studier av f.eks. Martinus' omfattende livsvitenskapelige eller kosmiske analyser. Det er særlig den «ytre» fysiske verdens fjernhistorie - tilknyttet dette frekvensplan - som primært her skal belyses. Men åndelig stoff finnes også sist i boken.

En del av bokens informasjon er først og fremst hentet fra de *kontaktreferater* som ble nedskrevet av sveitseren Eduard Meier - etter sine mange møter med Pleiadiske romfolk, og først og fremst Semjase, fra 1975 og noen år fremover. Denne kontaktsak er meget grundig gransket vedr. de ytre «beviser» (hundrevis av sylskarpe bilder, smalfilm med opptil 3 fartøyer filmet samtidig på relativt nært hold, lydopptak, mineralprøver, etc.). Dette er utførlig behandlet i boken «Lightyears» skrevet av amerikaneren Gary Kinder, og utgitt i -87 (norsk utg. «Gudene kommer tilbake» - Hilt og Hansteen a.s 1990). Han var en av flere journalister som på 70- og 80-tallet dro til Sveits for å «avsløre» Meier, men som med de andre som kom saken på nært hold, og slik fikk se hva som egentlig foregikk, fikk han innstillingen til hele saken raskt forandret.

Men det er særlig den pensjonerte flykaptein fra USAF og nå ufo-etterforsker; *Wendelle Stevens*, i samarbeide med Tom Welch og Lee Elders - som i flere bøker har beskrevet og omtalt den etterhvert berømte «Meier-saken». Men disse bøker av *Wendelle Stevens* omhandler mest forskning og undersøkelser rundt det å bevise *kontaktene og bildeenes ekthet*, og ikke så mye av selve «romkontaktens» budskap kom fram i disse bøker. Samtidig er disse bøker av Stevens fra første del av -80 årene, nå meget vanskelige å oppdrive, og denne «ytre» del av tilfellet blir ikke berørt i denne artikkel. (Mye inf. fra *Wendelle Stevens* finnes på nett-adr: <http://galactic.to/rune/>)

Omtrent samtidig med *Stevens* - i 76-77, hørte jeg for første gang om denne saken, der den ble noe ironisk omtalt et dansk ufo-tidsskrift som jeg abonnerte på. Kort tid i forveien hadde jeg kommet over en omtale av Velikovskys teorier om et relativt nær-fortidig kaos i solsystemet; hvor Venus angivelig flere ganger var nær ved å kolliderer med bl.a. Jorden. «Noe» i meg sa at dette var riktig. Det som dog knyttet dette til denne ufo-kontaktsak, og som for meg «beviste» at kontakten var reell, var at nevnte kontaktperson i et kort referat i nevnte tidskrift - *omtalte Venus' rolle i dette himmeldrama*. Samtidig som tidsrammen fra Velikovskys bøker passet meget eksakt. Men dog kom denne «ufo-kontakten» med opplysninger om hvordan *dimensjonsharmonien* i dette kaos ble forstyrret, samt mye mer som vekket min nysgjerrighet.

Det skulle dog gå over 20 år før *kontaktreferatene* fra denne sak kom meg i hende, slik at jeg kunne få det hele mer detaljert bekreftet, og som satte denne impulsen igang med å skape nærværende bok. I disse mellomliggende 20 år skulle «skjebnen» føre meg inn i dyptgående åndelige studier, hvor særlig Martinus' kosmiske analyser har vært fokuset. Og «tilfeldighetene» ville at den første bok av Martinus som jeg kom over høsten -78, nettopp var «Livets Bog» del 3, hvor han i stk.662-667 bl.a. omtaler hvordan disse fortidens syndflodsberetninger hadde sin opprinnelse i «klodenes kamper» - ut fra samme kloders/menneskers krigerske natur.

Noe senere kom amerikaneren *Randolph Winters* over «saken», og etter mange besøk hos Meier hvor han fikk tilgang til de opprinnelige kontaktnotater, søkte også han seg kallet til å utgi deler av disse på engelsk, gjennom flere bøker og hefter midt på 90-tallet. Meiers egen gruppe med det forkortede navn FIGU (Freie Interessengemeinschaft für Grenz- und Geisteswissenschaften und Ufologistudien) hadde riktignok gjort disse utenomjordiske informasjoner tilgjengelig på tysk, men det var fra dem ikke ellers ikke gjort videre oversettelser til andre språk.

Når det gjelder beskrivelser om Meiers spesielle liv og hans innledende kontakter til de utenomjordiske, så er dette beskrevet i et eget kapittel et annet sted i boken her.

Pleiadernes undervisning tok sikte på å forklare at jordmennesket ikke er alene i Universet, og gi menneskeheten konkrete, gode fotografiske bevis på andre kosmiske sivilisasjoners eksistens. De gir ingen detaljert åndelig veiledning, men den livsvisdom som *ble* gitt, er helt på linje med øvrig åndelig visdom. Bevisst forsøker de å *ikke suggerere fram mer tro enn det allerede finnes i menneskeheten*, og i stedet for å personifisere Allmakten som *Gud*, bruker de betegnelsen «Skapelsen» - som brukes synonymt med andre åndelige bokers bruk av betegnelsen *Gud*. De påpeker stadig den slaviske, uselvstendige vei som så mange mennesker er blitt ledet inn på via de mange jordiske religioner - som har kneblet menneskets egen tenkeevne. Derfor tar de utgangspunkt i den

ytre synlige verden, og gir mest mulig av forklaringene på denne basis, uten å skulle henwise til de mange høyere dimensjonsplan, som mye av dagens new-age litteratur opererer med.

Det kan virke som de ikke mentalt kan overblikke så store kosmiske perspektiver som Martinus gir uttrykk for i sine kosmiske analyser. I hvert fall er det ikke beskrevet kosmiske kretsløp så store som «spiralkretsløpet» som Martinus benevner det - i dette materiale som disse kosmiske veiledere har gitt, men ellers gir de svært mange opplysninger om galaksens og rommets struktur. Også visse opplysninger om «parallele fysiske plan», som jeg ellers kun har funnet forklaringsmodell til i boken «En Alternativ Kosmologi» (av T.Alfstad, utgis i 2000).

Ellers må vi regne med at utallige andre kosmiske reisende har påvirket Jordens utvikling parallelt og i andre - mellomperioder - av denne klodes fjerne historie. Slik som særlig urbefolkningene på det amerikanske kontinent har legender og nedtegnelser om. Særlig Hopi-indianerne har detaljerte kunnskaper om besøk fra «hjelpere fra stjernene» som i deres historie kalles «kachinaer». (Som betyr «høye, aktede vise» - men ikke guder) .

Kapittel 1

Jordens fjernhistorie

Jordens fjernhistorie er bare i noen grad «offisielt» kjent for perioden før 1200 f.kr. Det finnes sanskrit bokruller som dateres tilbake til ca. 1200 f.kr., og ellers den såkalte Maya-kalender og «Dødehavsrullene» som ble funnet i -47, som på arameisk omskriver tiden ca. 200 f.kr. - og det er disse kilder som Pleiaderne mener er de mest nøyaktige for denne tidsperiode. Det gamle testamente mener de er «fikset på» ved flere anledninger av religiøse grupper, og er således ikke nøyaktig. I tillegg finnes også da Hopi-indianernes nedtegnelser.

Det som for undertegnede får denne følgende oversikt til å virke troverdig, er som nevnt over de mange opplysninger som bekrefter Velikovskys *meget underbygde* teorier og omfattende forskning om et relativt nærtidig kaos i solsystemet - som opptok meg enormt i -78/79. Ellers stemmer dateringen av oppførelsen av *den store pyramide* ved Giza, temmelig godt med de opplysninger den danske klarsynte *Martinus* har gitt om dette. Mer om dette senere

Pleiaderne har fulgt Jordens utvikling i meget lang tid, og har derfor videregitt opplysninger om dette. De forteller at *Jorden er mer enn 640 milliarder år gammel*, dette da regnet siden dens gassformige, opprinnelige tilstand. Livet begynte å utvikles for ca. 6 milliarder år siden, men ellers er sporene fra disse fjerne epoker utslettet av utallige pol/akseskift med kontinent-hevninger/senkninger og tilhørende flod-bølger - «syndfloder» - som de gamle nedtegnelser forteller om. *Sporene av disse sivilisasjoner er derfor for lengst begravet under*

hav, vulkanlava eller jord og sand.

Det er imidlertid gjort mange funn som går på tvers av de rådende teorier om Jordens fortid - og dette har blant flere, en annen kjent sveitser - Erich von Däniken - beskrevet i sine mange bøker, som jeg vil referere nærmere til senere. Et lite eksempel på konkrete spor etter fortidige sivilisasjoner kan trekkes fram allerede her.: I en gruve i Transvaal i Sør-Afrika funnet perfekte metallkuler - hver med 3 parallelle riller - i et geologisk lag som er datert til en alder av 2800 millioner år. Inntil 1979 var det funnet mer enn 200 av dem i disse gruver,(se f.eks. *Illustrert Vitenskap* nr.3-95 og *UFO-aspekt* nr.1-80). Disse kuler med diametere fra 3-10 cm er funnet i avleiringer av mineralet pyrofyllitt, og vitenskapsmennene har ingen forklaring på deres opprinnelse. Men de er alle enige om at de er kunstig fremstilt, selv om altså deres alder skulle tilsi at det på denne tiden kun skulle finnes primitive enecellete organismer på Jorden - etter de rådende teorier å dømme.

Man må regne med at dette kun er et av mange funn som viser at kloden har båret sivilisasjoner mye lengere enn de få årtusener som vitenskapen overblikker idag. Man må også regne med at mange slike funn som slett ikke passer inn i de aksepterte teorier, i høy grad blir holdt skjult, for ikke å true den rådende «vitenskapelige» tro. For - det ville vær naivt å tro noe annet - mye makt og prestisje ville dagens etablerte professorer og «besserwisere» miste, dersom hele deres fagområde og teorier mer eller mindre skulle smuldre opp, dersom helt nye teorier om bl.a. Jordens fortid og utvikling skulle få utbredelse. I tillegg all den makt som kirken og de verdensomspennende innflytelsesrike religiøse krefter ville miste, dersom klare indisier (be-)viste at deres fremstillinger ikke «holder» rent historisk eller åndelig sett.

Ja, i et brev til den meget seriøse ufo-etterforsker *Wendelle Stevens*, som gjengis i hans bok *Ufo-contact from the Pleiades*, side 229 - innrømmer en overvåkningsagent at nettopp disse argumenter er tungtveiende i myndighetenes hemmeligholdelse av denne type informasjon.

INTERSTELLARE REISER ALLEREDE I FJERN FORTID

En annen ting man må akseptere dersom man skal adoptere Pleiadernes «historie-undervisning», er at disse fjerne himmelsønner hadde utviklet teknologi til å kunne reise mellom stjernene. Dette har jo Erich von Däniken forsøkt å sannsynliggjøre i sine etterhvert mange bøker om nettopp dette emne, og ellers i boken vil jeg også sitere ting fra nevnte Däniken. Dette at det i allerede i fjerne tider kom besøkende utenfra stjernene, vil nok være vanskelig å akseptere for moderne mennesker, som ser på vår - dagens - teknologi som noe enestående,

selv om vi enda ikke kan reise interstellart. Andre åndelige «troende», ser for seg den begrensning at slike interstellare reiser ikke kan gjennomføres før *moralen* til de reisende er fullkommen, men dog finnes det også mange legender om kriger mellom gudene som kom fra stjernene. Også mer om dette senere.

Pleiaderne sier selv de er en svært gammel rase, med informasjon om mange forskjellige sivilisasjoner som går 22 millioner år tilbake i tid, og ettersom de forteller at *våre forfedre også var deres*, har de oversikt over alle de språk som har vært brukt på Jorden. Forøvrig har de teknisk-mentale metoder til å kunne lære seg ethvert jordisk språk på meget kort tid.

Det følgende er da en historisk gjennomgang av den del av Jordens historie, som denne Pleiadiske gruppe fra planeten «Erra» - har oversikt over, og videregitt til kontaktpersonen Meier i de mange direktemøter som foregikk i det Sveitsiske høyland midt på 70-tallet. Etter disse direkte møter som vanligvis foregikk i et av de mange «stråleskip» som de disponerte over, ble samtalen som var blitt innspilt i avanserte computere, i ettertid overført tanketransformert til den enarmede Meier (han mistet den ene armen i en bilulykke) som skrev dem inn på sin skrivemaskin - virkende som en «organisk telefax-maskin».

Deres hjemplanet «Erra» - som er nesten identisk i størrelse i forhold til Jorden - eksisterer i en noe annen dimensjon enn Jordens materie - eller frekvensplan, og i de senere opplysninger fremgår det at dette system ligger lenger «bak» og noe dimensjons-forskjøvet, i forhold til de for oss synlige Pleiade-stjerner.

DEN FJERNE KOLONISERING AV JORDEN

For 22 millioner år siden - romreisende fra Lyrasystemet

(Stjernebildet Lyren - ca.25 lysår borte - med stjernen *Vega*).

Fra Lyrasystemet kom det store menneskelige vesener for 22 mill. år siden, og etablerte kolonier her i systemet. De hadde enda «primitiv» teknologi, slik at deres reise hit tok meget lang tid, og ved ankomsten fant de ut at det allerede da fantes meget primitivt menneskelig liv her. Over de neste årtusener gjorde Lyranerne flere besøk her, og lagde små midlertidige kolonier. Kroppslig sett var de meget store i forhold til jordmennesket. De hadde hvit hud, blondt hår, blå øyne og hadde en meget krigersk mentalitet. De brukte sin teknologi og åndelige kraft til å ta kontroll over andre raser i galaksen. (Om de var fullt «fysiske» som vi idag, står det intet om).

Men på et tidspunkt kom en kjempekomet - en utslynget kjempeplanet og etterhvert kjent som «ødeleggelses-kometen» - inn i et av de Lyranske planet-

systemer, og 2/3 av deres rase ble utslettet, all teknologi ble ødelagt og de mistet kontroll over sitt klodeimperium. Men etter årtusener hadde de igjen reparert samfunnet og teknologien, og ble igjen dominerende i galaksen. Pleiaderne forteller at Lyranerne stadig ødela sine samfunn i brutale kriger, som det iblant tok årmillioner å gjenskepe.

Denne nevnte komet har jf. Pleiadernes opplysninger skapt ødeleggelser i mange solsystemer i denne vår «lokale» del av Melkevei-galaksen. Mer om denne komets opprinnelse senere.

Vi går da videre i Semjases fortelling om Jordens fjerne historie:

387.000 f.kr. - de første faste bosetninger på Jorden.

En ny krig hadde brutt ut i Lyrasystemet, og de fra den tapende front hadde flyktet til Jorden. De lokale jordboere var primitive og ble snart av inntrengerne brukt som slaver, mishandlet og ellers brukt til eksperimentering; bl.a. til parring med dyr. Kolonien ble et eksempel på den *mørkeste side* ved det primitive, intelligente, men dog ufølsomme mennesket. Når de øvrige Lyranere senere ankom og oppdaget miseren, ble det besluttet å ta teknologien og romskipene fra dem, og overlate disse 144.207 krigere til seg selv - *uten teknikk* på Jorden.

(Merk tallet! Antallet av 144.000 brukes fortsatt av mange religiøse grupperinger som mener seg utvalgt.)

De fleste døde dog ut etter noen årtusener, men *ble nå endel av Jordens eller Jordmenneskenes inkarnasjons-syklus*.

Enkelte av de Lyranske autorative ledere hadde utviklede åndelige krefter, og ble kjent som Ishwish'er - som betyr gud eller visdomskonger. De omtales også med betegnelsen JHWH, og sporene etter disse finnes i den jødiske bibel. Bare i den hebraiske delen av Bibelen, forekommer dette ordet nesten 7000 ganger! (Men mer om den jødiske Jehova senere). Deres åndskraft tillot dem å leve i årtusener, og de hersket over talløse sivilisasjoner - men dengang med brutal makt. Menneskene på Jorden var enda i høy grad instinktlede, og måtte som «flokkdyr» ledes av sterke ledere.

La oss dvele litt ved de omtalte høye levealderne. Kan de ha hatt en helt annen genetisk koding - men en helt annen DNA struktur - som muliggjorde inkarnasjonsforløp på mer enn det tidobbelte av dagens normale levetid? (Ingeniør Enrique C. Rincon hadde i omtrent samme periode kontakt til en annen Pleiadisk gruppe som informerte ham om et «sort gen» som hadde ansvar for jordmenneske-rasens hurtige aldring. Les om dette i hans bok «ufo's - a great new dawn for humanity» og noe utdrag på internettetsiden

<http://galactic.to/rune/>) Den Babylonske kongelisten «WB 444» omtaler jo konger som regjerte i århundrer - ja mange i årtusener. Særlig de ti «urkonger» som skal ha hatt makten før den store flommen - de styrte tilsammen i 465 årtusener etter den meget nøyaktige angivelse i denne kongelisten.

Etter syndfloden berettes det, «steg kongedømmet atter *ned* fra himmelen».

(Sikkert ment på den måten at de mistet den opprinnelige genetiske koding som muliggjorde slike lange livsløp - men mange omstendigheter kan da ha vært helt annerledes dengang som bidro til dette. F.eks. at dette livsplan ikke dengang var så «tett» eller «tungt» - jf. teosofiske kilder). De 23 kongene som deretter avløste hverandre på tronen, klarte tilsammen «kun» å regjere i 24 510 år, tre måneder og 3½ dager. Så nøyaktig angis det i denne kongerekken.

Bibelen angir også konkrete tall for livsløpene til deres urfedre: Adam levde til han var 930 år, og hans sønn Seth ble 912 år. Igjen ble hans sønn Enos 905 år. Metusalem: 969 år og Enok ble hentet i en «flygende vogn» i en alder av 365 år.

Etterhvert ble levealderen redusert - slik at Thara, Abrahams far, døde etter 205 år. Abraham ble 175 år og hans sønn Isak ble 180 år, mens hans sønn Jacob døde som 110 åring! Dersom dette skulle være korrekt, tyder dette på at deres nedarvede Lyranske gener var årsaken til deres så omfattende livsslengder. Som vi skal se på senere - etter Pleiadernes opplysninger - hadde Adam halvparten av sitt genetiske arvemateriale fra sin «Lyransk/pleiadiske bestefar» - vitenskapsmannen Semjasa. Og dette er den direkte årsaken til de lange livsløp. Men mer om dette senere.

Så tilbake til Lyranernes kolonisering her på Jorden.

228.000 f.kr. - flukt fra Lyra til Pleiadene.

En Ishwish ved navn *Asael* innså håpløsheten i disse voldsomme kriger i Lyra-systemet, og flyktet vekk fra konfliktene med 360.000 mennesker i 183 store og 250 mindre romskip. Lenge reiste de gjennom rommet, og etterhvert kom de frem til det unge stjernesystemet Pleiadene, som besto av 254 stjerner eller soler. De oppkalte det dog dengang etter lederen Asael for *Asael-systemet*. Det fantes allerede noen få koloniserte planeter med primitive mennesker der - som dog ikke var noen trussel. De landet og etablerte deres nye samfunn på tre forskjellige planeter rundt stjernen *Taygeta*. Livet var hardt og vanskelig, og det tok 300 år før sivilisasjonen av disse titanmessige flyktninger fra Lyren-området hadde tilpasset seg miljøet. Etterhvert kom dog gamle talenter i erobring frem, og de erobret det som på Jorden er kjent som *Hesperide*-systemet, og som også hadde planeter som var bebodd av lavt utviklede menneskelige former. Disse ble undertvunget under erobrerne, og i løpet av få århundrer ble det der skapt en ny kultur som var kolonisert av immigranter fra Asael-systemet, som senere ble kalt Pleiadene eller Syvstjernen.

226.000 f.kr. - tiden med Pleia

Etter Asaels død overtok hans datter Pleia styringen, og ble en «ishrish» (betyr egentlig visdoms-dronning, men vi må forstå at i denne del av Jordens utvikling, var det hensikten at den enda umodne menneskeheten skulle ledes av sterke førere - og gradvis *ned i mørket*. Det er dette Martinus kaller de fortidige *mørke verdensgjenslere*). Men hun fortsatte sin faders erobringstrang. Mens romskipene under hennes ledelse gjennomsokte rommet, kom de på sporet av ødeleggelses-kometen, som for mange årmillioner siden hadde vært en ødeleggende kraft i Lyrasystemet. De fulgte den, og kom slik inn i solsystemet her. *Året 225.000 f.kr.* fant de altså Jorden og ble overrasket over å finne en liten gruppe usiviliserte mennesker her - restene av den fortidige Lyranske straffekoloni. Noen var brune, og andre av blandete farger, men de fleste var hvithudete.

Pleiaderne hadde her kommet over en koloni som var grunnlagt av deres fjerne forfedre, som var degenerert til et primitivt samfunn.

Det ble nå besluttet å kolonisere 3 planeter i vårt solsystem; Jorden, Mars og Maldek/Milona. Restene av denne sistnevnte planet utgjør idag det kjente *asteroidebeltet* mellom Mars og Jupiter. Disse 3 planeter var imidlertid meget ugjestmilde og livsfjendtlige.

*

At det må ha vært fysiske livsbetingelser på Mars i fortiden, antyder de tydelige spor etter vann som nå er funnet på denne planeten. Romsondene Mariner 9 og Viking 1 og 2 tok bilder som ble kommentert slik av Harold Masurky, U.S.Geological Survey: *«Vann har spilt en aktiv rolle i planetens evolusjon. Det mest overbevisende beviset for dette var de mange bilder som viste dype, buete kanaler som engang kan ha vært floder... Vi kan ikke dra noen annen konklusjon enn at det er effektene av vann på Mars som vi ser».*

Viking 2 rapporterte om frost på marken der den landet, som besto av en kombinasjon mellom frosset vann og kulldioksyd. Og man kunne i 1979 fastslå at Mars sin hvite nordpol virkelig består av is.

***

Få år etter koloniseringen av nevnte planeter startet en mindre krig på Jorden, og mange av vitenskapsmennene dro da tilbake til Asael-systemet som nå ble oppkalt etter Pleia for *Pleiadene*, men Pleia beordret dem raskt tilbake til Jorden, for å stanse krigen her, og tingene roet seg etterhvert ned.

196.000 f.kr. - en ny krig bryter ut på Jorden

Pleias styre ble etterhvert avsluttet, og Pleiaderne falt inn i en periode av en mørk tidsalder, da deres store samfunn igjen kom i kriger, og i 30.000 år var Pleiadernes kolonier i vårt solsystem uten deres lederskap. Men krigen startet også noe senere her på Jorden, og Pleiaderne forsøkte å stanse dem, men de gav opp, men tok noen «Jord-Pleiadere med hjem». Bare noen få ble etterlatt her på Jorden, som dog langsomt degenererte og ble mer forvillet. De blandet seg etterhvert med de som i fjern fortid var «nedsatte straffanger» fra Lyrasystemet. Pleiaderne avla dem dog jevnlig besøk under perioden av titusener av år.

Koloniene på Mars og Maldek/Milona hadde så langt forblitt fredelige, men bare 40 år senere startet også på Maldek/Milona en voldsom krig, som endte med at hele planeten ble sprengt i stykker- restene er det vi nå kaller asteroidebeltet. Denne katastrofen kastet Mars ut av sin bane, og utslettet alt *fysisk* liv der. Men fortsatt finnes det fjerne fysiske spor etter disse sivilisasjoner der, men ettersom denne sivilisasjon ligger så langt tilbake i tid, er disse spor sterkt forvitret. (Jfr. bildene av «Mars-ansiktet» og «pyramidene», som romsonden Viking 1 *Orbiter* tok den 25.juli- 76).

Igjen hadde den lyriske kampånd forårsaket død over millioner, og skapt destruksjon av det fysiske liv på to planeter. I nesten 200.000 år har altså dette solsystem vært «invalidisert» etter at det dengang mistet en planet - et «organ i solkroppen». Det blir på en måte å sammenligne med en syk person som blir kraftig redusert etter at han har mistet/fjernet et vitalt organ.

Før vi går videre i den historiske gjennomgang, skal vi se nærmere på disse planetrestene som utgjør det såkalte asteroidebeltet.

*

ASTEROIDE-BELTET

Astromene Titius og Bode fant ut allerede for 200 år siden at det måtte finnes en planet mellom Mars og Jupiter, dette etter systematiske beregninger basert på de øvrige kjente planeters avstand fra solen. Det viste seg at disse var plassert etter et bestemt matematisk forhold - og den kalles fortsatt *Titius-Bodes lov*. Men først ut på 1800-tallet ble selve dette belte av astronomiske smålegemer/småplaneter optisk kartlagt og gransket.

Asteroidebeltet består av mer enn 1500 større og mindre «klippestykker» fra under en kilometers tverrmål, og opp til den største på 770 km. De fleste er mindre enn 80 km i tverrmål. Av de mindre stykker, finnes det titusener - og de fleste av disse «flyvende klippestykker» ligger idag i bane mellom Mars og Jupiter, mens noen få kommer inn i banen mellom Mars og Jorden. To «asteroide-skyer» følger også Jupiters bane - de såkalte Trojanerne.

Iblant kommer det asteroider faretruende nær Jorden. I 1937 passerte as-

teroiden Hermes - med en diameter på en kilometer - Jorden, i en avstand på 780.000 km, som dog utgjør godt over avstanden til Månen. Hadde den kollidert med Jorden, ville energien tilsvart ca. tre millioner «Hiroshima-bomber» - sprengt samtidig!!

Forsommeren 1996 skjedde det igjen - en asteroide hadde kurs direkte mot Jorden.(stort oppslag i bl.a. Berlingske Tiende for 20-5-96). Den ble oppdaget tirsdag 14.mai -96 av astronomen T. Spahr ved University of Arizona, og i løpet av torsdag og fredag fikk man utregnet, at den muligvis ville treffe Jorden i løpet av søndag den 19.mai!

President Clinton og hans krisestab ble kalt sammen, og styrkene i NASA ble alarmert og hadde kjempeblokken under kontinuerlig overvåkning. Telegrafer og telefaxer rødglødet Jorden rundt, uten at vanlige mennesker viste hvilken fare som truet. I løpet av lørdag den 18.mai ble asteroiden beregnet til å styrte et sted på den vestlige halvkule, muligvis i Stillehavet. I fall det skjedde, ville tårnhøye bølger reise sig og skylle over det meste av Jorden, og især ødelegge alt og alle i kystnære områder rundt Stillehavet. Hundrevis av millioner mennesker og dyr ville dø.

En virkning ville også være enorme skyer som steg langt opp i stratosfæren, slik at sollyset ville forsvinne i lange tider, det ville bli som en lang natt. Hvor lenge denne tilstand ville vare, viste ingen - men et sted mellom noen uker og noen måneder. Det ville verden over bli en omfattende hungersnød og raskt et enormt antall hungersdøde. Etter hektisk aktivitet fredag natt - ble det besluttet å ikke alarmere sivilbefolkningen. Ingen ville være i stand til å hjelpe dem uansett - og hvor skulle de flykte?

Men den gang for få år siden var det altså kun få timer om å gjøre, før det totale ragnarokk (igjen) hadde blitt sluppet løs. Hvis asteroiden hadde kommet bare 4 timer tidligere, hadde Jorden blitt voldsomt kvestet. Neste kritiske møte er for Jorden beregnet å være i år 2.000 - iflg. astronomenes utregninger. Asteroiden veier nok en million tonn, antydnet Richard West dengang, som var dansk informasjonssjef på ESO, det Europeiske Sydobservatorium. «En kollisjon med Jorden ville ha utløst en eksplosjon tilsvarende med samtlige atomvåpen i USA og Russland avfyrt samtidig!!»

Men tilbake til asteroidebeltet og teorier rundt dets dannelse.

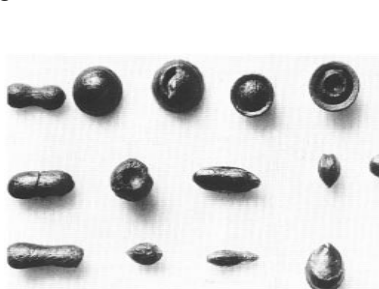
Selv enkelte «seriøse» astronomer støtter teorien om at dette belte av små klippestykker, kan utgjøre restene av en fortidig planet, men at denne planet skulle ha blitt ødelagt av menneskelige vesener - vil nok ikke mange tro på blant disse.

Teorien om at asteroidebeltet er restene av en ødelagt planet, støttes også

av flere russiske vitenskapsmenn. Professor Evgeni Krinov som var leder av den tidligere sovjetkomiteen for meteoritter, uttalte: *Tektitter, som er en kombinasjon av metaller som er smeltet sammen til et glasslignende stoff, omtrent på størrelse med valnøtter, kommer til oss fra Asteroidebeltets område. Vi tror at dette Asteroidebeltet er fra en planet som gikk i stykker etter en kjernefysisk eksplosjon på overflaten.* Professor Felix Zigel ved luftfartsverkets institutt i Moskva, sa at denne eksplosjon må ha vært kjernefysisk - for kun et så voldsomt lufttrykk kunne ha frembrakt den intense hete som er nødvendig for å danne disse tektitter. *Det som sannsynligvis hente, var en krig mellom sivilisasjonene på Phaeton (Maldek), forårsaket en kjernefysisk katastrofe. Deler av denne eksplosjon nådde Jorden, og de er funnet i Australia, på Filippinene, og i Tsjekkoslovakia. Men nye oppdagelser har vist at de har falt i en bue som går fra Australia til Tsjekkoslovakia. Dette tyder på at de kom samtidig - som resultat av en veldig eksplosjon i rommet. Hvis de hadde kommet på forskjellig tid, ville de være spredd over hele Jorden, da denne konstant forandrer stilling».* (Den etablerte vitenskap har **ingen annen forklaring** på hvor disse kommer fra - de ligner vulkansk glass, men med en helt annen sammensetning.)

Professor Aleksander Kazantsev, som holdt forelesninger om rommet ved Moskvas universitet erklærte: *Ødeleggelsen av Phaeton må ha vært total. Sivilisasjonen forsvant.* Men han tilføyde at siden deres kjennskap til kjernefysisk energi nok var så avansert, var beboerne der sannsynligvis også meget avanserte som romreisende. Sannsynligvis hadde de astronauter igjen ute i rommet på den tid da eksplosjonen fant sted, og da de ikke kunne vende tilbake, så reiste de til Jorden. Dette kunne forklare opprinnelsen til de urgamle legender om Guder som kom til Jorden i ildvogner mente russeren. (Fra *The Enquirer*, 14.okt.75).

Man har funnet ut at disse tektitter er dannet ved ca. 2500 gr.C, men ved plutselig nedkjøling - dette tyder på atomsprengning. Interessant er det også å legge merke til at det er funnet *radioaktive isotoper* av aluminium og beryllium i enkelte tektitter. Dette kunne også underbygge den påstanden som andre ET-kilder har kommet med, at Milona(Maldek) ble ødelagt av atomare krefter. Skjønt Semjase sier - så vidt jeg har lest - ikke dette direkte, men det er vel kun slike atomare krefter som kan sprengte en planet i stykker.

Bilde: Forskjellige typer tektitter som er funnet.

Så fortsetter vi belysningen på Jordens fjerne forhistorie ut fra Semjases opplysninger.

116.000 f.kr. - Jorden overlatt til seg selv.

De påfølgende 80.000 år ble det gjort mange forsøk med mindre uavhengige kolonier, men ingen av dem varte ved. Jorden ble overlatt til seg selv, og Pleiaderne hadde mer enn nok av problemer på sine hjemplaneter til å skulle bry seg med de små koloniene på Jorden. En periode tjente Jorden igjen som straffekoloni, hvor utviste fra forskjellige planeter ble utplassert og måtte klare seg selv.

58.000 f.kr.- den store plan.

Samfunn hadde kommet og gått i Pleiadene, for de gamle Lyranere så aldri ut til å kunne leve i fred i 10.000 år uten krig. Men for 60.000 år siden, var Lyranernes teknologi og befolkning igjen utviklet slik at det igjen ble besluttet å kolonisere Jorden. En stor utvandring fulgte, med hundrevis av store romskip med tusener av mennesker, som bygde opp en sivilisasjon som skulle vare for 6000 år.

Det var en fin tid på Jorden, og store byer ble bygget her som reflekterte den avanserte tenkning og kunnskap hos denne gamle rase. Alle Jordens kontinenter var befolket, og menneskene levde i harmoni med seg selv og planeten. Men etter 6000 år med fred, begynte en gruppe vitenskapsmenn å ønske makt. De tok kontroll gjennom sin avanserte kunnskap i materiell teknologi, og utviklet nye våpen. Etterhvert kom det til nye kriger, som var så ødeleggende at de *nær ved utslettet alle former for liv, og fjernet ethvert spor av den fortidige kultur.* De opprinnelige 144.207 Lyranske individer, og deres etterkommere som hadde kommet til Jorden tusener av år i fortiden, hadde igjen ødelagt sin fysiske sivilisasjon, og måtte «hvile» i de åndelige verdener.

48.000 f.kr - Pelegon, den første gud på Jorden.

I årtusener var Jorden nå en sovende, såret planet med kun noen spredte stammer. Noe før hadde det rast en stor krig på tre av Pleiadernes hjemplaneter. Derfor hadde **Pelegon** - en stor, vis Pleiadisk leder med forståelse av de åndelige lover - reist vekk fra krigen der. Sammen med 70.000 mennesker, som inkluderte 200 vitenskapsmenn, flyktet de fra den grusomme krigen og til Jorden, som de visste hadde tilsvarende livsbetingelser som planetene i Pleiadene. Disse pleiadiske ledere kalte seg selv voktere og guder.(ref. fra 5.kontakt 16.2.75 stk.181)

De opprinnelige innbyggere på Jorden var en brunhudet rase - underutviklet i forhold til de nyankomne - fikk ærefrykt for Pelegon og hans følge. Han respekterte dem, og de levde sammen i fred. Pelegons tilsynelatende magiske evner, forårsaket mange historier blant de mer primitive Jordmenneskene - som trodde han hersket over liv og død. De kalte ham «gud» og han var bakgrunnen til begrepet om at mennesket var skapt i hans bilde.

Etterhvert kom freden til Pleiadenes hjemplaneter, og menneskene lærte å kunne stole på Skapelsen, kunnskapen og visdommen i de åndelige lover. Denne fred kom i året 49.711(f.kr) jf. *Semjase-berichte* 6 - side 1065. De Pleiadiske krigerske vitenskapsmenn ble fengslet, den krigerske regjering opphevet, og makten ble overlatt til *åndsførere* som tidligere hadde gått i glemmeboken. På nytt ble denne åndsvisdom forkynt og belært folket, som forsto og anerkjente verdien av disse lærer nå som de hadde tilstrekkelig lidelseseerfaring, og lengtet etter fred og harmoni. Slik kom de altså fram til en ENDELIG fred, og fortsatte å leve etter livslovene; å behandle andre slik man selv vil bli behandlet. Og dette har forblitt slik til nåtiden.

Dette er en normal prosess i utviklingen av de fleste raser, som i begynnelsen helt lever ved materiell sansning og tenkning. Etter mange liv, lærer mennesket at det selv er mer enn bare en kropp, og begynner å løse livsproblemer med mer åndelige løsninger. På et gitt punkt i utviklingen av en rase vil den forlate den materialistiske vei, og åpne for den spirituelle side; kjærlighet og lys. Denne forvandlingen kom altså til Pleiaderne for mer enn 40.000 år siden, og over de neste 8000 år utviklet de seg til et veldig høyt åndelig nivå, og de ble istand til å forlate en lang periode med en tung arv av sin Lyranske fortid. Denne prosess skal nå skje på Jorden.

De forbandt seg med flere fremmede folkeslag - også noen fra fjerne systemer. Så utviklet de seg i fellesskap til et stort forbund, hvori de gjennomførte nye ekspedisjoner, og i år 25 e.kr. knyttet de kontakt til høystående vesener fra Andromeda-galaksen. Disse var «halvåndelige», og er fortsatt idag knyttet til nevnte forbund som en slags ledere. (De må være tilhørende *siste del* av *Det Riktige Menneskerike* som Martinus kaller det - ut fra opplysningen om at de er «halvåndelige»). Senere har denne høyt utviklede sivilisasjon videregitt avansert kunnskap og teknologi til Pleiaderne, for hvem de altså utgjør deres «eldre søsken». Dette råd eller forbund har ånds/visdoms-autoritet i kraft av sin allkjærlig innstilling og visdom, og er fortsatt veiledere for mange galaktiske raser ved siden av Pleiaderne. Dette Råd gir aldri ordrer - kun veiledning og råd - som det selvsagt er absolutt frivillig å følge for de pågjeldende sivilisasjoner, men i hovedregel blir disse råd helt oppfulgt.

Men så tilbake til tiden før Atlantis - mer en 33 årtusener i fortid:

Intet var kjent på Jorden om freden i Pleiadene. Pelegon var fortsatt leder, og for første gang på 300.000 år, levde Jorden i fred og lykke. Hans åndskraft tillot ham å leve i 4000 år - en periode hvor han guidet planeten til en grad av spirituell utvikling som overgikk alt som var kjent i Lyriansk historie. Hans livsvisjoner hjalp denne store sivilisasjon å vare for nesten 10.000 år, før en ny Ishwish ved navnet **Jesas** kom til makten ved at han fikk myrdet Pelegons et-

terfølger, og slik tilrev seg makten.

Jesas manglet den moral og kunnskap som Pelegon hadde, og begynte å herske gjennom makt og kontroll over andre. Han hadde bare hersket i 20 år, før menneskene gjorde opprør imot ham - hvilket utløste en ny grusom krig. *Alt* ble ødelagt og tilintetgjort, og kun et par tusen overlevde. Så i antall av hundretusener flyktet mange ut i rommet med gode langtrekkende romskip og koloniserte seg i en fremmed verden. Dette var det nærliggende stjernesystem kjent som Beta Centauri. Kun en liten rest ble tilbake på den ødelagte Jord, og degenererte fullstendig. De falt inn i en lammende sløvhet eller likegyldighet - de ble til ville barbarere i en alles kamp mot alle. Etter ca. 7000 år kom de fjerne etterkommere av disse flyktninger tilbake til Jorden, og fant her bare noen degenererte og ville menneskevesener.

31.000 f.kr. - Atlantis og Mu

Det er få myter og fabler som fanger menneskets forestillinger mer enn historien om det gamle Atlantis. Hvis det virkelig eksisterte, hva skjedde med det, og hvorfor finnes ingen spor etter dets eksistens? Historier og legender har overlevd i århundrer om dette store øykontinent, som skulle ha eksistert mellom hva som idag kalles Afrika og Syd-Amerika. Et sted hvor våre forfedre bodde i et samfunn som var langt mer teknologisk enn dagens.

Mange kjenner kanskje Platons beskrivelser av dette øyrike (se kapittelet Mer om Atlantis), og forøvrig har Edgar Cayce gitt mange «readings» eller trance-taler om det samme. Mange teosofiske kilder omtaler samme Atlantis i flere bøker, men også disse kilder er stort sett myter og bygd på gamle indiske/vediske krøniker, og tidangivelsene her virker også å være noe sprikende. Teosofiske kilder er også i høy grad bygd på *clairvoyance*, men da dette bæres av mediets astral eller følelseslegeme, er *slike* overførte informasjoner sjelden eksakte eller nøyaktige *når det gjelder konkrete historiske tidsangivelser*.

Ellers må man regne med at de destruktive krefter, som etterhvert fikk utfolde seg, spilte på mange strenger i dette drama. Den følgende beretning er da kun et av flere «djevleske» scenarioer som utspant seg og var delskyldige ved Atlantis' ødeleggelse. *De forskjellige bøkernes beskrivelser av de mørke krefters detaljer, mekanismer og årsaker - kan derfor godt være riktige del-grunner til øyrikets endelige destruksjon*. Men først litt om etableringen av dette rike som Erra-pleiaderen Semjase beskrev det - og i disse informasjoner får vi noen andre tidsbestemmelser.

Etter den store utvandring til planeter i Beta Centauri området - noen få lyssår fra Jorden, og etter den store destruksjon av livet på Jorden, var det altså et tidsrom på 7000 år, hvor romreisende unngikk å komme her. Det eneste menneskeliv som fantes, var noen få spredte stammer av noen brunhudete mennesker som

bodde i primitive hytter. De var de *opprinnelige* Jord-innbyggere, som fortsatt var meget utviklet, og de var av ingen interesse for de stjernereisende. Borte var teknologien fra Pelegons sivilisasjoner, som hadde hevet menneskets bevissthet til nye høyder. Jorden hadde falt ned i mørke og desperasjon.

Lysår borte bodde etterkommere av disse som hadde flyktet fra Jorden for årtusener siden. Her i det såkalte Barnard stjernesystemet i Beta Centauri området, bodde de som etterkommere av den store Pelegon, i fred og harmoni. (Det kan her innskytes at det rundt denne stjerne i stjernebildet Ophiuchus/slangebæreren, som befinner seg 6 lysår fra Jorden, er oppdaget planeter. Man viste allerede i 1980 at det minst fantes to planeter rundt denne stjerne, som ble oppkalt etter oppdageren E.E.Barnard i 1916. Dr.Peter van de Kamp ved Spruol Observatory ved Swarthmore College i Pennsylvania, *kalkulerte* allerede i 1963 med to planeter med masser av hhv. 0,8 og 1.1 av Jupiters masser).

Blant lederne var en vennlig og generøs Ishwish med navn *Atlant*. Han var en høy, lyshåret mann av åpenbar Lyriansk herkomst. Hans lyse blå øyne og hans hvite hud, minnet om hans Lyrianske røtter. Han var meget populær, og skjønt livet der var fredfullt og lykkelig, så lengtet han etter å føre sine følgessvenner til en ny verden, hvor de kunne starte et liv fullt av eventyr og vekst. Så det var mange som bestemte seg for å følge med Atlant, og planer ble lagt for en emigrering til Jorden, som var en liten planet som deres forfedre hadde bebodd. Jorden var åpen for menneskelig liv, og her kunne de skape en ny verden.

Til å begynne med reiste bare en liten gruppe som fant Jorden primitiv og barsk. Etter søken fant de ut å ville bygge en by på et kontinent ved ekvator - hvor klimaet var godt. Etter å ha levd i harmoni i årtusener hadde deres teknologi blitt utviklet til et meget høyt nivå, så på kort tid bygde de ut byen. Snart kom det flere fra hjemplanet-systemet i Beta Centauri, og på kort tid var kontinentet som hadde navn fra deres leder Atlant, befolket og sivilisert. **Basert på den nåværende kalender, ville begynnelsen av Atlantis bli rundt 31.000 f.kr.**

Legender fra dette kontinent finnes fortsatt hos amerikanske indianere, men også hos andre raser som gjennom tiden videreførte historien om det store Atlantis. «Overmenneskene» fra *Beta Centauri* som koloniserte Atlantis var vennlige, og levde fredelig med innbyggerne ellers på Jorden. Skjønt jordmenneskene var mindre utviklet, var de akseptert i byene, og de fikk virke og oppgaver, for intet hat eller fordømmelse eksisterte hos disse åndelig utviklede reisende fra stjernene.

Atlant hadde en kone ved navn *Kayatide*, som også var ambisiøs og velegnet som leder. Hun hjalp å sprede sivilisasjonen til nye deler av planeten, og grunnla byer rundt det område som vi idag kaller Middelhavet. Disse mindre satelittbyer ble kalt *Lille-Atlantis*, som levde under den samme fredfulle ånd

som resten av Atlantis. Man må anta at det var disse atlantiske kolonier, som var årsaken til den *plutselige kulturfremvekst* i Middelhavs-området som vi ser skinnet av i den egyptiske storhetsperiode, og også i de Minoiske og Mykenske høykultur-stater fra tre årtusener før Jesu fødsel. Dette er iallfall den tidssone som dagens historikere setter for disse høykulturelle stater, men de kan godt ha vært mye eldre.

Kayatide hadde en far som het **Muras**. Han var en mektig leder fra den Lyranske slekt. Etter den vellykkede etablering av Atlantis, kom han til Jorden med tusener av hjelpere for å bygge en ny by - kalt MU - på den andre siden av planeten. Oppkalt etter sin grunnlegger, vokste Mu til å bli en gigantisk by som sakte spredde seg til andre deler av planeten. Etter mange år ble de mange byer som var under Muras' ledelse, kjent som *kongedømmet av Lemuria*.

Mu lå i området hvor Gobi-ørkenen er idag - et kjempeområde i nordøstre Kina/Mongolia. Etterhvert som Mu utviklet seg, bygde de to undergrunnsbyer som ble kalt Agharta Alpha og Agharta Beta - som lå direkte under Mu. Byene var forbundet med undergrunnsbaner som over hundrevis av kilometer fraktet innbyggerne mellom byene. Senere ble også flere underjordiske tunnelsystemer bygd andre steder på Jorden. Skjønt de fleste av disse tunneler er blitt ødelagt etterhvert, så eksisterer fortsatt noen intakt. Mer om dette senere.

Tusener av års fredfulle liv, frembragte en stor befolkning. Nesten hele planeten var befolket med byer på hvert kontinent, som kunne rose seg av høy livskvalitet med teknologi. Jorden ble kjent som en fredfylt og rolig plass å bo - som tiltrakk seg reisende fra mange steder i galaksen. Semjase innrømmer at Pleiadisk historie er ikke helt komplett her, men det er antatt at så mange som åtte forskjellige raser kom til Jorden i dette tidsrom og ble innblandet med Jordens andre raser.

Fra stjernen Sirius kom en rase av sorte mennesker som var svært høyt utviklet. De var ikke av den Lyranske utviklingskjede, men kunne rose seg av et høyt åndelig nivå; de fant det lett å leve i fred med de kunstneriske og kreative mennesker på Atlantis. Andre mennesker kom fra Orion, Vega og Hyadene, som også var etterkommere av de gamle Lyranere. Det var også i dette tidsrom at en fremmed rase ankom og startet kolonier på Jorden - men opprinnelsen til denne rasen er ikke kjent for Pleiaderne. De var av en eldre rase enn Lyranerne, og holdt seg for seg selv og var svært fredelige. **Det var disse kolonier som senere grunnla de asiatiske samfunn på Jorden**, - en forskjellig familie av opprinnelse, men nå en del av den stadige blandingen av nye jordmennesker. Jorden var blitt en smeltedigel av raser og farger som bodde sammen i fred og kjærlighet.

Ca. 13.000 f.kr. Arus blir forvist fra Jorden

(Ref. til den 9.kontakt, fredag 21.mars - 75, kl.16.18, og fra 67.kontakt-6.1.77.kl.00.01 - i SEMJASE block 6).

Gjennom 15.000 år levde menneskene på Jorden i fred - den lengste periode for noen jordisk sivilisasjon. Dette var en tid med åndelig vekst og utvikling for alle som delte Jorden. Men etterhvert startet problemer; en gruppe av unge vitenskapsmenn var oppsatt på å kontrollere andre. For første gang på tusener av år, var freden truet på Jorden. Men noen mennesker forutså de potensielle problemer, og maktgruppen ble forvist fra Jorden. De flyktet til planeter ved den nærmest liggende stjerne - Beta Centauri - som er ca.4,3 lysår borte. Her fant de menneskelig liv på en planet, og levde der i eksil.

Over to årtusener forsøkte disse utviste vitenskapsmenn og deres etterkommere å skape intriger og å undergrave Jordens sivilisasjoner. Ut fra sitt hat til de jordiske herskere, planla de å dra tilbake til Jorden for hevn og angrep. De var ledet av en ond Ishwish (innvidd i åndelig kunnskap) med navn **Arus** - Barbareren - som hadde som siktemål å ødelegge Atlantis og Mu. De dro tilbake til Jorden ca.11.000f.kr., og slo seg ned i et område som da het Hyperborea - utgjørende det nåværende Florida. Dette område lå dengang lenger mot nord, før en senere jordkatastrofe som forandret Jordens polakse. En annen gruppe av dem slo seg ned i Norden. Herfra gjorde de stadige angrep mot Mu og Atlantis. Gjennom intelligent forskning og mutasjoner hadde de klart å lage sine kropper funksjonsdyktige for meget lang tid.

Også hans underledere tok seg friheter, og de gjorde seg stadig mer selvstendige. Etter bare tre årtier handlet de i stor utstrekning etter egne ønsker, selv om de fryktet straff fra Arus. De var egentlig underlagt en kodex eller lov, om at de under alle omstendigheter skulle beholde sin egen rase ren, og ikke innlate seg på seksuelt samkvem med jordkvinner. Men utenfor Arus' viten gikk de igang med å innfange jordiske livsformer; forvillede og muterte vesener - fjerne etterkommere fra de tidligere besøk fra rommet.

11.000 f.kr. «Adam og Eva» fremavles

Nestkommanderende under Arus var en mektig vitenskapsmann med navn Semjasa. Han og de andre i denne rebell-gruppen hadde altså streng beskjed om ikke å ha seksuell omgang eller sosialt samkvem med de opprinnelige jordinnbyggere. Disse var svært underutviklet og også genetisk svekket etter de eksperimenter som Lyranerne hadde utført tidligere. Men Semjasa - en av dem som kalte seg himmelsønner - trosset ordren, og arbeidet i det hemmelige med å foreta genetiske krysninger mellom dyr og de degenererte jordmennesker. *Han skapte mange*

former for skapninger og mennesker mens han søkte en måte å forbedre mennesket. I et eksperiment parret han seg med en vill, men dog vakker jordkvinne - kalt en *Eva* - og med sine høyere utviklede Lyranske gener, fremskapte han med dette et mer intelligent jordmenneske som han kalte *Adam*. I det Lyranske språk betydde Adam ganske enkelt «jordmenneske»; det var ikke egentlig noe navn. Dette er dog opprinnelsen til legenden om Adam og Eva.

Eksperimentet ble vellykket, slik at Semjasa gjentok det, og frembrakte nå en ny liknende krysning, men dette avkom ble nå av hunkjønn. Når disse avkom nådde kjønnsmoden alder ble de så igjen parret, og resultatet ble sønnen **Seth**, som derved ble den førstefødte sønn av den nye menneskelige «rase» på Jorden, som da hadde halvt genetisk materiale fra de langt mer fremskredne Pleiadiske menneskene eller «gudene». Jfr. Bibelen ble Seth hele 912 år - han hadde DNA materiale i seg fra sine «langlivede forfedre». I fra Seth ble dette begynnelsen til den slektsrekken som Det Gamle Testamente omhandler. Etter nedtegnelsen i det apokryfe skrift Talmud Immanuel, var det 9.slektsledd etter Seth, den sagnomsuste Enok (Henoah), som også hadde kontakt direkte til «sine skapere» - gudene. 10 slektsledd etter Enok var Noah, og i 34. ledd etter Seth, ble Abraham født. Salomo (Kong Salomo) var ledd 51, mens Josef - Jesu far - var ledd 78 etter den nevnte Seth.

Etterhvert ble det også født mange andre vesener av liknende art, som sluttet seg sammen til store grupper og stammer. **Delvis ut fra disse utviklet seg dagens menneskehet, som allerede fra sin urbegynnelse ble fordelt etter raser på de forskjellige kontinenter.**

***

I det apokryfe skriftet om «Adam og Evas liv» som det refereres fra i Danikens bok *Dommedag*, berettes det (side 46) : « *Da skuet Eva opp mot himmelen og hun så en lysvogn komme...*»

Senere: «*...og se Herren, den sterke, steg inn i vognen; fire vinder trakk den.....*». Dette skriftet indikerer riktigheten i kontaktpersonens forklaring her - at «Eva» hadde kontakt til de besøkende (pleiadiske) guder, som altså besvangret henne, og slik fremavlet den jødiske slektsgren som Jesus (eller Immanuel som Semjase forteller var hans korrekte navn) - langt senere inkarnerte i.

Samme bok *Dommedag*, beretter på s.54: *I følge de gammeljødiske sagnene dreide det berømte syndefallet i Edens hage, seg overhodet ikke om det famøse eplet fra kunnskapens tre: derimot var det bandeføreren Semael (mulig omskriving av Semjasa - vitenskapsmannen under lederen Arus) som hadde forført og satt barn på Eva. Etter at hyrdestunden var avsluttet, «skuet hun ham inn i ansiktet, og se! Han lignet ikke de jordiske, men de himmelske».* Altså en

klar hentydning om at denne forføreren var en av de lyransk-pleiadiske «guder» - eller rettere sagt et ikke-jordisk menneske med et annet utseende og et annet genetisk materiale.

Videre kan vi i Enoks bok (6,1-6) lese: «*Da menneskebarna formerte seg, fødte de dengang vakre og elskelige døtre. Da englene, **det var himmelsønnene**, fikk se dem, fikk de lyst på dem, og de sa til hverandre: Vi vil velge oss hustruer blant menneskebarna og avle barn med dem. Da talte deres anfører **Semiaza** til dem og sa: Jeg er redd for at dere ikke vil gjennomføre dette, og da må jeg ta straffen for en stor synd alene. De svarte ham alle og sa: Vi vil sverge en ed og forplikte oss ved gjensidige forbannelser til ikke å oppgi denne planen, men til å gjennomføre den. Da sverget de alle i fellesskap og forpliktet seg til dette ved gjensidige forbannelser. De var ialt to hundre, som i Jareds dager steg ned til toppen av Hermonfjellet.*».

Det er ganske klart at det her i navnet *Semiaza* må dreie seg om en og samme person som den pleiadiske kontaktperson beskrev som den mektige vitenskapsmannen med navn Semjasa - som tilslutt selv parret seg med et vanlig - dengang primitivt - jordmenneske, «Eva». (Som altså betyr «den som føder» i det opprinnelige lyranske språk).

Kapittel 2

DESTRUKSJONEN OG TIDEN ETTER

Det var da ca. 22 millioner år siden Lyranerne første gang brukte jordmennesker til å fremskape typer av apelignende vesener, som ødela den *naturlige* utviklingen for jordmennesket.

Går vi nå tilbake i historie-gjennomgangen, hadde nå forskeren **Semjasa** (altså nesten samme navn som kontaktpersonen *Semjase* som forteller dette til Meier), - altså skapt begynnelsen til en bedre og delvis intelligent kryssningsrase av halvt jordmenneskelig og halvt utenomjordisk genmateriale. Det var hans håp at han med dette hadde vært istand til å rette opp noe av de genetiske ødeleggelsene som hans fjerne forfedre hadde skapt i den fjerne fortid. Selv om den naturlige utvikling på Jorden hadde blitt påvirket og forandret mange ganger, hadde han lyktes i å gi jordmennesket en ny sjanse til å overleve og vokse. *Dette var fødselen til vår nåværende sivilisasjon som vi kjenner den.*

IHWHARUS ble meget oppbrakt over dette at hans underordnede - vitenskapsmannen Semjasa hadde avlet avkom med mer primitive og «kortlivede» jordkvinner. Og i den grad han kunne, forviste han sine underledere og avsa dødsdom over dem. Men etter hvert endret han sin innstilling, da han oppdaget en ny mulighet til å kunne få forøket makt over disse «nyskapte» jordmenneskene.

Disse utgjorde *forfedrene* til:

- 1 : det som idag kalles Indere.
- 2 : de som bor rundt Svartehavet - Armenia.
- 3 : de som dro rundt som sigøynere i syd, nedenfor Middelhavet - og derfor kaltes de Hebreere.

Gjennom sine «vokterengler» kunne IHWH ARUS underkue disse menneskeslekter, og gjøre seg til herre over dem. Som deres høyeste hersker, lot han seg æres og tilbes av dem. I sitt storhetsvansinn, lot han seg tilbe som GUD, og hans underledere som medhjelpere ved skapelsen. Han lagde hårde og strenge lover, som uten unntak krevde den skyldiges blod, forbildet for den hevnkultur vi ser i de hedenske tradisjoner, også i det gamle testamente.

Først «gudenes» etterkommere ble mer humane, og utviklet seg i en åndelig retning. Med sin etterhvert endrede åndelige innstilling, besluttet de seg til å la jordmennesket følge sin naturlige utvikling, og at de selv skulle dra seg tilbake til sitt opprinnelige hjemsted. Derfor forlot de Jorden for snart 2000 år siden, og vendte tilbake til Pleiadene som fredelige vesener - der deres egen menneskeslekt i mellomtiden hadde utviklet seg meget høyt.

Arus som var omtalt over (som ønsket hevn over Atlantis og Mu), og hans gruppe av terrorister startet stadig små kriger rundt om på Jorden, men disse trefninger hadde ingen vesentlig virkning på det store Atlantis, og var ikke stort til besvær i begynnelsen. Arus' sønn - Arus II, deltok også i erobringsskampen, - han fortsatte å angripe fjerne områder, og fikk etterhvert kontroll over hva som idag er India, Pakistan og Persia. De kom i kontakt med *Sumererne*, et fredsel-skende folk som flyktet nordover til sikkerhet, fordi de ikke ønsket konflikt med armeene til Arus II.

Sumererne var høye, mørke og *etterkommere av Sirianere* som første gang slo seg ned på Jorden noe før *Atlant* grunnla Atlantis. Disse Sirius-flyktninger ankom for 33.000 år siden. (Ref. «Semjase 6», s.1061). Sumererne flyttet inn i fjellområdene, og ble en påvirkning på folkene som bodde i India, Pakistan og Irak.

Området de bodde i ble kalt **Sumer**, og var endel av det som er kalt gamle Mesopotania. Senere grunnla deres stamfedre byer kjent som Ur, Uruk, Kish og Lagash, som alle er blitt store arkeologiske funnsteder i sydlige Irak. Den store kunnskap til Sumererne ble overlevert gjennom århundrene, og er bevart i piktogrammer og kileskrift som fortsatt granskes idag. Semjase fortalte at det var Sumererne som hovedsakelig var ansvarlige for at livskunnskapen fra Atlantis' tid var tatt vare på.

Dagens anerkjente vitenskap vet dog ikke så mye om dette folkeslags opprinnelse og herkomst. Og det er ingen ting som motsier deres ET-herkomst

- bortsett fra den rådende holdning at ingen utenfor Jorden «har muligheter» til å kunne ta seg hit Et eksempel på denne tanke er forfatteren Zecharia Sitchin som har forsket i de gamle kileskrift-nedtegnelser, og funnet en masse nedtegnelser om «Guder» fra rommet, og om «destroyer-kometen» som vi skal belyse nærmere senere. Men Sitchin trakk den konklusjon at det ikke var mulig å reise over de enorme avstander mellom stjerner, og derfor avledet han hypotesen om at disse guder kom fra den inntrengende «10.planet» - Nibiru. Denne er omfattende beskrevet i de Sumeriske skrifter, og det er tydelig at det her dreier seg om beskrivelser av nevnte «ødeleggelses-komet» som altså skal belyses senere.

Altså: Når og hvorfra Sumererne kom til Babylonia, til landet mellom de to elvene Eufrat og Tigris *er hittil ikke allment kjent*. Faktisk er det mye som antyder at de *hadde* en arv av høyere kunnskap, da vitenskapen *vet* at de brukte skrifttegn i en tid da store deler av jordmenneskene ellers var mer eller mindre som dyr. Altså på tiden som vår vitenskap setter parallelt til Europas tidlige steinalder! De «skrev» selv at de hadde all deres viten *fra gudene*. I mange skrifter berettes hvordan disse «guder» lærte dem landbruk, bygging av byer, skrivekunst og musikkutøvelse. Men når vi studerer bildet av deres gudinne Ishtar - så er dette skulpturen av et vanlig høyreist, moderne kvinnemenneske.... Gudene var altså mennesker fra kosmos' sivilisasjoner.

Deres skrifttegn besto av de 42 alfabetiske kileskrifttegn, og gjennom dette overførte de det forgjengelige språket til varig og holdbar skrift på en mengde leirtavler. De hadde også høyere matematikk, fremragende astronomisk innsikt og hadde kjemiske kunnskaper til å utnytte olje i mange sammenhenger bl.a. sammen med fargepigmenter til maling (Jf. Sitchin). En voldsom destruktiv hendelse som de kaller for *Himmelslaget* spiller en stor rolle i deres kosmologi, i deres verdensoppfattelse og i deres religion. Og som vi senere skal se på - er dette utvilsomt beretningen om «destroyer-kometens» mange herjinger med denne, og solsystemets øvrige kloder - de siste 10.000 år.

Statue av en av Sumerernes guddinner - helt menneskelige former.

Men så tilbake til Semjases historie-undervisning:

India ble dengang kalt Arya, og etter få århundrer ble det skilt fra kontrollen fra Arus II, og de inngikk allianse med den store samfunnet fra Mu og Agharta. Disse små kriger som Arus' terrorister fikk istand, hadde ikke noen innvirkning på Atlantis' store makt, men de varte enda femten århundrer. Arus II ble gammel og døde, men han lyktes i å infiltrere sine ledere inn i Atlantis og Mu, og slik forårsake nok uenighet til at de begynte å snakke om krig.

Men mange vitenskapsmenn begynte å ane hva som var i emning, men var helt maktesløse ovenfor de etterhvert mer krigerske tanker, og mange flyktet derav vekk fra Jorden og til deres hjemverdener i Pleiadene, hvor *freden* forlenget hadde inntrått.

Semjases egne ord om Mu og Atlants' siste tider og gjensidige ødeleggelse.

Jeg velger å sitere direkte fra kontakt-nedtegnelsen med dette stoff. Det er oversatt fra «Semjase-berichte - block 5», side 867, der hun i den 60. direktekontakt med Meier fortalte videre om Jordens forhistorie. Denne kontakt fant sted den 8.6.76 kl.14.03, og i det siterte er det visse gjentakelser fra stoffet foran.

«I årtusener hersket enighet og fred, før igjen enkelte vitenskapsmenn og maktbegjærlige utartet - som forsøkte å overta makten. Imidlertid reiste folket seg, som erindret de fjerne kriger - mot de maktsyke vitenskapsmenn, slik at disse måtte flykte. Dette skjedde for ca.15.000 år siden. Under de neste to årtusener levde disse ondsinnete flyktninger i et nabosolsystem, der de fikk mange etterkommere, og utviklet en høy teknikk som bød dem fantastiske muligheter. Disse utviste flyktninger fremmet hat og hevntanker, og ville igjen bringe Jorden under sin makt. Gjennom deres styre ble hat og hevntanker stadig utbredt, og makten opprettholdt gjennom streng orden og trusseler om strenge straffer. Slik oppsto et folk av ondsinnet og bestialsk natur. Men gjennom forskning og mutasjoner hadde de hevet livsalderen til flere tusen år!

Hvert enkelt menneske hos dette folk ble undervist i krigshåndverk og intriger. Etter to årtusener var dette hatfolk kommet så langt at de kunne foreta et angrep på Jorden. De brukte sine store romskip, og kom igjen til Jorden for ca. 13.000 år siden. Deres leder var ARUS, en barbarer, en maktsyk vitenskapsmann av bestialsk sinnelag. Til hjelp hadde han mange vitenskapsmenn i forskjellige fagområder - utnevnt til underførere i et antall av 200. På Jorden røvet de til seg et nytt land i nordre deler av nåtidige Amerika, som de koloniserte. I dag er dette landområdet Florida, som altså dengang lå langt mot nord før en polakseforskyvning, som skjedde senere.

Fra dette området tilkjempet de seg en stor makt over Jorden, og fra sitt område angrep de stadig Atlantis og Mu - for å bringe disse i sin besittelse.

Under to årtusener flammet verdenskriger, mens lederskiktene på Atlantis og Mu ble undergravet av negative mennesker som var blitt innsnuglet og integrert i samfunnet. Disse hetset opp folket til krig, intriger og hat, som tilslutt fullstendig ødela stor-Atlantis og Mu. Noen vitenskapsmenn klarte dog å flykte fra disse kriger. De dro med stor-romskip tilbake til Pleiadene, som var blitt kolonisert av de fjerne forfedre som forlot Lyra-systemet.

Stor-Atlantis og Mu ble ødelagt intrigemessig, og med en grusomhet som overgår alt i jordmenneskets historie.

Mu som lå i nåværende Gobi-ørkenen, konkurrerte med Stor-Atlantis - som var et stort øyrike mellom nåværende Afrika og Amerika - om makten. Krigen som tilslutt ble utløst, overgår alt av kriger som er blitt utkjempet på Jorden, og denne medførte Atlantis' totale ødeleggelse og nedsenkning, hvor kun noen få øyer - Azorene - er restene av dette øyrike.

Krigskreftene på Atlantis og Mu var av en slik enorm styrke og kraft - de omfattet nesten 4,83 millioner mennesker som rådde over små kampstråleskip, samt 123.000 småskip for nærkamp. I tillegg hadde de 16431 elimineringsenheter, som kunne ødelegge med varmestråler, og 24.230 skip med strålekanoner - hvert med 10 manns besetning .

Ovenfor denne enorme makt var Mu underlegen, men også Mu hadde utviklet meget farlige våpen som på andre måter var farligere enn de Atlantiske. De hadde nemlig utviklet teknikk til å trekke småplaneter ut av sine baner, og styre disse Asteroider inn som verdensroms-bomber, og dette brukte de mot Stor-Atlantis. De beste vitenskapsmenn på Mu søkte ut etter en egnet planetoide som kunne styres inn mot Stor-Atlantis. I Asteroidebeltet utenfor Marsbanen, fant de en Asteroide på mer enn en kilometer i diameter. Men den nøyaktige størrelsen har vi ikke klart å finne ut av forteller Semjase. Gjennom atomare og elektroenergiske krefter ble den brakt ut av sin bane, og styrt inn på en kurs mot Jorden, ved at et drivaggregat ble påmontert romlegemet.

Mindre enn en halv dag før Atlantis' storangrep på Mu, var verdensroms-bomben klar - en dødsbombe av menneskelig galskap med enorm ødeleggelseskapasitet. Den ble styrt inn av «selvmordsflyvere» som styrte denne kolossen mot målet - Atlantis. Kort før nedslaget, hadde Atlantis ødelagt Mu totalt, slik at byen var blitt en ørken. De som ikke befant seg i underjordiske rom eller som var flyktet ut i det frie rom - ble utslettet av Atlantis' eliminerings-stråler, og intet avslørte lenger deres tidlige eksistens.

De seierrike Atlanterne vendte tilbake til sitt øyrike og feiret deres seier over Mu, men gleden ble kortvarig, for raskt kom det inn meldinger om den truende fare fra rommet. Bare få klarte å redde seg ut i noen romskip og flykte ut i rommet før katastrofen brøt inn over Atlantis. De tilbakeblevne som slik var dømt til døden, så hvordan himmellegemet kom inn imot dem høyt på himmelen

i nordvest over havet og det fjerne fastland. Den ble raskt gigantisk - fra først å være å ha vært en liten stjerneprikk. Forskrekket så menneskene mot dette uhyre som nå ga fra seg en hylende lyd. Få sekunder senere glødet planetoiden opp som en supernova, og frembrakte en varme på 34.000 grader.

Et tenkt bilde av asteroidenedslaget - selv om det geografisk ikke er riktig tegnet.

Hele landområdet ble forbrent i løpet av sekunder til glødende aske. Så eksploderte rombomben plutselig i en høyde av 172 km og forvandlet seg til flere tusen av små og større meteoritter - som virket som små atombomber der de ble slynget mot Jorden. Disse ødela alt som befant seg i deres trykkområder.

*Gjennom de kolossale eksplosjoner ble Jorden rystet, og eksplosjonsdrønet rullet over hele kloden. To store deler av planetoiden styrtet ned på Atlantis, og slo hull i jordskorpen på havbunnen. Tilslagsenergien var tilsvarende 32.000 vannstoffbomber som dere i vannsinn har fremforsket idag. I havets dyp ble jordskorpen brutt opp slik at den glødende magma brøt frem i kolossale mengder. Havvannet begynte å koke, og de fordampete vannmasser skjøt opp i atmosfæren til en høyde av 3500 meter. Ut av dette ble det også dannet en gigantisk flodbølge som med rasende hastighet og med en høyde på 2300 meter rev med seg alt på sin vei. Øyriket Atlantis forsvant på få minutter i havets rasende vann uten at noen livsformer ble tilbake. **Dette skjedde for 11498 år siden - regnet ut fra dagens tidsregning**». (Dette er nesten det samme årstall som den eldgamle mystiske **Dzyans bok** angir - der den forteller at i året 9564 f. Kr. skal store områder av det nåværende Cuba og Florida være sunket i havet. Denne boken kan muligvis spores til Tibet.)*

Så langt Semjases oversatte forklaringer om Mu og Atlants' siste tider og gjensidige ødeleggelse.

Jorden forandret sin rotasjonsakse, som forårsaket at havene overskyttet kontinentene, og vulkaner fylte luften med røk og ild. Mens planeten forandret akse, og kom til ro i en noe annen bane - var Jordens geografi totalt forandret. Det tidligere polpunkt må ha ligget mye lenger sør - for Semjase forteller at Florida hadde posisjonen hvor Grønland nå ligger - i forhold til den daværende nordpol.

Den såkalte magnetiske nordpol er i noe bevegelse nordover, men det er jo begrenset hvor lenge vår nåværende vestlige/tekniske sivilisasjon har hatt kunnskap om dens beliggenhet. Men man vet at den i 1831 lå noe øst for Victoria-øya i nord-Kanada, på ca. 70. grad nord. Man da den er i bevegelse, kan den ha ligget noe lenger sør, og det er å anta at denne såkalte *magnetiske nordpol* er «restene» av den siste fysiske nordpol. Polpunktet kan derav godt ha ligget i området mellom Kanada og Michigan. Altså i en slik posisjon at forholdet mellom daværende Hyperboria (nuværende Florida), og daværende, siste fysiske polpunkt - var som avstandsforhold mellom Grønland og nordpolen idag. Også Velikovskij som skal belyses noe senere i boken her - kom frem til at siste polpunkt må ha ligget i dette område i nordøstre Kanada.

Området som er Florida i dag, kaltes den gang altså Hyperborea, og var altså hjemstedet for Arus og hans krigere, som var ansvarlige for at hatet hadde vokst mellom disse fortidige kultursentra Atlantis og Mu. De gjenlevende på Hyperborea flyttet under Jorden etter det store holocaust, og var inntil nylig bosatt under Mt. Shasta i Kalifornia. Mt. Shasta er en utdødd vulkan i Serra Nevada, og vi må forstå det dithen at det da eventuelt må finnes store underjordiske tunnelsystemer eller åpne lavarør i dette område

I den forbindelse er det interessant å nevne en bok som kom ut i 1884 med tittelen «*a dweller on two planets*» - skrevet av Fredrick Oliver. Han var *lokal fastboende* i Mt. Shasta området, og han fortalte at han hadde kontakt til disse underjordiske beboere som han beskrev detaljert. I følge Oliver var disse overlevende Atlantinerne i besittelse av magnetisk-drevne romskip. Ufo-observasjoner har lenge vært gjort i dette område. Oliver fortalte at han hadde fått vite at de før kun hadde hatt mer primitive fartøyer, men at de nå også kunne lage «fireballs». Hans kontakt skjedd *for mer enn hundre år siden* - lenge før ufo var et begrep.

Men så kan man spørre - hvis dette var sant, hvorfor er det ikke blitt offentlig kjent? Og svaret er at denne informasjon *er kjent i lukkede militære/sikkerhets-grupperinger*. Mye tyder på at disse i lang tid har arbeidet for å få tak i og videreutvikle høyteknisk informasjon fra bl.a. ET-grupper, men dette er ikke en

aktivitet som offentligheten eller såkalte «demokratiske myndigheter» har særlig informasjon om, og kontroll over. Disse grupperinger forsøker også å spre desinformasjon og latterliggjøre vanlige folks ufo/ET-kontakter, i den hensikt å utnytte denne overlegne ET-teknologien militært eller makt/penge-messig - uten at den blir til alles kunnskap og velsignelse. De som har satt seg grundig inn i ufo-sakens utvikling i USA de siste 50 år - *vet* dette, men for folk flest (les: *de uinnvidde*) lyder det sikkert som ren spekulasjon eller eventyr.

Men dette var en kort avsporing fra den **historiske gjennomgang** vi var igang med ut fra Semjases historiske forklaringer, som refereres videre:

Det store kontinentet Atlantis, som opprinnelig lå nord for ekvator, sank i havet og er idag under Atlanterhavet. Ut av kontaktnotatene kan man forstå at det må ligge på en linje mellom Puerto Rico og Nord-Afrika. Dette store kontinent hadde tidligere forbundet Afrika og Syd-Amerika, men er nå bare en fjern legende. Det gjenværende av Atlantis kan idag finnes på havbunnen utenfor Bahamas i den lille øygruppen Bimini. På havbunnen her har oceanografer oppdaget rester av hva som ser ut til å være en gammel by, og har avdekket veier, murer, og andre monumenter som kan være med å fortelle historien om Atlantis' siste dager (jfr. bl.a. *Mysteries from forgotten worlds* av C.Berlitz fra 1972). Også syd for Puerto Rico, kan man finne toppler av pyramider som ligger i havnivået. Dette er hva som enda har kommet frem av reminisenser av det samfunn som kan ha vært det mest avanserte som noengang har eksistert på Jorden.

*Kartet viser en tenkt angivelse av Atlantis og de sverteide områder angir de landområder som særlig var påvirket av denne høyteknologiske sivilisasjon. (kartet er ikke nødvendigvis riktig hva angår kontinentets virkelige størrelse, og er **ikke** hentet fra kontakt-referatene.)*

JORDENS KOLONISERING FRA DEN "LYRANSKE SLEKT"

tallene representerer ca. år tilbake fra nå (ca. år 2000).

22 millioner år tilbake:
første kolonisering
fra LYREN systemet

○ = sivilisasjons OPPBYGGING
 * = siv. NEDBRYTNING/KRIG
 @ = siv.'s endelige fred
 ○ (langt) = utvandrt./kolonisering

390.000 år tilb.
 230.000 år

freden kommer til planetene i LYREN-systemet og krigene opphører ved at man har latt å avstå fra maktens prinsipper

lyren-systemet

'Jorden' i gass-tåkeform for 640 milliarder år siden

JORDEN

Re-kolonisering av Jorden - Mars og Maldek(Milona) for 227.000 år siden

196.000 f.kr-voldsomme kriger i dette solsystem, Malona sprengt og fysisk liv på Mars utslettet

første fysiske liv utv. for 6 milliarder år siden

lyraneren **ASAEL** flykter vekk fra krigene i LYREN og til PLEIADENE for ca. 230.000 år siden

LYRANERNE forsøker små kolonier av bl.a. utviste kriminelle 118.000 år tilbake

pyramidene bygges av lyranere ca. 73.345 år tilbake

6 0.000 år 50.000 år - ny voldsom krig

PLEIADESYSTEMET (i en noe annen rom-tid dimensjon)

ASAELS datter PLEIA overtar makten for 228.000 år siden

NB: tidslinjene er ikke i skala - kun begivenhetenes rekkefølge er forsøkt fremstilt

JORDENS BÅNE

10.000 års fredsperiode under PELE GONS ledelse

ny pleiadisk kolonisering for 60.000 år siden

perioder med krig og fred

40.000 år siden: den ENDELIGE freden kommer til PLEIADENE

Jorden for 23.000 år

Immigrerte fra BARNARD-systemet under ledelsen ATLANTIS og den svarte race ankommer - EASIBILUS

BARNARD SYSTEMET

PLEIADENE (Eirra/Taygeta)

For tiden etter Atlantis ødeleggelse - se egen oversikt side 65 og 68

BETA-centauri-systemet

11.500 år tilbake ARUS-gruppene egger fram krig mellom ATLANTIS og MU og begge sivilisasjoner destrueres hverandre gjensidig

NB: Flere sivilisasjoner har kolonisert Jorden bl.a SIRIUS-siv. - men PLEIADER-LYRANERENE mest utpreget de siste 75.000 år.

9448 f.kr - Jehovan kontrollerer Jorden etter Atlantis og Mu's totale ødeleggelse.

Straks etter hevnrigen som Arus II hadde egget frem mellom Atlantis og Mu, ble han altså myrdet av sin tredje-fødte sønn Jehovan, som grep makten over Arayene (nåværende India) - som tidligere berørt - og de andre to gjenværende grupper som ikke var utslettet. Den voldsomme ødeleggelse som ble forårsaket av asteroiden som traff Jorden, hadde gjort atmosfæren umulig å innånde over nesten hele planeten, og de overlevende måtte flytte under Jorden. *Det tok 50 år før luften begynte å klare opp*, og små stammer begynte igjen å komme frem.

Det var hovedsakelig tre grunnstammer av folk som overlevde Atlantis' destruksjonen:

Første gruppe: Etterkommere av Armus folket, som levde i området idag kjent som *Armenia* helt fra for 33.000 år siden. Disse var etterkommere av Ishwish'en *Armus*, som hadde ankommet for ca. 33.000 år siden, som immigranter fra Pleiade-systemet.

Andre gruppe: De spredte stammer i nåværende Iran/Persia, India og Pakistan - som var kjent som Aryanere på den tiden.

Tredje gruppe: Spredte sigøyner-grupper kalt Hebreere, som i det gamle språket fra Pleiadene het Hebraon's og senere Hebrons. Endel av dem var bl.a. spioner for *Jehovan*, som skapte uro, grådighet og utnyttelse. Men Semjase understreker at disse slik sett ikke har noe felles med dagens sigøynere. Men Hebreerne proklamerte seg som *utvalgte*, noe de fortsatt opprettholder som tro.

En Ishwish kalt *Jehovan* regjerte de tre stammer inntil for 7000 år siden - han var fortsatt en av de «langlivede» Pleiadere. Men han ble myrdet av sin sønn *Jehav*, som i likhet med sin far, kalte seg for menneskets skaper. I løpet av denne tiden unnslopp en gruppe på 160.000 Aryanere fra Jehavs kontroll, og utvandret mot et område mellom det Kaspiske Hav i nordre Iran og Arhat fjellene i Tyrkia. Dette området rommet etterkommerne fra Sumererne, som ledet de lokale folk med stor disiplin, fordi de hadde en høyt utviklet innsikt i de åndelige lover og krefter. Aryanerne angrep dem, og presset dette folket inn i trelldom, og skapte en ny stat. Fratatt alt av teknologi som de hadde under Jehav, begynte snart Aryanerne å blande seg med de innfødte, og alt av deres tidligere kunnskap forsvant raskt og ble for alltid glemt (fra Semjase 6, s.1064).

Tiden med barbariske ledere etter Atlantis opphører

I barbarisk tradisjon ble også Jehav drept av sin sønn *Arussem*, som slik ville tilrive seg makten. Dette mislyktes dog da hans yngre brødre *Ptaah* og *Salem* fikk hindret dette. Mettet av krig og blodsutgydelser strebet disse brødre nå etter en human vei. De hersket sammen med fredelige midler, inntil Ptaah døde som 93 åring av sykdom, og Salam overtok herredømmet og styrte inntil hans sønn *Pleios* overtok. Han var en klok og godlynt leder.

Vi må huske på at dette er så fjernt rent tidsmessig, at andre nedtegnelser om disse fjerne gudesønner, kun i en viss grad er overført i form av legender og sagn i forskjellige kulturer.

Men først litt tilbake til den maktsyke broren *Arussem* og hans tusener av tilhengere. De ble fordrevet vekk, men søkte senere tilflukt under Giza-plataet - i underjordiske byggverk, som der hadde stått ubenyttet i 70.000 år - siden de ble bygget omtrent samtidig med pyramidene. Derfra utøvet disse «Giza-intelligenser» sine herskerplaner, som de forsøkte å virkeliggjøre, men uten særlig hell.

(Semjase og Asket fortalte at pyramidene - inkl. pyramider i Kina og Sydamerika, - (de Kinesiske er først oppdaget i de senere år) - ble bygget da stjernebildet Lyren sto i Krepsens tegn (ca. 73.300 år siden) av Lyranske romfolk. **Martinus** har gitt opplysninger om at Cheops pyramidene var bygget for mer enn 80 tusen år siden, av et broderskap av innvidde mennesker fra høyere verdener. Begge disse opplysninger er da ganske samstemte, og står i motsetning til helt andre - såkalte vitenskapelige - kilder som tror at pyramidene kun er noen få årtusener gamle.)

Arussem hersket jfr. Semjases opplysninger, inntil 3010 før vår tidsregning, da hans «skjulte makt» ble fratøvet av *Henn* - som var den som ble kalt *Jehova* av Hebreerne. I 2080 f.kr ble makten over disse såkalte «Giza-intelligenser» igjen overtatt av *Kamagol I*. Han og hans maktmennesker opprettholdt fra disse underjordiske tunneller og rom, en med tekniske og okkulte krefter, manipulerende påvirkning av de mange jordiske religioner og sekter. Og dette har de fortsatt med inntil nåtiden. Ja - de hevder det var denne samme gruppe som «tok mental kontroll» over Hitler, og det som videre skjedde vet vi....

Disse underjordiske «byer» under Giza som omtales i kontaktnotatene, skal ligge meget dypt - begravet i sanden, men med skjulte sjakter eller innganger. Dersom disse opplysninger er korrekte, at det finnes store, ukjente - ihvertfall offisielt - underjordiske «byggverk» her, *burde* disse dog kunne påvises. *Etter Meiers tidlige opplysninger, via Asket, ligger de mellom 300 og 400 meter under dagens Giza-plataet*. Selve pyramidene sier de - var dengang *toppen* av disse byggverk som de gamle Lyranerne oppførte for ca. 73400 år siden. Dengang tjente de - sammen med de andre pyramider som ble bygget - som «apparater» for å overføre (teleportere) mennesker og materie rundt om på kloden. Dengang

var pyramidene dekket med gullplater, og inneholdt apparater på toppen som kunne formidle visse mentale energier til innbyggerne. Pyramidenes ytre kledning tjente som beskyttelse mot uønskede energier, og tillot slik å forsterke de mentale krefter til de som var inne i byggverket. Som nevnt foran, bygde Lyranerne også tilsvarende pyramider i China og Syd-Amerika, som har vært utilgjengelige og naturlig skjult frem til nå.

Syndfloder og kosmiske ødeleggelse etter Atlantis

Men i denne gjennomgang her, skal det ikke bare fokuseres på de merkelige navn på de mange Lyransk/Pleiadiske herskere og ledere, som Semjase forteller har ledet utenomjordiske grupper på Jorden, og slik fremavlet deler av dagens menneskehet. For i perioden etter Atlantis, skjedde det mange enorme naturkatastrofer som det skal belyses i det følgende stoff. Vi fortsetter derfor her den *historiske gjennomgang*, og går igjen noe over 10 årtusener tilbake. Det refereres fra den 61. kontakt fra den 29-7-76 - der Meier bl.a. spør når syndfloden skjedde.

Semjase: *«Det er nå (1976) 10080 år siden den bibelske syndfloden, men to andre syndfloder skjedde også i en senere tid. Den Bibelske syndflod ble utløst av «ødeleggelses-kometen». Gjennom ytterst grove unøyaktigheter hos de gamle tidsregnerne (tysk: «chronisten»), ble disse hendelser fordreiet og forfalsket, og derigjennom via bibel- og oldtidsforskere antatt å være skjedd mye senere.»*

Atlantis og Mu ble ødelagt for 11498 år siden. Dette var den første store katastrofen de siste 12.000 jordår. Ca.1300 år senere fulgte da videre katastrofer av kosmisk opprinnelse. For ca.10.215 år siden raste ute fra rommet en planetoide av enorm størrelse mot Jorden. Den «delte vannene» (slo ned) i havet, nøyaktig der hvor den menneskestyrte asteroide hadde slått ned 1300 år i forveien. Men om denne senere omtalte planetoide kom fra asteroide-beltet eller ute fra det ytre rom, er oss ukjent.

Etter denne hendelse varte det kun 135 år før Jorden igjen ble utsatt for en katastrofe. Denne var større enn de forutgående, men rammet særlig det østlige rom på kloden med enorme ødeleggelse. Dette da tidligere omtalte gigantkomet - ødeleggeren («Der Zerstörer») - som det står på tysk i kontaktreferatene) - kom i færlig nærhet av Jorden for 10.080 år siden (8104 f.kr). Dette førte til kolossale, verdensomfattende katastrofer som aldri ble nedtegnet av de jordiske historiskrivere eller kronister, og først ble nedtegnet mye senere i forskjellige skrifter.

En større syndflod ble igjen utløst av ødeleggelses-kometen for 7957 år siden (5981 f.kr). I rundt 1000 år ble så Jorden skånet for større katastrofer, frem til for 6906 år siden (4930 f.kr.), - da ødeleggelses-kometen igjen skapte masser av ødeleggelse på Jorden. Deretter var det relativt rolig fram til for 3453 år siden (regnet fra 1976 og bakover blir det 1477 f.kr) - da en ny katastrofe igjen brøt

inn, ved at ødeleggelses-kometen dro Venus inn i kryssende kurs med jordbanen, og deretter inn i sin nåværende bane. Dette utløste Santorini-katastrofen. (se kapittelet Mer om Atlantis, og ellers en mer detaljert redegjørelse for denne katastrofe noe senere her). Noen av disse begivenheter ble fastlagt av menneskene rent tidsmessig, men ikke alle - og heller ikke korrekt. Mange hemmeligheter av nevnte art ble ofte først nedtegnet århundrer eller årtusener senere, forfalsket og også uriktig gjengitt».

Meier spør da hvilke av de gamle nedtegnede kilder som er mest å stole på. Er det de bibelske eller de sanskritske?

Semjase: «De sanskritske skrifter er meget nøye og ytterst presise i visse henseender, men ikke bibelskriftene, for disse er unøyaktige. De er for det meste forfalsket og gjennomvevet av fantasihistorier. Anbefalings-verdige er dog originalutskifter fra Henoah (Enok), og også de gamle Maya-nedtegnelser (Maya-kalenderen). Spesielt disse siste er verdifulle. Deres tidsmåling begynner der hvor asteroide-delen ute fra rommet traff Jorden, og utløste katastrofen for 10215 år siden (8239 f.kr.)».

Meier spør så etter flere opplysninger vedrørende ødeleggelses-kometen, og det tidligere omtalte solsystem som Venus ble trukket ut fra - av ødeleggelses-kometen - (dette var opplysninger han hadde fått under de første møter med Pleiaderne).

Denne kometens omløpsbane er også for Pleiaderne en gåte sier Semjase. Dens omløpstid har de kartlagt å være 575,5 år, men mellomsvingninger i kretsløpet på opp til 205 år har de også funnet ut av.

«Dette betyr at i løpet av ganske få omløp ble dens omløpstid påvirket av forskjellige planetære gravitasjonsfelt, slik at dens omløpstid har vært bremsset til 478 år, og for senere å øke til 683 år. Men i løpet av få omløp har den igjen hatt et omløp på 575,5 år, og dette har vært en gåte for oss. Våre vitenskapsmenn har regnet ut at når kretsløpet har nådd 575,5 år, vil den alltid fremkalle fare for Jorden ved sin passasje, og naturligvis forårsake store ødeleggelser. Etter vår vitenskapelige forskning spiller også hele solsystemets bevegelseshastighet her en betydelig rolle, der det beveger seg med stor hastighet mot Herkules' stjernebilde.»

Meier: «Dette forstår jeg. Hvordan forholder det seg nå med Venus?»

Semjase: «Venus ble gjennom ødeleggelses-kometens massetiltrekning og gjennom forskjellige andre faktorer revet ut av solsystemet til Uranus (Pleiaderne mener med solsystem i denne forbindelse - at når større planeter har mange måner rundt seg - så benyttes dette begrep - som hun også beskrives noe senere her.) Den

fulgte så i kometens bane trukket av dens gravitasjonskraft. Men kometgiganten gikk hurtigere, og Venus ble stadig hengende etter. Da Venus ble dratt ut av Uranus' system, hadde den en langsom hastighet. Dette skjedde for ca. 8590 år siden (ca. 6614 f.kr.) - før kometen fikk omløpshastigheten av 575,5 år. Ved dette gjennomløp økte omløpstiden til 632 år - altså 57 år over konstanten av 575,5 år, og dette er også gåtefullt for oss.

Venus beveget seg i en meget langsom ellipseformet bane vekk i fra sitt opprinnelige (sol)system (altså systemet til Uranus), og slo inn på en farlig bane mellom de andre planeter. Denne banen holdt Venus inntil for 7957 år siden (5981 f.kr.), da kometen igjen forandret Venus' bane, slik at den ble dreiet inn på jordkursen, mens kometgiganten selv kom i farlig nærhet av Jorden, og forårsaket kolossale ødeleggelser og oversvømmelser.

Dette var den andre syndflod i de siste 12.000 år som ble forårsaket av ødeleggelses-kometen. Gjennom disse hendelser forandret kometen enda en gang sin omløpstid og gjennomløp det neste kretsløp uten skader i solsystemet - passasjen var meget fjernt fra Jorden. Allerede ved neste omløp for 6906 år siden - hadde den igjen kretsløpet av 575,5 år, og enda engang kom den inn i Venus' bane som igjen ble dreiet på en bane nær Jorden.

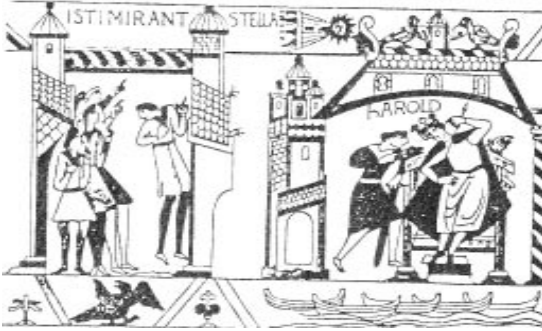
For nøyaktig 3583 år siden (1607 f.kr.) hadde Venus oppnådd en svært langsom hastighet i banen og var på kurs mot jordbanen. For 3453 år siden - 130 år senere - kom igjen ødeleggelses-kometen inn i et 575,5 års kretsløp, og suste forbi i avstand av få hundretusener av kilometer, og rev Venus mot Jorden. Etter kort tid skjøt ødeleggelses-kometen forbi Jorden, og i sitt slep dro den med Venus som da kom meget nær ved Jorden, og som derved utløste Santorini-katastrofen (En tysk-gresk ekspedisjon har offentliggjort en detaljert beretning om den voldsomme eksplosjon som ble utløst på Santorini, og undersøkelsene konkluderte med at det må ha skjedd mellom 1800 og 1500 f.kr. (H. Reck: SANTORIN)). I året 2255 ventes den igjen å vende tilbake».

Deretter viste ødeleggelses-kometen igjen forskjellig omløpstid, og passerte solsystemets planeter uten å lage skade. Siste passasje var år 1680 e.kr. - igjen uten å skape ødeleggelser.

(Man kan også spekulere på om den store komet som ble sett år 1066 under slaget ved Hastings - der Englands konge ble beseiret av Vilhelm fra Normandi, nettopp var ødeleggelses-kometen. Denne kometen ble avbildet på den berømte Bayeux-bildet. Dersom dette var nevnte komet og tidsangivelsene ellers stemmer med kildene, må den mellom 1066 og 1680 ha hatt et kretsløp på 614 år).

Noe senere spør Meier om dette med betegnelsen *solsystemer* - vedrørende omtalen av formuleringen *Uranus' solsystem*.

Semjase svarer at hennes betegnelse for solsystem er når et stort himmelle-

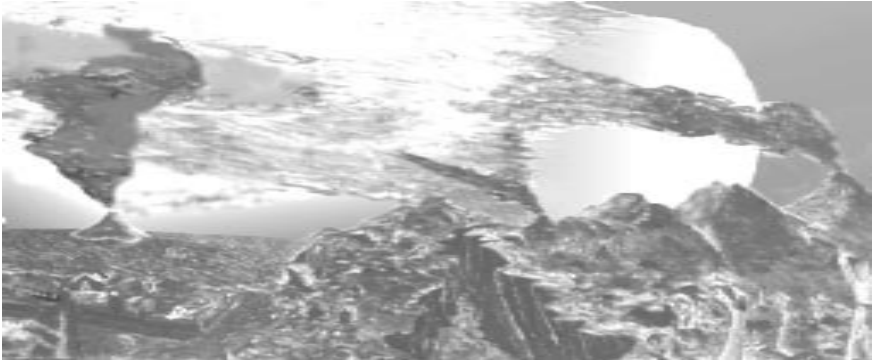

Bayeux-bildet - under- fra år 1066 med inskripsjonen ISTI MIRANT STELLA som betyr noe sånt som «de frykter stjernen» - er sannsynligvis - etter kretsløpene å dømme - destroyer-kometetens nest siste omløp etter Kristus - da uten ødeleggende virkninger

geme samler mindre legemer om seg - minst 3 legemer - sier hun. Begrepet «sentralsol» brukes av Pleiaderne når en stjerne har *minst ett* slikt «mini-system» kretsende om seg. *Meier understreker så at dette har skapt store misforståelser; ettersom Semjase allerede i 5.kontakt (søndag den 16-2-75, kl. 23.41) kom inn på dette med at Venus var dratt inn via ødeleggelses-kometen - fra et «fjernt solsystem» - uten den gang å nevne at det dreide seg om Uranus' (sol) system.*

Imidlertid understreker Semjase at ødeleggelses-kometen går utenfor solsystemets grenser (markert med Plutobanen) - i sine omløp, men *ikke ut til andre stjerner* som altså er altfor fjerntliggende for å nås innen et kretsløp på 575 år. Det kan for øvrig nevnes at Pluto har en omløpstid rundt solen - altså ett Plutoår - på 247 jordår - der den har en bane-hastighet på ca. 17000 km/t. Dersom ødeleggelses-kometen skulle ha gått ut til et annet solsystem i sine kretsløp, måtte den ha gått med praktisk talt umulige hastigheter. Et regnestykke viser f.eks at selv om den skulle vende rundt det nærmeste solsystem - solen/stjernen Alfa Centauri - måtte den ha gått med en «totalt usannsynlig» banehastighet på ca. 16.000.000 km/t - dersom den skulle rekke denne enorme runden i løpet av 575 jordår. En normal kometastighet er muligvis i størrelsen 10.000 - 30.000 km/t.

Det siste kosmiske himmeldrama

Om syndfloden og planetarisk kaos i historisk tid

Mens de hittil nevnte voldsomme katastrofer og ødeleggelser på Jorden, har vært svært tidsfjerne begivenheter, så skal vi nå belyse det siste kosmiske himmeldrama som skjedde for ca. 3500 år siden. Ettersom dette er såpass nært i tid, skal vi se at det finnes en mengde nedtegnelser om denne «dommedag» i mange legender og sagn rundt om i verden. Særlig vil vi senere se på det omfattende materiale som den geniale (intuitive) forskeren *Immanuel Velikovsky* har funnet beskrivelser fra nevnte kosmiske begivenhet. Disse støtter da i en meget stor grad de opplysninger som Semjase gir om dette ragnarokk, og som vi videre skal gi en beskrivelse av i det følgende:

Det var i kontaktreferatene fra den 16.2.75 kl 23.41 - at Semjase kom inn på dette. Stoffet beskriver også vår *månes* fortid.

Pleiadiske Semjase sier: *«Deres jordiske tidsregning er ikke særlig korrekt. Den kan bare så noenlunde angi tiden for visse hendelser. Etter vår innsikt, og i deres tidsregning, skjedde den såkalte syndfloden - som var en verdensomfattende begivenhet og katastrofe - for eksakt 10.079 år siden (fra-75). Altså i året 8104 f.kr.*

Den utløstes av en verdensomfattende katastrofe av kosmisk opprinnelse, da en gigantisk komet kastet Jorden ut av sin opprinnelige bane, og forandret dens omløpstid og omløpsbane. På den tiden utgjorde en jorddag mer enn 40 timer, og solen gikk ikke opp i øst som den gjør idag. Lignende forandringer av omløpstid og omløpsretning har hjemsøkt Jorden ytterligere to ganger etter syndfloden, men de har ikke medført så ødeleggende katastrofer som den gang.

Den siste katastrofen av dette slag skjedde for 3500 år siden, men det skal jeg fortelle mer om senere.

Syndfloden 8104 f.kr. var altså utløst av en kjempekomet som allerede hadde forårsaket enorm skade, og som siden urtider har krysset gjennom verdensrommet. Vi kaller den for «ødeleggeren», og vi vet at den ruser fram gjennom rommet siden årmillioner tilbake. Etter deres tidsregning, har denne farlige komet en kretsløpstad på 575,5 år - og den kommer igjen tilbake år 2255 etter deres tidsregning, og vil igjen på en farlig måte nærme seg Jorden. Siste gangen denne komet dro forbi, var år 1680, (men da ikke i farlig nærhet av Jorden. Utg. anm.) Men for 10.079 år siden(fra-75) kom denne kjempekomet - som hadde oppstått gjennom en naturlig kosmisk katastrofe, svært nære jordens område, og hadde nesten ødelagt denne.

Bare kunnskapen og visdommen hos våre Pleiadiske forfedre, som hadde bosatt seg på Jorden og har født sine barn, kunne forhindre et katastrofalt slutt. Også i de følgende årtusener var kjempekometen en alvorlig trussel mot Jorden - og det kommer den å bli, til den engang blir ødelagt.(Les evt. stk.667 i Livets Bog del 3 av Martinus - utg. anm.)

Den siste store katastrofen, forårsaket av denne komet, inntraff for omkring 3500 år siden - nærmere bestemt for 3453 år siden, etter deres tidsregning. (Hun kommer videre inn på hvordan Venus - via ødeleggelses-kometen - var blitt trukket ut av «et fjernt solsystem», en formulering som skapte grunnlag for en stor misforståelse - men dette ble oppklart ved møte i den 61. kontakt fra den 29-7-76 - som omtalt tidligere her).

Takket være denne komet inntraff noe som er svært sjelden i universet, nemlig en omflytting av planeter. Gjennom kjempekometens enorme voldsomhet ble det i et fjernt (sol-)system (Uranus' månesystem i året 6614 f.kr- jfr.kontakt fra 29.7.76, s.902 i «Semjase 5» - og belyst over) - utslynget en planet på hvilket det fantes liv (hvilket liv beskrives ikke. utg.anm.). Denne fulgte så i kometens gravitasjonsfelt/bane i mer enn 130 år, og avvek bare ganske langsomt.

I 1478 f.Kr. var «ødeleggeren» igjen kommet inn i vårt solsystem og bragte kaos i systemet med sine enorme krefter, og nå kom den i farlig nærhet av Jorden. Den svøpte inn denne i sin kjempehale, og ristet Jorden kraftig. Enorme stormer og vulkanutbrudd ble resultatet. Mennesker og dyr døde i massevis, fjell ble hevet og forskjøvet seg, og havbunnen ble forandret.

I Middelhavet revnet vulkanen Santorini's lavavegger helt ned i dypet, Slike voldsomme flodbølger fra vulkanen Santorinis eksplosjon i Egeerhavet knuste byer og menneskelig liv i Middelhavsområdet (se senere i stoffet om Velikovsky), men tilsvarende bølger ble også dannet da destroyer-kometen bremset jordrotasjonen og store vannmasser trengte inn. Dette fremkalte en veldig katastrofe, for derigjennom eksploderte vulkanen og ødela øya. Eksplosjonen ble opphav til en gigantisk stormflod, som vokste til 2000 meters høyde, og for frem over

Slike voldsomme flodbølger fra vulkanen Santorinis eksplosjon i Egeerhavet knuste byer og menneskelig liv i Middelhavsområdet (se senere i stoffet om Velikovsky), men tilsvarende bølger ble også dannet da destroyer-kometen bremsset jordrotasjonen og forandret Jordens aksehelling.

havet som et urtidsmonster. Alt på dens vei ble drept og lemlestet, og vannet ble farget blodrødt. I Egypt ble store områder oversvømmet, og alle mulige epidemier oppstod. Flodbølgen raste nå videre mot nordøst mot nåværende Syria og ødela store områder og alle havnebyer.

Kometen forlot etterhvert Jorden og solsystemet, og raste videre ut i rommet for å dukke opp igjen 575 år senere. Men den planet - like stor som Jorden - som hadde fulgt med i kometens gravitasjonsfelt/bane, ruste nå forbi Jorden i en avstand på omlag 600.000 kilometer. (Dette tilsvarer en avstand av 47 jord-diametere, eller 14 meter i målestokk med en 30 cm globus - der tilsvarende månen er som en appelsin 14 meter borte fra globusen.-utg.anm.). Men gjennom sin mektige kraft tvang solen inn den nye planeten i kretsløp mellom Merkur og Jorden. Og siden da er denne «omplasserte» og «innvandret» planet kjent for jordmennesket, som kaller den Venus».

Meier: «Fantastisk.»

Destroyer-kometens opprinnelse og vår månes fortid.

Videre forteller Semjase om opprinnelsen til denne «destroyer comet», som også senere frembrakte månen - som hun beskriver å være fragmentet av en småplanet, som er 4,5 millioner år eldre enn Jorden, og vi fortsetter derved direkte fra kontaktberetningen videre. (Etter Apollo-ferdene fant man månematerie med beregnet alder på 4,5 milliarder år! Se også det senere avsnitt om Jorden uten månen i stoffet om Velikovsky.)

Altså først om ødeleggelses-kometens dannelse:

Semjase: « Jo du, men enda er jeg ikke kommet til slutten. Jeg ville nå fortelle deg noe som ligger enda fjernere i tiden, nemlig om urhistorien til denne skjebnekometen som frembrakte månen - fragmentet av en liten planet fra et meget fjernt solsystem. (Altså om) Jordens måne, som stammer fra en småplanet, som er 4,5 millioner år eldre enn Jorden.

Det var for millioner av år siden. Dypt inne i det ukjente rommet, i et solsystem nære Melkeveien, svevde en ensom klode langt borte fra sol-drabantenes normale baner. Det var en klode som savnet alt liv, og var meget farlig i sin uberegnelige bane, hvor den var slynget ut gjennom en voldsom eksplosjon hos sin opprinnelige sol, som gjennom dette altså delvis ødela de kloder som kretset omkring den, og ellers hadde slynget dem ut i det mørke rom som farlige prosjektiler.

Denne solen styrtet videre sammen i seg selv, og slet opp et hull i verdensrommet. Dets materie presset seg sammen med enorm voldsomhet og ble komprimert til en liten klump. Om denne solen i sitt normale tilstand hadde hatt en diameter på 11 mill. km, så hadde den nå skrumpet inn til et mål på kun 4,2 km. Derigjennom ble materien fortettet til den grad, der alene en kubikkcentimeter veide flere tusen tonn. (Det vi kaller hvite dverger/sorte hull. utg.anm.). Siden dengang svever den i rommet som et mørkt, gapende hull, som på millioner av kilometers avstand drar til seg alt som kommer på dens vei.

Den klode som den tidligere hadde slynget ut, ble oppfanget av et nærliggende solsystem, og kretset omkring dette i en uberegnelig bane. I denne mektige sols kraftfelt kretset den i mange årtusener, og vitnet om at den en dag ville la en katastrofe bryte løs. Mektig og utilgjengelig svevet den gjennom verdensaltets isende kulde som en utstøtt, som en vandrerplanet, som en fremmed i et fremmed system - mørk, farlig, dødbringende.

Gjennom pågjeldende sols vidtrekkende «kraftarmer» (gravitasjonskraft - utg.anm.) nærmet den seg i løpet av årtusener, planetsystemets område (ikke vårt system enda.-utg.anm.), som den i lang tid og i stadig økende tempo hadde kretset omkring. Gradvis ble banen tettere og tettere, og faren økte gradvis. Det

tok dog årtusener før den plutselig styrtet inn i stjernesolens og dens indre planeters dragningsfelt.

Som et glupsk vidunder dukket den opp fra Altets mørke, og varslet om dødelig tilintetgjørelse. I begynnelsen var den bare som en skygge ut av intet, men etterhvert utskiltes den som gåtefull og ubestemmelig, som en halvdunkel, rund skive. Og snart belyst av solens reflekterende stråler, nærmet den seg med utrolig hurtighet den ytterste planetens kretsløp. Men enda var den millioner enheter fjernt fra den fredelige stillhetens sentrum, som den dog snart med sin gigantiske mektighet måtte forvandle til et sydende helvete om den skulle trenge inn i dets rolige sentrum. Men enda gikk det lang tid, før den tilslutt brøt ut av sin bane, som en rund klode som reflekterte

sollyset mens den dro med seg en fin hale av lysende partikler.

Bare noen få tusen enheter fra de nærmeste planetene, fremkalte den på disse infernalske stormer, som tilintetgjorde store områder som var blitt befolket av fredelige, utviklede mennesker - som nå i frykt ble prisgitt universets veldige krefter. Hjelpeløse, dømte til utlevering til døden, stirret de ut i rommet mot den kjempestore vandrerplanet som for frem mot dem som et kosmisk dødsprosjekt.

I løpet av natten til den tredje dagen etter at «ødeleggeren» hadde trengt inn i planetenes baner - kort etter midnatt - brøt «ødeleggeren» inn i den sjette planetens ellipsebane. Fremkallende voldsomme kosmiske stormer, slyngtet den banens planet noen enheter ut av sin retning, og i farlig kurs mot systemets sol. Enorme erupsjoner og stormer sønderslet den engang så fredfulle og blomstrende planet. (Hvilket planetsystem dette var i - nevnes ikke direkte i kontakt-referatet, men senere opplysninger tyder på at det var i Lyren-systemet - 25 lysår vekk i retning av Melkeveiens sentrum. Utg.anm.)

Mens fjell styrtet sammen og hav ble kastet ut av sine bredder, søkte den seg en ny bane rundt denne fjerne solen. Fylt av skrekk ovenfor disse voldsomme naturkrefter flyktet menneskene ut på slettene, men naturkreftene var sterkere enn menneskenes viljer og fantasi når det gjaldt å redde seg. To tredjedeler av de mennesker som befolket planeten ble drept. Ville vannmasser slo over store deler av land, og under vulkaners lava og aske ble store land-områder dekket. Døgnets omløpstid ble fordoblet, planeten kretset rundt systemets solsender i motsatt retning - (Muligvis er dette oversetterfeil, slik at det menes at klodens egenrotasjon ble snudd. Utg.anm.),- og tvunget av de kosmiske lover måtte de overlevende finne en ny begynnelse - blottet for alt av kultur - tilbakesatt til en primitiv overlevelses-kamp.

Men «ødeleggeren» raste videre gjennom systemet (et fjern system altså - muligvis i Lyren området, utg.anm.), hvor den spredde helvete, død og tilintetgjørelse. Den krysset den femte planetens bane - en verden som stod i begynnelsen på å bære liv for første gang. Denne planet lå imidlertid på dette tidspunkt så langt borte i sin bane, at kometens banekryssning ikke skapte andre ødeleggelser enn mektige stormer og jordskjelv.

Systemets fjerde drabant skulle finne sin undergang i denne Verdenes kamp. Som den minste av alle planetene dro den modig frem i sin bane, og etter alt å dømme skulle den krysse kometens kurs direkte foran denne. Og nettopp dette skjedde. Den lille drabanten ble trukket av kjempens kraft, og likt med to ville monstre ruste de to planeter mot hverandre, en kjempe og en dverg. Men før de støtte sammen, skaptes voldsomme eksplosjoner på den livløse dvergplaneten. Bruddstykker av den ble slynget ut i verdensrommets endeløse vidder som stjerne-skudd eller meteorer. Andre deler av dvergen ble trukket inn i solen, mens andre deler ble trukket inn i «ødelegger-kometen».

Som slynget av en kjempeneve, skjøt ene halvdel av dvergplaneten gjennom det uendelige rom mot et meget fjernt mål. Mangfoldige ganger kom den på sin vei inn i solers områder, og ble stadig truffet av meteorer - og forandret derved sin form. Allerede etter noen få århundrer hadde den fått en kantet, men avrundet form. Men den var øde og død, dekket av dype kjempekratere.

Gjennom kreftene fra ulike systemer ble den langsomt bremsset, og endret kurs flere ganger til den en dag ble trukket mot solen i et system, hvor den brøt inn. (Dette var altså vår sol - vårt solsystem.) Som et mørkt og dødt legeme gjennomfor den alle de ytre planeters baner, uten å forårsake noen som helst skade. Først i de indre kretsene kolliderte den med noen fragmenter av en ødelagt planet, men disse rev bare opp dype kratere i den. (Utgiver antar at det her refereres til asteroidene - men det nevnes ikke konkret i kontakthereferatene). Men med dette ble kursen noe forandret, hvilket hadde til følge at den drev parallelt

forts. her hvor den utbrytende klode kommer inn i et fjernt solsystem og skaper Koss

En sol eksploderer (nova) i et fjernt solsystem i LYREN-omr. og slynger planetene ut av systemet - en av de store ble DESTROYER-KOMETEN

Etter årmillioner trenger denne utslyngede planet inn i et fjernt solsystem og kolliderer med den 4-planet-som dog ikke går i oppløsning

Senere faller solmassen sammen og blir et gapende "sort hull" med enorm masse-gravitasjon

stendevet rundt det er all om sol og planetene er sååå gjengitt i riktig forhold her

Det skamferte og drepte klode etter kollisjonen forlater dette fjerne solsystem sammen med destroyer-kometen - og etter nye tidssekler på vandring gjennom denne del av galaksen, trekkes restene av denne ødelagte klode inn i dette vårt solsystem sammen med destroyer-kometen.

Etter hvert blir den døde klode oppfanger av Jordens gravitasjonsfelt - og blir det vi kjenner som månen.

månens og destroyerkometens opprinnelse

disse 3 illustrasjonene viser hvordan dette kosmiske himmeldrama utspant seg i forti den

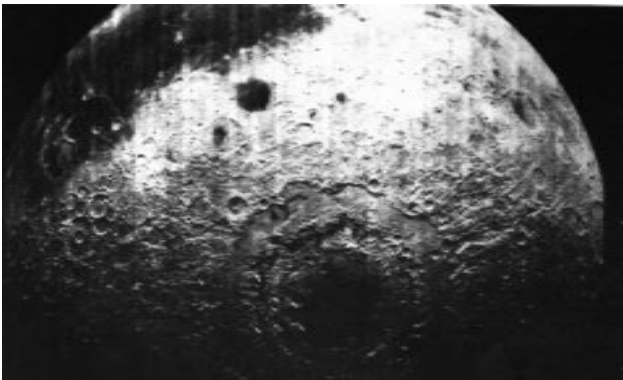
destroyer-kometen ble fanget i dette solsystem for ca. 75000 år siden - og har siden skapt voldsoffene og feggelser ved mange av sine kretslopp på ca. 575 år

inn i banen til den andre planeten i systemet, på hvilken det allerede var begynt å dannes primitivt liv. (På den tiden var Jorden den 2. planet i solsystemet - etter de Pleiadiske opplysninger å dømme - da Venus enda ikke hadde kommet inn i nåværende bane. Utg. anm.) Her var det store hav og tette primærurskoger.

Fra og med dette tidspunkt gikk det bare 34 dager før dvergen hadde kommet inn i planetens krets, og kreftene var tilstrekkelige til å binde dvergen, og la den kretse rundt seg i en stadig foranderlig elliptisk bane. Og fortsatt kretser den rundt Jorden - 4.5 millioner år eldre enn moderplaneten».

Deretter avsluttes det med å fortelle hvordan «ødeleggeren» - denne «de-royer comet», som opprinnelig lemlestet og drepte *den klode*, hvis reminisenser nå utgjør Månen - fortsetter på sin uberegnelige ferd i rommet. Den ser nå til å være fanget i dette jordiske solsystem. Den farer i sine kretsløp (på ca. 575 år) så tett på solen, at dens overflate smelter, og trekker med seg en hale med lengde på hundretusener av «enheter» (- ja, dette begrep benytter Semjase). Slik lyser denne død-bringende komet sterkt når den er tett ved solen, men også ellers fra sitt utgående støv - og den kommer ikke mer helt å miste sin lyskraft før den har blitt rammet av utslettelse. Eller slitt til støv. Siden dens tilsykekomst har millioner av år gått, og kursen har alltid vært uberegnelig. Men stort sett er banen nå så stabil at den etter 575,5 år, igjen løper gjennom samme bane med distansevariasjoner på *en million km* - forteller Semjase.

Mange vil sikkert tro at denne beretning er det rene oppdiktede eventyr, men som vi i neste kapittel skal se, *så eksisterer det et meget omfattende materiale som i høy grad underbygger denne «historie» og sannsynliggjør at den faktisk beskriver den historiske virkelighet!*

*Månens ar-
rete overflate viser
med klar tydelig-
het at den har
gjennomgått en
voldsom kvestelse,
og interessant er
det å bemerke at
vitenskapen ikke
kan gi noen log-
gisk forklaring på
hvordan de enor-
me ringfjellene («
kjempekraterne»)
er dannet.*

DESTROYERKOMETEN OG VENUS

Sent på 70 - tallet var jeg ivrig opptatt av Velikovsky's teorier - som jeg i det etterfølgende vil gi et lite overblikk over. Det virkelig interessante er at hans forskning og teorier i en meget stor grad bekreftes av Semjases forklaringer.

For eksempel dette at Venus er ny i sin plass i solsystemet og virkelig har ristet Jorden i relativt nær fortid - ja, dette kom også Velikovsky frem til:

Immanuel Velikovsky's (1897-1979) utga i 1950 boken *Worlds in Collision* (på dansk: *Kosmiske Kollisjoner*, Bogans Forlag 1980), og denne rommer - ganske slående - lignende konklusjoner på Jordens «astronomiske fortid» som foran er beskrevet ut fra Semjases fortellinger. Dette ut fra hans forskning i gamle myter, overleverte legender, samt fra forskning i flere vitenskapelige felter.

Han var oppvokst i Russland, og utdannet som lege og psykoterapeut, men det er som opphavsmann til «nye kosmiske teorier», at han for ettertiden er blitt kjent.

Han begynte å undersøke om det kunne finnes andre, uavhengige kilder som beskrev den merkelige beretning i det gamle Testamente (Jos.10.12-13) - der det fortelles *at solen og månen stanset i sin vandring over himmelen, og ikke gikk ned til faste tider*. Samtidig falt det store mengder stein ned fra himmelen som herren angivelig sendte mot egypterne som straff. Ja - det står konkret at «de som ble drept av haglstenene fra himmelen - var flere enn de som Israelittene drepte med sverdet». I Talmud og Midraschim fortelles også *at disse steiner var varme*. Velikovsky mente at *dersom dette var virkelige hendelser*, så måtte det finnes tilsvarende beretninger fra samme tidsrom i andre kilder. Han begynte derved sin leting verden rundt, og i Egypt fant han fra *Ipuwers* papyrus-ruller som beskriver **Egyptens lidelser**, og disse stemte forbløffende godt med de Jødiske.

Men enda mer overraskende fant han beskrivelsene fra indianerne i Sydamerika og Mexico. Hvis episoden med den forlengede dag, da solen «sto stille» i 6 timer ved «Bet-Horon», skjedde ved daggry i Midtøsten, så måtte det da vært natt i Amerika. Og i mexikanske årbøker fant han beretningene om den forlengede «firedobbelte natt», da solen ikke gikk opp.

Den iranske bok «Anugita» forteller om «en tredobbelte dag og en tredobbelte natt som avsluttet en verdensalder». Fra Kina fant han at «under keiser Jahus styre inntraff det en stor katastrofe som brakte en verdensalder til avslutning, og i ti dager gikk ikke solen ned.» Disse beretningene overbeviste ham om at en rekke kosmiske katastrofer som gang på gang fullstendig hadde endret historiens forløp. På basis av sine studier innen en mengde vitenskapelige felter, trakk han den konklusjonen at ytre kosmiske krefter - jordens naboplaneter - måtte ha vært de utløsende årsaker for disse katastrofer på Jorden.

I kinesiske kilder beskrives «en planet som spente over hele himmelen og overstrålte solen», og en gammel jødisk beskrivelse sier at «Venus' lys flammer fra den ene enden av kosmos til den andre.»

Heraklit (540-475) lærte at verden ødelegges ved ild etter hver periode på 10.800 år. *Aristarch* fra Samos lærte i det 3. århundre f.kr., at i en periode på 2484 år rammes Jorden av to ødeleggelser - ild og syndflod.

Den hellige hinduistiske bok *Bhagavata Purana* beskriver fire epoker, og kataklysmen hvor menneskeheten nesten ble tilintetgjort - den femte epoke er nåtiden.

Boken *Bundehesh* beretter at *verden er mørk ved middag*, som i den dypeste natt - og dette skyldtes «en krig mellom stjernene og planetene». (Pahlavi Texts / *Sacred books of the East*, 1880).

En vesentlig del av de innskrifter i sten fra Mellom-Amerika som er funnet etter inkaene, aztekerne og mayaene - omhandler verdenskatastrofer. «*De eldste av disse fragmenter, fra kalendersteiner - katuns - i Yukatan, forteller generelt om store katastrofer, som med mellomrom og gjentagne ganger rystet det amerikanske fastland voldsomt, og om hvilke alle dette kontinentets nasjoner har bevart en mer eller mindre tydelig erindring*» - skrev Brasseur de Boubourg i sin bok fra 1864 om Mexicos urhistorie.

EN FLAMMENDE RØD VERDEN

og kaos på himmelen og Jorden

Omkring midten av det femtende århundre før Kristus mente Velikovsky, kom Jorden i sin bane rundt solen inn i Venus' hale av støv og gass. Et fint, rødt støv fylte Jordens atmosfære, og farget både land og hav blodrødt, så menneskene i sin fortvilelse måtte grave dypt ned for å finne vannkilder som ikke var forurenset av det røde støvet.

«.....da ble alt vann i Nilen til blod,.....og alle Egyptere gravde rundt elven etter drikkevann.....» beskrives i annen Mosebok - 7.kap, 20. og 24 vers. Og den samtidige egyptiske historikeren Ipuwer beretter det samme: «.....Elven er blod..... menneskene tør ikke smake på vannet, ...alt levende tørster». Han skrev også at landet vender rundt som et pottemakerhjul, og Jorden vendte bunnen i været.

I Finland fant han i «Kaleva» beskrivelser om hvordan verden under en katastrofe var «vannet av rød melk». Tartarene i Altaifjellene forteller om en omveltning da «blod farger hele verden rød, og en verdensbrann følger».

I en egyptisk myte tilskrives dette fra blodet fra den sårede planetguden Osiris, og i babylonske myter ble verden farget rød fra det drepte himmeluhyre Tiamats blod.

Platon skriver i dialogen Politicus (dk: «Statsmanden») bl.a.: I visse perioder har verden sin nuværende kretsbevegelse, og i andre perioder dreier den seg i den motsatte retning....., ...det skjer i denne tid omfattende tilintetgjørelse av levende vesener i det hele tatt, og kun en liten del av menneskeheten overlever.»

Mexicos befolkning symboliserte den skiftende retning i solens bevegelser som et himmelsk ballspill, som *ble ledsaget av omveltninger og jordskjelv på Jorden.*

RAGNAROKK, ILDESTORMER OG SYNDFLODER

Velikovsky skriver «....at Jorden kom stadig dypere inn i Venus' komethale, og støvpartikkene ble større og tyngre, og snart lå Jorden under et uavbrutt bombardement av små meteorer - et glødende regn som spredte redsel over alt». Fra annen Mosebok 9.kap. 24-25 vers beskrives kaoset. «.....det kom hagl, og midt i haglesekuren lyn og torden, et uvær så svært at det aldri hadde vært maken i hele Egyptens land. Og i hele Egyptens land slo haglet ned alt det som var på marken, både folk og fe, og alle markens urter slo det ned, og alle markens trær brøt det sønder».

Ipuwer: «....trær er ødelagt. Ingen frukter er tilbake. Det vi så i går er utslettet. Kornet er gått til grunne overalt». Videre: «Porter, søyler og murer fortæres av ild. Himmelen er i forvirring.....byer er ødelagt. Øvre-egypten er blitt en ørken.....alt er ruin». Han skriver videre at ilden nesten «utryddet menneskeheten», og klaget over den voldsomme larm: «det er ingen ende på larmen,.....å ville den larmen og den voldsomme uorden bare opphøre!». «Landet er uten lys!».

Alt dette hendte, heter det i de gamle *Cuauhtilan-annalene* fra Mexico, - «da regnet fra himmelen ikke var vann, men ild og rødglødende steiner». De gamle folkeslag i Mexico talte også om en verdensalder som fant sin avslutning da himmelen styrtet ned og mørket innhyllet verden. Vogulene i Sibir har bevart denne erindring: «Gud sendte et hav av ild til Jorden».... «I syv vintre og sommere har ilden rast - den har oppbrent Jorden»....årsaken til ilden kaller de ildvannet. (ref.: Holmberg: Siberian Mythology).

Velikovsky mente at dette ildvannet var komethalens hydrogen og karbon i dampform, som ble antent i Jorden atmosfære, der ilden fikk oksygen. I øst-India forteller innfødte stammer at i den fjerne fortid regnet det *Sengle-Das* eller ildvann fra himmelen, og med meget få unntagelser døde alle mennesker.

Stammene på Samoa taler i deres legender om en katastrofe, da «*himmelen falt ned i gamle dager. Himmelen og skyene hang så lavt at menneskene ikke kunne stå oppreist uten å røre dem*».

Voldsomme orkaner pisket over hele kloden, mens jordskorpen brast og foldet seg under påvirkning av det andre himmellegeme. Byer ble jevnet med Jorden, hele øyer sank i havet, vulkaner spydde ut lava, og stormfloder fra havet rullet tordnende inn over land. Indianerne ved Stillehavskysten i Nord-Amerika, skildret det slik: «*Den jagende stjerne(Venus)satte verden i brann. I den brennende verden kunne man ikke se annet enn bølger av flammer. Store røyksøyler pulserte, ilden skjøt opp mot himmelen. Den store ild brølte over hele Jorden - den brant fjell, jord, trær, mennesker, - ja alt*». Senere: «*så veltet vannet inn som en hærsikare av flodbølger som dekket Jorden og slukket ilden. Vannet reiste seg fjellhøyt mot himmelen*». (Den Pleiadiske kontaktperson nevnt foran, beskriver havbølger på 2000 meter).

Legender fra Peru forteller om at i en periode som er fem dager og fem netter var solen ikke på himmelen, og havet brøt deretter opp fra kysten og med fryktelig larm veltet det inn over fastlandet; Jordens overflate ble forandret ved denne katastrofe (fra s.115 i *Die Flutsagen* av Andree).

Fra Kina beskrives det slik av en samtidig skrivefører Shu-king: «*På Jahus tid var det ti dager da solen ikke gikk ned, og hele landet ble oversvømt. En enorm vannbølge som nådde opptil himmelen falt inn over Kina*». «*.....vannet nådde langt opp til de høye fjell, og de lavere høydedrag kunne man ikke se*». «*I mange år gjorde befolkningen forgjeves forsøk på å tørrelegge landet*». Minister Khwan hadde fått ansvaret for å befri landet fra flomvannet, men da han ikke hadde klart det på ni år, ble han dømt til døden. Shu-king skrev: «*I ni år slet ham, Khwan, men arbeidet kom ikke til ende*». Først hans sønn, Yu, lyktes delvis å tørrelegge landet, og denne prestasjon ble verdsatt så høyt at han ble keiser av Kina - etter King-Chun, som var Jahus(Yahou) etterfølger.

Etter dette måtte man «på ny finne de riktige himmelretninger», og - som Jødene - utarbeidet de en ny kalender. I de historiske nedtegnelser av Se-Ma Ts'ien fortelles likeledes som hos Shu-king, at Keiser Jahu/Yauou sendte ut astronomer for å observere solens og månens nye bevegelser og konjunksjonenes banepunkter, og *for å undersøke og informere folket om årstidenes rekkefølge*. Det sies også at Jahu/Yauou innførte en kalenderform hvor han *bragte årstidene i overensstemmelse med observasjonene*, og at det i hans tid viste seg «en strålende stjerne». (Fra *The Chinese Classics* av Legge)

Forskerne som jo ikke aksepterer hypotesene om de kosmiske ødeleggelser, tilskriver disse beskrivelser å kun dreie seg om lokale oversvømmelser i

Den Gule Flod, men vannet av disse blir jo ikke stående i landet i flere år, eller skaper behov for nye kalendere.

I den tysk-danske avhandling «Der Magische Papyrus Harris» skrevet av den danske egyptolog H.O.Lange (1863-1943), berettes det om en kosmisk omveltning av ild og vann, «da syd blir nord og Jordan vender rundt».

Velikovsky mener, som de Den Pleiadiske kontaktperson også nevner, at disse enorme havbølgene ble skapt av den forstyrrede jordrotasjonen, og i boken «Earth in upheaval» som utkom i 1955, belyser han grundig *de geologiske* sidene/bevisene fra denne katastrofen. (Dansk utg. fra 1981 med tittelen «Da kloden kæntrede» på Bogans forlag).

DØDENS SKYGGE

Den enorme vulkanaktiviteten medførte at atmosfæren ble mettet av støvpartikler som må ha skapt et langvarig mørke, mener forfatteren.

I den meksikanske «*Codex Chimalpopoca*» fortelles det om et mørke som fulgte etter syndfloden som varte i 25 år. Flere uavhengige historikere har funnet ut at dette mørket - «dødens skygge» - var det samme som Jødene klaget over på sin 40-årige ørkenvandring. I Leningrad har man funnet følgende jammerklage fra katastrofen: «*solen skinner ikke mer - ingen kan leve mens solen er dekket av skyer, ingen vet når middag er nær - det er ingen skygge å se*». I klagesangene skrev man «*....intet grønt planteliv ville gro. Mennesker og dyr døde*».

Den rabbiniske overlevering erklærer noe som dog strider mot ånden i G.T. - at Herren alene beskyttet israelittene - at under mørkets plage omkom størstedelen av israelittene, og at kun en brøkdel av den opprinnelige israelittiske befolkning i Egypten overlevde og kunne delta i utvandringen. «*Den fjerde, femte, og sjette dag var mørket så tett at man ikke kunne røre seg av stedet*».

4.Mosebok(10,22-23): «*...det kom et tykt mørke i hele Egypten i tre dager, den ene kunne ikke se den andre...*».

Finnenes epos «Kaleva», forteller om *en tid da hagl av jern falt fra himmelen, og hvor solen og månen forsvant*. Ellers at «*...himmelens støtte gav etter, og deretter tente en ildgnist en ny sol og en ny måne*». Lappene bragte tidligere offergaver ledsaget av bønner om at himmelen ikke måtte miste sin støtte og falde ned (ref.: Olrik:Ragnarok s.446).

«Kaleva» forteller også at «*gyselige skygger*» innhyllet Jordan, og at «*solen iblandt forlater sin vante vei*». «*.....deretter hentet Ukko-Jupiter ild fra solen for å tenne en ny sol og en ny måne, og en ny verdensalder begynte*».

Den danske Poul Egede fikk av eskimoene på Grønland på 1700-tallet fortalt at de var redd for at himmelen ville falle ned og drepe alle mennesker - men forut for en slik katastrofe ville solen og månen bli formørket.

Stammer i Sudan beretter om *en tid da natten ingen ende ville ta* - jfr. Frobenius bok fra 1925: «Dichten und Denken im Sudan». C.J.Solinus skrev i *Polyhistor* fra 1847: «...etter den store oversvømmelse, som sies å være skjedd i Ogyges' tid, bredte en mørk natt seg over Jorden».

I Buddhistiske kilder beskrives at med begynnelsen av den sjette verdensalder eller «sol» så fylles verden av røk, og gjennomsyres av sot fra denne. Det er *ingen forskjell på dag eller natt*. Mørket forvoldes av «tidsødeleggende stor sky» av kosmisk opprinnelse og størrelse.

I 1783 - etter et vulkanutbrudd på Island av vulkanen Skatar-Jøkulls, var verden der formørket i flere måneder - som omtales av samtidige skribenter, og som ble sammenlignet det med den 9. av Egyptens plager. Tilsvarende var det etter Krakatoas utbrudd i 1883. Men dette var altså bare støv og aske fra *en* vulkan - og man kan lett forestille seg hvordan asken fra tusener av aktive vulkaner på samme tid ville skape et totalt mørke.

Flere steder på Jorden er det funnet enorme hauger med alle typer dyrekadavere - også dyr som normalt ikke ferdes sammen. Velikovsky mener det var den kollektive frykt i ragnarokket som bragte dyrene sammen - der de omkom kollektivt.

KOMETEN VENUS

Velikovsky's teori gikk ut på at Venus på et tidspunkt må ha blitt utslynget fra Jupiter, og at *den således er en nykommer i solsystemet*. At nettopp Venus er relativ nyankommet til sin nåværende plass i solsystemet, bekrefter Semjase, men *hvorfra* den kom, besvarer den Pleiadiske kontaktperson med en noe annen forklaring, som er beskrevet detaljert foran i denne bok. Men Velikovsky som altså forsket i gamle nedtegnelser, mente å ha funnet begrunnelser for Venus' forbindelse til Jupiter fra følgende:

I verket «De Astrologia» forteller *Hyginus* om hvordan Phaeton som var skyld i en verdensbrann, ble truffet av et lyn fra Jupiter og plassert mellom planetene og solen.

***

På en hinduistisk planettavle som skal stamme fra 3102 f.kr. mangler kun Venus blant de synlige planeter.

Datidens brahmaner kjente ikke femplanet-systemet, og først i en senere periode talte de om fem planeter. Også den babylonske astronomi hadde et fire-planetsystem. I deres bønner ble Saturn, Jupiter, Mars og Merkur tilbedt, *men Venus manglet*. Man taler om «de babylonske oldtids-astronomers fire-planetsystem».

Hvordan kunne de utelate den idag mest tydelige og lyssterke av alle planeter og stjerner vi kan se fra Jorden? Og det logiske svar på dette må være at den enda ikke fantes på dens nåværende plass i systemet! Først på et senere tidspunkt fikk Venus betegnelsen Den Store Stjerne, som tilslutter seg de store stjerner - som var Merkur, Mars, Jupiter og Saturn.

Grekeren Pytagoras mente at «en av planetene er en komet, som kun stiger litt over horisonten».

I urgamle mexikanske bøker står det at Venus utsendte røk, og videre at «...*en stjerne som utsender røk, er en komet*». I Veda-bøkene beskrives Venus som «*rykende ild*».

Også i Vedaene står det at stjernen Venus ligner ild med røk. Stjernen hadde tydeligvis en hale som var mørk om dagen og lyste om natten. I den babylonske Talmud (i Tactate Shabbat) står det ...*det henger ild ned fra planeten Venus*.

Kaldeerne kalte Venus for «himmelens klare fakkell». I Peru heter Venus «Chaska», som betyr «*den med det flagrende håret*».

Araberne kalte Venus for *Ishar Sebbaj* eller den behårete.

Mennesker på Samoa som før ikke hadde skrivespråk, sier fortsatt idag at *planeten Venus ble vill, og det vokste horn ut fra dens hode*. Altså at den hadde en hale som ble sett på som horn.

Morgenstjernen hos Chichimec-indianerne i Mexico heter *slangeskyen*,

som Velikovsky finner talende, da han her påpeker at navnet relaterer både til venuskomets bilde som en slange på himmelen, og at den skapte en masse skyer rundt Jorden etter sine nærkontakter. (Fra Alexander; Latin American Mythology)

Det er klare nedtegnelser av Venus' uregelmessige bevegelser i de såkalte *Venus-tavler* i Assurbanipals bibliotek i Ninive.

I boken *Historia naturalis* (eng.: Natural Historie - fra 1938) av Plinius skrives i det 91.kap: «*En fryktelig komet ble sett av Etiopias og Egyptens folk, og den daværende konge, Typhon ga den sitt navn; den var rød, var snodd som en spiral og meget barsk å skue; den var ikke i egentlig forstand en stjerne og må snarere betegnes som en ildkule*».

Velikovsky fører i boken en omfattende bevisførsel for at denne Typhon-kometen var den samme som viste seg i tiden for jødernes utvandring, men dette blir for omfattende å referere her.

Det er flere «eldgamle forfattere» ved siden av overnevnte Plinius, som beskriver Typhon-kometen - bl.a. Servius: «*...dens bevegelse var nær ved solen. Den var ikke rød som av ild, men som av blod. Den bevirket ødeleggelser ved sin oppgang og nedgang. Den bevirket mange plager, onder og sult*».

Etter slike uhyggelige katastrofer ble Venus naturlig nok en gudinne for tilintetgjørelse og straff. Jordens folk knelte for henne i angst og gru - tilba henne og ofret mennesker og dyr med bønner og besvergelses. Den lunefulle planetens herjinger er også beskrevet i assyriske kildekrift på tavler som man har funnet i bibliotekpalasset i Ninive. Og her bønnfalt Babylonerne Venus om å skåne Jorden: «*Hvor lenge vil du ennå vente, du himmelens og Jordens herskerinne?*».

Profetene Esajas, Hoseas, Joel og Amos har berettet om disse katastrofene, som også beskrives i *Iliaden*.

En masse nedtegnelser av mytologiske, meget sterke antydninger om at *morgenstjernen (Venus) var skyld i en verdensbrann på Jorden*, er behendig beskrevet i hans omfattende utforskete materiale, men blir heller ikke referert her. Men det er interessant å legge merke til at mange folkeslags mytologier omhandler *Venus fødsel*, mens de intet forteller om de øvrige planeters fremkomst.

I Platons verk *Timaeus* berettes det om en egyptisk vismann som fortalte til Solon at det hadde skjedd en forskyvning i stillingen til de himmel-legemer som beveger seg rundt Jorden - en ødeleggelse ved voldsom ild av tingene på Jorden, og at en slik forskyvning gjentar seg med lange mellomrom. Den egyptiske vismann forklarte Solon, at ved disse katastrofer gikk mange folkeslags skrifter til grunne, og av denne grunn *var grekerne enda som barn, da de ikke kjente fortidens virkelige redsler*.

De samme grekeres historie beskriver to enorme naturkatastrofer; Deukalions og Ogyges' oversvømmelser, og det er interessant å merke seg at krønikeskrivere av prestene *fant grunnlag i å anta at disse naturkatastrofer skjedde samtidig med jødernes utvandring - for ca 3500 år siden.*

Med sin veldige komet-hale som muligvis kunne se ut som horn fra planet-kometens hode, fikk de forskremte folks fantasi det til å se ut som en aggressiv tyr eller ku som stanget Jorden. Og Velikovsky spekulerer på om disse hendelser er opphavet til den omfattende, ærefulle dyrkelsen av kyr og okser som finnes rundt om i verden - særlig India. Men også hos Minoene på Kreta, samt hos de gamle grekere - ble tyren hyllet og tilbedt. Men muligvis har denne tilbedelse også en forbindelse til «Tyrens tidsalder» som solsystemet gjennomløp mellom 2160 og 4320 f.kr.

KAOS I DE GAMLE KALENDERE

Etter Semjases opplysninger har det vært flere voldsomme nærkontakter mellom ytre himmellegemer og Jorden under dens fjernhistorie. Dette har utløst voldsomme flodbølger, jordskjelv og vulkanutbrudd. Når vår planet igjen falt til ro, var polaksen forskjøvet, og rotasjonshastigheten forandret. Ja - kun en slik teori kan gi en logisk forklaring på hvorfor så mange av oldtidens kalendere ikke beskriver et år på 365 dager. *Derimot beskriver de entydig et år på 360 dager.* Hvordan kunne de bomme så grovt på noe så relativt enkelt som å beregne årets lengde? Bare dette å sikte mellom landmerker som åser og fjell mot stjernehimmelen bak, kunne jo fastslå når det var gått nøyaktig ett år. Men allikevel bommet de altså med 5 dager. Skulle ikke dette heller tyde på at året virkelig *hadde* 360dager dengang?

Teksterne fra Veda-perioden - mellom første og annet årtusen f.kr. - beskriver et år på kun 360 dage. Alle Veda-tekster taler entydig og utelukkende om et år på 360 dager. «*Det er påfaldende, at vedaerne ingen steder nevner en innskuddsperiode, og mens de gjentatte gange fastslår, at året består av 360 dage, hentyder de ingen steder til de ekstra fem eller seks dager som nå er en del av sol-året*» - skrev Ibid som var en tidlig historiker.

Dette hinduiske år på 360 dage var inndelt i 12 måneder hver på tretti dager. Teksterne beskriver månen som økende i 15 dage og avtagende i de neste 15; de sier også, at solen beveget seg i seks måneder, altså 180 dager, mot nord og det samme antall dager mot syd.

Flere forskere har gjennom tidene spekulert over dette med nedtegnelser av et år på 360 dager, mens de tilsynelatende ellers hadde stor astronomisk kunnskap.

Et sitat av *Arabhatiya*, et oldindisk verk om matematikk og astronomi

beretter: «Et år består av tolv måneder. En måned består av 30 dager. En dag består av 60 nadier. En nadi består av 60 vinadikaer»

Det persiske år i Oldtiden bestod av 360 dager, 12 måneder med 30 dager i hver. I den hellige iranske bog *Bundehesch* beskrives Solens 180 tilsynekomster fra vintersolverv til sommersolverv. Det oldbabylonske år bestod av 360 dager. Ktesias skrev at *Babylons murer målte 360 av datidens enheter i omkrets, så mange som der hadde vært dager i året*. Babyloniernes dyrekrets var inndelt i 36 »dekaner«, idet en «dekan» var det avsnitt som Solen tilbakela i forhold til fixstjernene i en tidagers periode.

Det assyriske år bestod likeledes av 360 dager; et årti kaltes en *sarus*; en *sarus* bestod av 3600 dager - refererer Velikovskiy fra *Surya Siddhantas A Textbook Of Hindu Astronomy*.

Det egyptiske år hadde 360 dager, før det fikk 365 ved tilføyelse av 5 dager. I det 5. århundre f.Kr. skrev Herodot: «Egypterne, som regner 30 dager i hver av de måneder, føyer hvert år fem dage til dette tall, og således bringes årstidens sluttkrets til at stemme overens med kalenderen».

På den andre siden av havet hadde tilsvarende Mayaene et år på 360 dager, og kun senere ble ytterligere 5 tilføyd, og det samme finner man hos de gamle kinesiske skrifter.

Nei - det er ikke sannsynlig at de nøye-obseverende gamle astronomer bommet så drastisk på årets lengde - men isteden tyder det på at de astronomiske forhold på Jorden den gang var annerledes. Og det er jo nettopp hva Velikovskiy fant ut i sin forskning og som Semjase bekrefter riktigheten av; Jorden hadde virkelig en tidligere annerledes bane rundt solen, før den etter en av de mange rystelser av ødeleggelses-kometen fikk sin nåværende bane med et kretsløp på noe over 365 dager.

BEKREFTelser FRA ROMFARTEN

Semjase forteller i 29.kontakt (den 7.7.75 kl.10.37) om hvordan Venus-kometen hadde fått oppbremset sin egenrotasjon (nærmest stanset sine døgn) - ved et tidligere møte med Jorden (ca.3545 f.kr). Hun forteller at Venus idag fortsatt har en meget langsom egenrotasjon tilsvarende en dag på Venus utgjørende 117 jorddager - og et Venuskretsløp rundt solen på 243 jorddager, med en aksehelling på 3 gr. I samme kontakt gav hun en masse tekniske opplysninger om bl.a. Venus' atmosfæren som blir for omfattende å referere her. Det fortelles dog at Venus' høye overflatetemperatur skyldes friksjonsenergien som oppsto når dens egenrotasjon ble stanset - påvirket av Jordens tyngdekraft under nærmøtet fra ca.3545 f.kr. - og dette medførte også dannelsen av de enorme skybeltene - bl.a.

fra fordampet vann - rundt planeten, som har isolert dens indre geologiske varme. Hun benevner den som en vulkanplanet.

Jordiske astronomiske bøker fra 60- og tidlig på 70-tallet hadde ingen opplysninger om disse data, da Venus jo er innhyllet i tykke skyer som umuliggjorde sikre observasjoner, og de første Venus-sonder fungerte ikke slik at man fikk fram nok data. Senere astronomiske bøker med informasjoner etter Venera, Mariner og Pioneer-sondene, bekrefter dog Semjases opplysninger, bortsett fra de gir aksehelningen til 2,6 gr.

***

De siste årene har altså en strøm av data fra radioteleskoper og romsonder gitt opplysninger som på mange felter synes å støtte de ideer vi her har skissert fra Velikovsky, og som da er gitt utdypende, korrigerende forklaringer av Semjase.

De første Venus-sondene - Mariner 10 - rapporterte alt i -74 om en registrering av «...*eiendommelige sporadiske fenomener som synes å tyde på at Venus har en kometaktig hale.*» Sondene Pioneer 10 og 11, Jupiterferdene og Marsforskningen bragte nye data som ytterligere styrket Velikovsky.

Om Venus-atmosfæren skrev Velikovsky, at *komethalen først i historisk tid* var blitt absorbert i dens atmosfære, og at trykket derfor måtte være svært høyt, samt at man ville finne kullhydrater i atmosfæren. Mange skarpe, kritiske røster av vitenskapsmenn - særlig den britiske astronomen Spencer-Jones - mente dog at atmosfæren på Venus var mindre enn på Jorden. I 1966 ble dog den russiske sonden *Venera 3* knust av det voldsomme trykket under nedstigningen til Venus' overflate, og man har senere målt trykket til 95 ganger jordens lufttrykk. Og i februar -74 fant *Mariner 10*, eksistensen av kullhydrater i Venus-atmosfæren som Velikovsky forutsa 20 år tidligere.

I desember i 1978 sendte en ny Venussonde bilder og målinger fra planeten som viste klare spor av store geologiske spenninger, og avslørte data som bevirket at man snakket om «*nye teorier for planetenes dannelser*». De siste Voyagerferdene har gitt en masse data, og nye bilder. Disse viser en overflate med masser av nedslagskratere, og også at planeten har en kjempemessig sprekk eller kløft, som taler sitt tydelige språk om at Venus har vært utsatt for sterke geologiske spenninger. Ikke merkelig ettersom den har blitt ristet av «*ødeleggelses-kometen*» eller «*der Zerstører*» som Semjase benevner den på tysk.

Man kan ellers oppsummere følgende fra romsondenes data fra Venusforskningen, hentet fra flere astrofysiske bøker, (bl.a. *The Near Planets*):

Venera 11/12 og Pioneer Orbiter fant klare rester av vann(via stoffet deuterium/tungt hydrogen) i Venus-atmosfæren.. Ifølge vitenskaps-mannen Thomas Donohue kunne Venus engang ha hatt tilstrekkelig med vann til hav i størrelse av 30 prosent av Jordens.

I 1980 hadde Pioneer Venus Orbiter kartlagt 93 prosent av planeten via radar som gav en masse av opplysninger om terrenget og overflatens beskaffenhet. Selv om farver og visuelle detaljer manglet på Pioneers kart, var astronomene for første gang i stand til å tittle gjennom skyerne, og ned på fjell og daler av enorme dimensjoner. Mot nord fant man et fjellplatå større enn Tibet, to kilometer over den omgivende slette. Platået som de gav navnet Lakshmi Planum, er omgitt av fjell; tilsammen danner de et kontinent som de kalte *Ishtar Terra*. Syd og øst for Ishtar er det kjempemessige fordypninger. To av dem ligner de store riftdaler på Jorden; den ene ligger i Aphrodite Terra, et kontinent omtrent på størrelse med Afrika, rett syd for Venus' ekvator. Sydvest for Ishtar er der et fjellområde, Beta Regio, som domineres av to høye tinder, som kanskje er av vulkansk opprinnelse.

Alle tre kontinentalområder var ifølge vitenskapsmennes utsagn geologisk sett meget kompliserte. Polområdene som senere Venera-sonder utforsket, viste dog arealer uten større fjellkjeder og daler.(Og dette er logisk, da det jo ikke er disse områder som vil måtte «folde seg» ved planetære rotasjons-forstyrrelser, slik det tidligere er beskrevet for Venus, ved dens banemøte med Jorden fra 3545 f.kr. - jf. Semjases opplysninger).

På planeten finnes kolossale lavadekkete sletter, og enorme kilometerhøye ringfjell - såkalte ovider - med diametere opp til 500 km! Noe lignende med de enorme ringfjell som kan sees på månen med en kikkert. Forskerne vet ikke så mye hvordan disse er dannet - verken på Venus eller på månen, men det skrives i «The Near Planets» fra-89, at de må *være dannet som virkninger av kolossale krefter!*

Og dette er ikke så merkelig når man ser det i lyset av at den utallige ganger har hatt voldsomme rotasjons - og baneforstyrrelser påvirket av både Destroyer-kometen og også Jorden.

***

Velikovsky har også satt legendene om Atlantis inn i sine teorier, men her er nok hans ideer ikke helt i tråd med virkeligheten, dersom vi tar utgangspunkt i Semjases forklaringer.

Han mente nemlig at også Atlantis' ødeleggelse måtte ha skjedd i forbindelse med det kosmiske kaos som hersket for ca. 3500 år siden. Og at når Platon beskriver at dette skjedde 9000 år i forveien, så mener Velikovsky at det må være en null for mye i denne tidfesting.

Ikke så merkelig - for i hans mangfoldig samlede materiale om jordskjelv, kjempemessige oversvømmelser, et langvarig mørke, ildstormer fra himmelen osv. - så finnes det jo ikke nøyaktige tidsangivelser. Han måtte selv tidfeste disse via andre opplysninger - f.eks .hvilken konge eller keiser som regjerte på denne tid.

Men ut fra Semjases opplysninger kan vi se at det er skjedd flere større og mindre syndfloder, med påfølgende voldsomme jord-ødeleggelser etter kometen(e)s påvirkninger og baneforstyrrelser etter Atlantis. Og disse tidsangivelser stemmer forbløffende godt med Platons angivelser. Velikovsky kunne dog på sin side, naturlig nok ikke overblikke så fjerne tidsrom ut fra egen viten og forskning, og derfor er hans hypoteser om Atlantis' nedsenkning for 3500 år siden neppe riktig.

Velikovsky har i tillegg et omfattende forskningsmateriale fra hvordan også *planeten Mars* ble brakt inn i dette foran beskrevne himmeldrama, og hvordan også denne lille planeten flere ganger hadde relativ nærkontakt til Jorden. Men dette materiale velger jeg ikke å referere i denne omgang, ut fra plasshensyn og bokens omfang.

JORDEN UTEN EN MÅNE

Foran har vi sett på Semjases beskrivelse av vår månes fortid, og det fremkommer der en beskrivelse av at Månen har blitt trukket inn i sin nuværende bane på et tidspunkt. Når dette skjedde har jeg dog ikke funnet noe konkret om i kontaktreferatene. En opplysning er dog at denne kolliderte med asteroider på sin vei inn i dette system, og jf. Semjase ble dette dannet ved at den fortidige klode Malona (Maldek) ble sprengt i stykker. Dette skal ha skjedd for noe under tohundre-tusen år siden..

Earth without a moon - dette var tittelen på en artikkel som Velikovsky skrev i boken *Velikovsky Reconsidered* (Sphere Books Ltd. 1978). Fra denne kan vi lese:

Democritus og *Amaxagoras* lærte at det var en tid, da Jorden var **uten** Månen. *Aristotle* skrev at Arcadia i Grekenland, hadde en befolkning av *Pelasgians*, og at disse urinnvånere la beslag på landet, allerede før det fantes en måne på himmelen.

Apollonius Rhodius nevnte tiden «.....da ikke alle kulene/himmellegemene (orbs) enda var i himlene, før Danai og Deukalion -rasene begynte sin eksistens, og bare Arcadianere levde, om hvilke det er sagt at de bodde på fjellene, og spiste nøtter, før det fantes en måne».

Plutarch skrev i «The Roman Question»: «....disse var Arcadianere fra Evandere, etterfølgere av de såkalte før-måne mennesker. (Plutarch's Moralia, F.C.Babbit, del 76).

Også Ovid skrev: «...Arcadianerne er sagt å ha eiet deres land før fødselen av Jove, og at det folk er eldre enn månen».

I sin bok *Astrology*, skrev Lucian, at «..Arcadianerne hevder i sin dårskap at de er eldre enn månen.»

Censorius hentyder til en tid i fortiden, da det ikke var noen måne på himmelen.

Minnet om en verden uten en måne lever muntlige tradisjoner hos indianere. I Bogotas høyland i de østre Cordilleras beretter noen stammer om gamle minner fra en tid før det var noen måne.

«I de tidligste tider, da månen enda ikke var på himmelen...» forteller stammemennesker i Chibchas. Tradisjoner hos forskjellige folk, beretter at i en svært fjern tid, var det ingen måne som ledsaget Jorden.

Den italienske filosofen Giordano Bruno(1548-1600) skrev også om dette i *De Immenso*: «.....disse Arcadianere sa at de var (til) før månen, i tid og år. De var spredt i de høye fjell og levde på nøtter. Theodorus skrev i sin første bok at månen hadde fremkommet rett før krigen som var utkjempet av Herkules mot gigantene.....»

En gammel Tibetansk krønike refererer også til fjerne tider da Jorden ikke hadde måne.

En amerikansk romforsknings-rapport (fra 15.sept.69) skrev:

«In is quite clear that there is a very good chance that the time of crystallization of some of the Apollo 11 rocks may date back to times earlier than the oldest rocks on Earth».

Det er kjent at vår måne også er unaturlig stor i forhold til sin verts-klode,

sammenlignet med de øvrige planeter i systemet. Men den har kun 63 % av Jordens *tetthet*. Og dette er ganske naturlig ettersom den er en død klode, og *et lik* blir jo som kjent etter hvert lettere i vekt enn det levende. Nevnes kan også funn på Månen av tre mineral-sammensetninger som *ikke er funnet på Jorden*: chromium-titanium, ferro-pseudobrookitt og pyroxmangitt.

NÅR månen kom inn i sin bane rundt Jorden, har jeg ikke funnet noen sikre antydninger om i kontaktreferatene men skal vi tro på disse gamle nedtegnelser som Velikovsky forsket i, må dette ha skjedd innenfor noen titusener av år, for særlig lengere vil neppe slike legender overleve.

ISTIDEN

Dagens forskere *har ikke funnet noen logisk forklaring på istiden*, tiltross for at deres øvrige (geologiske-)teorier i stor grad er koplet sammen med denne. Og som forklaring på nettopp istiden gir Velikovsky bl.a.følgende - som virkninger av de fortidige nære planet/komet-passasjer:

«Polene har ikke alltid hatt deres nåværende beliggenhet, og forandringene skjedde ikke i en langsom prosess. Den glasiøle iskappe dekket polene: istidene sluttet med katastrofal plutselighet; regioner med mildt klima rykket øyeblikkelig inn over polarkretsen; iskapen i Amerika og Europa begynte å smelte; store mengder av vanddamp, som steg opp fra havenes overflate, bevirket øket nedbør og dannelse av et nytt isdekke. Gigantiske bølger, som overskylltet kontinentene, var - i høyere grad enn isens bevegelse - årsaken til materialevandringen, særlig i nord, og til at vandreblokkene(kjempesteiner) ble medført over lange avstander og etterlatt oppe på helt fremmede mineral-formasjoner. (Derfor kan man finne skjellletter av skalldyr, bløtdyr fra havet, samt fra fisk - i Himalayas høyfjell - fraktet dit av de enorme, kilometerhøye havbølger som overskylltet kontinentene. Utg.anm.).

Hvis vi betrakter isdekkets utstrekning på den nordlige halvkule, vil vi se, å en sirkel med sentrum et sted mellom Grønland og Baffin Land, i nærheten av den nåværende magnetiske nordpol. Sirkelen ville ha en radius på ca. 3600 kilometer; og ville være det område, som var dekket med is i den siste istid. Det nordøstlige Sibirien ligger uten for sirkelen, men Missouri-dalen ned til 39 grad nordlig bredde innenfor. Den østlige del av Alaska er med, men ikke den vestlige. Nordvesteuropa ligger et godt stykke innen for sirkelperiferien; i noe avstand fra Ural-kjeden bøyer linjen mot nord og krysser den nåværende polarkrets.

Dette fører oss til følgende spørsmål: Lå Nordpolen ikke på et eller annet tidspunkt i fortiden 20 grader eller mere fra det sted, hvor den nå befinner sig - og nærmere ved Amerika? Tilsvarende ville den gamle Sydpol ha vært stort sett de samme 20 grader fra den nåværende pol.

De Brahmanske kart over himmelen viser en stor forskjell fra hva moderne astronomer ville regne med å finne. Da Calcutta ligger 180 lengdegrader fra Baffin Land, ville de brahmanske kart tilsvare en stilling av Jorden, hvor den-nes akse gjennomtrenger kloden i nettopp Baffin Land, nær ved den nåværende magnetiske pol. Forandringen i bredde i andre områder som ligger vest og øst for India ville ha vært mindre.

Det er sannsynlig, at for 2700 år siden, kanskje for 3500 - lå Nordpolen i Baffin Land eller kanskje i nærheten av Boothia Felix halvøya på det amerikanske fastland.

Den plutselige utryddelse av mammutene forårsaket av en naturkatastrofe, og dødsårsaken var sannsynligvis kvelning eller elektriske støt. (Han mener vel her elektriske støt fra atmosfærens statiske ladning, som kunne bli voldsom i disse kataklysmen). Sibirs umiddelbare påfølgende bevegelse inn i polarregionen er sannsynligvis grunnen til at kadavrene ble bevart helt til vår tid. Det ser ut til, å mammutene sammen med andre dyr ble drept av en storm av luftarter, ledsaget av en plutselig inntreffende mangel på oksygen som følge av branner høyt oppe i atmosfæren. Få øyeblikk etter var deres døde eller døende legemer på vei inn over polarkretsen. I løpet av noen timer beveget det nordøstlige Amerika seg fra polarkretsenes kalde sone. Det nordøstlige Sibir beveget seg i motsatt retning fra den moderate sone og inn over polarkretsen. Det nåværende kalde klima i Nordsibir begynte da istiden i Europa og Amerika plutselig sluttet....»

MASSEDØD AV DYREARTER

På sin jakt etter beviser for de kosmiske katastrofer begynte Velikovsky å stille spørsmålsteget ved en av grunnpilarene i den moderne biologi - Darwins evolusjonslære Gjennom opphopete knokkel-hauger av mengder av dyr - noen utdøde, andre av raser som fremdeles eksisterte - mente han å kunne finne bevis for *plutselige utslettelser*, ikke gradvis utvikling. I boken «Earth in Upheaval» redegjør han for geologiske og paleontologiske funn som støtter «Worlds in Collision», og peker på at i veldige massegraver rundt om i verden kan man finne sammenblandete hauger av knokler og skjeletter av dyrearter *som absolutt ikke normalt kan leve sammen.*

Også Darwin fant vitnesbyrd om geologiske og biologiske katastrofer på sin berømte jordomseiling med marinefartøyet «Beagle». Han skrev i sin dagbok for 9 januar 1834:

«Det er umulig, å ikke å bli forundret når man studerer de forandringer som er skjedd på det amerikanske kontinent. Engang har det vært befolket av kjemper, nå finner man bare dvergarter. Hvordan kan så mange arter, ja, hele slekter være blitt utslettet? Tanken om en uhyre katastrofe trenger seg frem med

uimotståelig kraft. Men for at så mange dyr, små som store, skulle bli utslettet over hele Jorden, fra Patagonia, Brasil og Peru til Beringstredet i nord, ved strandbredden og i høyfjellet, må hele kloden ha rystet i sine grunnvoller.»

Datidens - som nåtidens - forskere avviste katastrofeteoriene, og siden forsøkte Darwin, «å vise at disse funn, som tydet på en global katastrofe, kunne forklares ved talløse små endringer gjennom tidene, og ikke ved voldsomme omskiftelser» som Velikovsky selv skriver om han.

Velikovsky var sikker på at kloden ble rystet i sine grunnvoller, men han avviste ikke Darwin helt. «Ved den naturlige utvelgelse - «*survival of the fittest*» - ble de former luket bort, som ikke kunne klare seg i konkurransen eller under de hurtig skiftende forhold på Jorden.»

Men han trodde ikke at naturlig utvelgelse kunne forklare plutselig utslettelse av hele arter eller skapelsen av nye arter. Han mente at nye arter hadde oppstått om og om igjen siden tidenes morgen, hver gang etter at Jorden var blitt rammet av en ny katastrofe.

Et halvt århundre er gått, men i vitenskapens konservative høyborger har ikke synet på Velikovskys teorier endret seg noe særlig gjennom disse årene. De tror f.eks. ikke at Jordens akse har endret seg innenfor historisk tid, men de kan heller ikke gi noen logisk forklaring på bl.a. istiden. Men hans ideer og tanker er fortsatt like livskraftige, og jeg aner at de vil få sin «nye fødsel» i det kommende århundre når de kosmiske forklarings-modeller nok vil bli mer kjent.

Siden den først ble utgitt i 1950, er «Worlds in Collision» kommet i stadig nye opplag på mange språk. I populære og vitenskapelige tidsskrifter har omfangsrrike artikler tatt Velikovskys ideer opp til vurdering og debatt, og de behandles i kurs og seminarer på en rekke universiteter - særlig da i USA hvor han bodde det meste av sitt liv.

I februar 1974 arrangerte det amerikanske selskap til vitenskapens fremme (AAAS) et symposium, hvor den gamle Velikovsky gjennom en syv timer lang debatt sto overfor et panel av kritikere som var bestemt på å vise at han tok feil med sine teorier. Men den gamle legen forsvarte seg med overbevisende kraft, og da han var ferdig, reiste hele forsamlingen seg og hyllet ham med langvarig bifall. Han døde i 1979 som en av dette århundres største begavelser, som uten tvil hadde tilgang til en stor grad av intuisjon som satte ham istand til å fornemme virkelige kosmiske sammenhenger.

Dette var et begrenset utdrag fra Velikovsky's omfattende teorier, som var basert på nitidig og dyptgående forskning, som man kan studere nærmere i

hans meget omfattende bøker. Men i mine øyne er det først i sammenkopling til det relativt detaljerte stoff som Semjase bragte frem om det planetære kaos - at vi ser et større logisk bilde av den kataklysmiske forhistorie som Velikovsky forsket i. Det er derfor jeg har ønsket å kople disse kilder sammen, i håp om at vitenskapen i de neste århundrer seriøst begynner å forske i solsystemets *dramatiske fortid*.

Jeg har altså sett det som en oppgave å forsøke å kople flere samstemte forklaringsmodeller sammen, og slik bygge en mangesidig beskrivelse av klodens dramatiske historie.

De mange sitater og utdrag som har vært frembragt fra Velikovskys og Semjases stoff, er gjort med det ene formål å kunne underbygge sannsynligheten for at dette beskriver den historiske konkrete virkelighet. Altså selv om dette enda - nå ved årtusenskiftet - ikke er aksepterte sannheter innen vitenskapen på Jorden. De greske filosofer (Platon, Aristark m.fl.) viste allerede århundreder før Kristus at vår planet var en kule - men det skulle gå mer enn et og et halvt årtusen før den offisielle vitenskap forsto dette. I dag tror folk - på samme måten som før - at vitenskapen vet alt - men nøyaktig det samme er gjeldende i dag, de tenker i stor grad etter fastspikrede mønstre som slett ikke er i kontakt med virkeligheten, og bekjemper ofte alle tanker som kan true deres fagområder....

Den meget omfattende kildehenvisning som Velikovsky har med i sine bøker, er bare i noen grad tatt med her. For de virkelig seriøse interesserte, så henvises det til hans egne bøker, og særlig da *Kloder i Kollision* (Worlds in Collision).

Tegningen viser et av møtene mellom Meier og Semjase på -70 tallet, hvor han fikk overbragt en masse informasjon om livets utvikling i Kosmos, og grunnleggende åndelige fasitter som berøres i siste del av boken her. (ig:R.Ø.)

MENNESKESKAPTE OG KOSMISKE KATASTROFER Paa JORDEN FØR KRISTI FØDSEL

*ATLANTIS OG MU ØDELEGGES GJENSIDIG I EN
HØYTEKNOLOGISK KRIG: CA. 9522 f.kr*

-noen få beboere i nedslagsområdene ble evakuert før destruksjonen.

*De menneskestammer som overlevde destruksjonen: * Sumererne
* Etterkommere av ARMUS jolket bosatt i omr. ved dagens ARMENIA*

*Spredte stammer i nåv. Iran, India og Pakistan; kalt ARYANERNE

*Spredte grupper av sigøynere og Hebreere; sistnevnte hadde senere "samarbeide" med etterkommerne av ARUS-gruppen som fremprovoserte Atlantis-Mu-krigen. Dette samarbeide med de Pleiadiske "guder" brakte dem masse kunnskap og fikk dem til å to seg være utvalgt og begunstiget.

*Den Pleiadiske rebellgruppen ledet av ARUS som bodde i beskyttede omr. i Nordlen, Hyberborea (nåv. Florida) og under GIZA-platået.

ca. 8223 f.kr.: En asteroide slår ned "naturlig" i Atlanterhavet

ca. 8104 f.kr.: Destruyer-kometen skapte verdensomspennede enorme katastrofer ved sin nærpassasje og utløste den "Bibelske" syncflod

(ca. 781 f.kr.: Destruyer-kometen trekker 7 store asteroider ut av Ast.-beltet og disse slår 247 år senere ned i verdenshavene - en av dem i Nordsjøen, og de skaper voldsomme flodbølger/"syncfloder" over hele Jorden.)

(ca. 6614 f.kr.: Destruyer-kometen trekker Venus ut av sin bane rundt Uranus)

ca. 5981 f.kr.: Destruyer-kometen skaper en ny "syncflod" på Jorden og trekker Venus ved dette omløp inn i en ny farlig kurs mot jordbanen.

ca. 4930 f.kr.: Nye ødeleggelser på jorden ved en passasje av Destruyer-kometen

I denne mellomliggende periode skjedde det også visse ødeleggelser ved klode/komet-nærkamper etter opplysninger som senere kom frem ved den 150. kontakten til kontaktpersonen Quetzal - den 10. okt. 81. Men her har tydeligvis Meier mistet tråden i sine nedtegnelser og røtet med tidsoffisningene. (Blandet sammen det som ble regnet fra "nå" og det som ble regnet fra år null. Dette ble bekreftet i et brev fra FIGU jeg mottok 29.6.98.)

1607 f.kr.: Venus har en meget langsom banehastighet og får igjen en kurs mot Jorden, og ved Destruyer-kometens neste omløp trekker denne Venus med seg i en kritisk nærpassasje til Jorden

1477 f.kr.: siste voldsomme ødeleggelse av Jorden ved at Destruyer-kometen med Venus på slep skaper enorme vulkanutbrudd, og oversvømmelser (bl.a. etter en 2km høy flodbølge skapt av vulkanen SANTORINIs eksplosjon i Middelhavet.)

(Destruyer-kometen kom i nye omløp - siste gang år 1680 - men ingen av disse omløp skapte ødeleggelser på Jorden)

= voldsomme ødeleggelser

VITENSKAPELIGE INDISIER PÅ «SYNDFLODER».

I en ny bok med tittelen *"Noahs flood"* – fremkommer det vitenskapelige opplysninger som ser ut til å bekrefte Semjases opplysninger og Velikovskys teorier. Forfatterne av denne bok, som er to amerikanske marinebiologer – William Ryan og Walter Pitman fra Columbia University – har forsket på de geologiske formasjoner rundt Middelhavet.

De har tatt prøver eller avleiringer fra bunnen av både Middelhavet og Svartehavet – det sistnevnte som i dag skiller fra Middelhavet via Bosporostredet – og via *C-14 analyser tidfestet at saltvannsdyr plutselig dukket opp i dette området for 7500 år siden*. Sjøområder som til da antas å ha vært skilt fra havet. Prøver av saltvannsdyrene tatt fra flere dybder, viste at dyrene hadde samme alder – noe som tydet på meget hurtige avleiringer – noe som en flodbølge nettopp utløser.

Forfatterne mener at vannmassene i Middelhavet brøt gjennom Bosporus med et brak - og de har beregnet at det hvert døgn strømmet 50 000 kubikkmeter vann gjennom en smal kile i landtungen. Dette mener de var smeltevann fra siste istid – for noen annen kilde til voldsomme vannmengder har jo ikke vitenskapen i sine teorier.

Boken antyder derved at den bibelske syndflod ser ut til å ha vært mer enn legender – men Semjase (og senere også Erraneren Quatzal) forteller om flere syndfloder for ca.5-8000 år siden. I året 8104 f.kr. – skjedde den Bibelske syndflod, men utløst av helt andre mekanismer enn bare regn: *"Dette da tidligere omtalte gigantkomet - ødeleggeren («Der Zerstører» - som det står på tysk i kontakreferatene) - kom i farlig nærhet av Jorden for 10.080 år siden (fra 1975: 8104 f.kr). Dette førte til kolossale, verdensomfattende katastrofer som aldri ble nedtegnet av de jordiske historieskriverne eller kronister, og først ble nedtegnet mye senere i forskjellige skrifter. En større syndflod ble igjen utløst av ødeleggelses-kometen for 7957 år siden (5981 f.kr). I rundt 1000 år ble så Jorden skånet for større katastrofer, frem til for 6906 år siden (4930 f.kr.), - da ødeleggelses-kometen igjen skapte masser av ødeleggelse på Jorden. Deretter var det relativt rolig fram til for 3453 år siden (regnet fra 1976 og bakover blir det 1477 f.kr) - da en ny katastrofe igjen brøt inn, ved at ødeleggelses-kometen dro Venus inn i kryssende kurs med jordbanen, og deretter inn i sin nåværende bane. Dette utløste Santorini-katastrofen".*(utdrag fra tidligere behandlet stoff).

Sannsynligvis er disse plutselige avleiringer dannet av den voldsomme flodbølge - det Semjase forteller om - som oppsto da vulkanen Santorini eksploderte i Middelhavet/Egeerhavet - i kjølvannet av Venus' nærkollisjon med Jorden. Hun beskriver i denne forbindelse en stormflod på 2000 meter som overskyttet hele Middelhavsområdet i året 1478 f.kr.

At forskernes c-14 datering setter den antatte avleiring til ca. år 7500 f.kr.

er interessant, for dette er tidsmessig ganske nær de opplysninger som beretter om en jordglobal syndflod som ødeleggelses-kometen skapte ca. 8104 f.kr. jf. Semjase. Men jeg vil allikevel anta at det faktisk dreier seg om avleiringer kjempebølgene fra Santorini eksplosjonen - og at c-14 metoden her gir helt feil data. Dette fordi, som jeg har forsøkt å belyse - mye tyder på at Jordens atmosfære var totalt mettet av kullstøv i årtier etter Venus' herjinger med Jorden for ca. 3500 år siden. Og forutsetningen for at denne c-14 metoden skal gi korrekt resultat, er *at atmosfærens innhold av kullstoff har vært konstant* - og det er altså slett ikke tilfelle. Dessuten regnes metoden for langt mindre sikker når prøvematerialet er fra dyr (evt. mennesker), enn når det er fra forkullet tre.

***

Men forfatterne av boken "Noahs flood" fant også språkvitenskapelige antydninger om voldsomme flodbølger/oversvømmelser. For språkforskere mener at språket som la grunnlaget for vår indoeuropeiske språkstamme, ble spredt via en folkevandring. Og på dette tidlige språket som nesten alle europeiske språk har utsprunget fra, har flyktningene overalt der de kom fortalt om "noe voldsomt" som hente ved Svartehavet. Og historien har overlevd via muntlige overleveringer - helt til den langt senere ble nedtegnet i menneskets tidlige skriftspråk.

Nevnte bok er altså med til å underbygge eller bekrefte de katastrofescenarier som "de pleiadiske guder" har viderebragt via Meier.

Bilde over av The Carolina Bays - som nærmest er beviser at kjempe-meteoritter har slått ned - slik som Muck og Velikovskiy forsto og som Semjase forklarte.

Oversikt over Jordens fjernhistorie

22millioner år f.kr. Lyranske flyktninger oppdager Jorden som bl.a innrettes som koloni og utvisningssted for deres verste kriminelle.

228.000 år f.Kr: Krig i Lyra /Wega systemet utsletter 60% av befolkningen og Asael - en Lyransk leder - flykter til Pleiadesystemet hvor de oppbygger sin nye verden på egnede planeter der.

225.000 f.Kr. Pleiadiske "oppdagelsesreisende" finner veien til vårt solsystem, og re-koloniserer Jorden, Mars og Milona/Maldek. De fjerne etterkommere av de opprinnelige kolonisatorer - var åndelig helt degenerert.

196.000 f.Kr. Voldsom krig utbryter på de koloniserte planeter i vårt solsystem, Maldek ødelegges helt, Mars forandrer bane og Jorden blir evakuert.

178.000 - 100.000 f.Kr. Nye kolonier forsøkes på Jorden.

73.345 f.Kr. Pyramidene oppføres med innebygde kosmiske kunnskaper *for ødeleggelses-kometens* forutsette ødeleggelse. Denne kjempekomet som altså var en «utblåst/utslyngt» stor klode fra et fjernt solsystem var inntrengt i vårt solsystem ca. 3000 år i forveien

58.000 - 52.000 f.Kr. «Den store plan»: ny kolonisering fra Pleiadene av flyktninger som dro vekk fra voldsomme kriger der. Denne ble dog den siste avsluttende krig på planetene i Pleiadene - før *den endelige fred* som kom noe senere.

ca.52.000 f.Kr. En voldsom krig på Jorden utsletter nesten alt jordisk liv.

49.711 f.Kr. Den endelige fred skapes på planetene i Pleiadene

48.000 f.Kr. En ti tusen års fredsperiode begynner på Jorden under Ishwishen (åndelig leder) Pelegon - som sammen med tusener tidligere hadde utvandret som flyktninger fra planeter i Pleiadene under den siste voldsomme krigen der, som omtalt over.

38.000 f.Kr. Den makthungrige Jexas tar makten etter Pelegon og styrer Jorden under diktatur i 20 år - da en ny voldsom krig bryter ut av dette. Han blir dog fordrevet og må flykte sammen med tusener av sine tilhengere til Beta Centauri systemet. Kun få tusen mennesker overlevde krigen på Jorden.

31.000 f.Kr. Atlant - en leder fra «Barnard stjernen» i Beta Centauri systemet - ledet koloniseringen av kontinentet Atlantis og lederen Muras oppbygget “Mu” - sivilisasjonen på den østlige halvkule (i dag: Gobi-området).

13.000 f.Kr. Makthungrige vitenskapsmenn under lederen ARUS prøver å ta makten på Jorden, men blir slått tilbake og flykter til Beta Centauri systemet. Vitenskapsmannen Semjasa fremavler genetisk “Adam rasen”.

11.000 f.Kr. Sivilisasjoner på Påskeøyene og Tiahuanaco i Sør-Amerika oppbygges av utviste giganter fra Lyren-systemet Samtidig som den fra Jorden tidligere «utviste» Arus vender tilbake hit full av hevntanker. Fra sine ytre posisjoner framprovoserer de senere krig mellom Atlantis og Mu

9498 f.Kr. Atlantis og Mu utsletter hverandre gjensidig - kun Gobi ørkenen er tilbake av Mu-sivilisasjonen, Atlantis ødelagt tilslutt av et asteroidenedslag. Ellers må man påregne at mye negativitet/misbruk av kosmiske energier var sterkt medvirkende til denne dramatiske karma for hele dette tidligere høy-tekniske kontinent som det finnes så mange myter rundt.

9000 f.Kr. Den utenomjordiske rebellgruppe som hadde fremprovosert destruksjonen bebodde ikke direkte krigs/ødeleggelses - områdene. Disse var derfor de eneste «intelligente» (men altså enda uten humanitet) som overlevde denne siste jordglobale destruksjonen. Men noen stammer hadde dog overlevd og disse ble tatt under kontroll av den makthungrige **Arus**. Men noe senere blir hans sønn **Jehovan** leder etter at han myrder sin far - Arus - og tar makten over de gjenværende stammer etter destruksjonen.

Han ønsker makt og tilbedelse og utroper seg som «gud og skaper» over de enda primitive jordmennesker. Hovedsakelig 3 grupper overlever Atlantis/Mu destruksjonen:

- 1: Mennesker rundt Svartehavet (Armus Folket),
- 2: Stammer i dagens Iran - India - Pakistan, den gang kjent som Aryanere.
3. Gruppe av sigøynere og Hebreer-folk, de sistnevnte hadde samarbeide med Jehovan, hvorfra de skaffet seg makt og kunnskap og trodde seg allerede da å være utvalgte. Av den siste gruppe kom “Abrahams stamme” som Immanuel (Jesus) senere “fremsto” i. Mye av G.T. inneholder kosmisk kunnskap - men visdommen i innholdet er stort sett «esoterisk» (skjult/symbolsk.)

8104 f.Kr. Ødeleggelses-kometen skaper kolossale ødeleggelses og “syndefloder” over hele Jorden. Døgnet forandret seg fra 40 timers kretsløp til dagens 24 timers kretsløp.

5000 f.Kr. Jehav, sønn av Jehovan, myrder sin far og tar over makten over jordmenneskene. Også han utroper seg som gud over menneskene.

1326 f.Kr. Jehav myrdes av sin sønn Arrusem, som tilriver seg makten over Jordan. Men hans to brødre, *Ptaah og Salam* fratrar han senere makten. Arrusem flykter med sine 72.000 lojale underledere og skjuler seg forskjellige steder på Jordan - bl.a. i underjordiske byggverk dypt under pyramidene, som ble bygget samtidig med disse for ca. 73.400 år siden. Herfra forsøker han og hans maktmennesker - de såkalte Bafathene - med sterke mentale krefter å påvirke jordmenneskene *med negativ trosreligiøs suggesjon*. Jeg tolker informasjonen dithen at disse «er skyld i» eller suggestivt står bak alle de trosreligiøse kriger som har rast på Jordan - ja bare de siste to tusen år har nesten alle kriger vært grunnet på religiøst grunnlag.

Noe senere fratras Arrusem makten av *Henn* som også ble kalt *Jehova* av Hebreerne. Denne Pleiadiske maktgruppes senere leder var *Kamagol*.

Ptaah og Salam (og senere *Plejos* som overtok etter disse) var nå mettet av krig og blodsutgytelser - de besluttet senere å la jordmenneskene utvikle seg fritt - og de forlot etterhvert Jordan og dro tilbake til sine hjemplaneter i Pleiadene.

Ca. år 0: Jmmanuel (dette sier «de» var hans korrekte navn - se Matteus 1 - 23, i det nye Testamentet, men han ble senere kalt Jesus) - blir inkarnert på Jordan for å bringe en ny åndelig sannhet frem - men store deler av hans budskap blir fordreid av den senere preste- og kirkemakt. Bl.a. blir hans omfattende lære om reinkarnasjon tatt ut av de opprinnelige skrifter. Jmmanuels inkarnasjon på Jordan ble tidligere bestemt av det Pleiadiske/kosmiske Råd.

Ca. 1600 e.Kr. Pleiaderne vender tilbake og bygger skjulte baser i enkelte «utilgjengelige» fjellområder på Jordan som forberedelse til den «jordmisjon» som skulle komme århundrer senere - disse baser ble beskyttet med «magnetiske skjærmer» - og derav ikke mulig å oppdage visuelt uten at man kjenner posisjonen.

1975 : Pleiaderne tar kontakt med Meier for å gjøre bl.a. denne informasjonen tilgjengelig.

Det er jo slik at de tidsferne opplysninger bare i liten grad kan verifiseres av andre kjente, - samtidige - historiske kilder, og disse opererer i tillegg med andre navn på de personer som har satt «fysiske» spor etter seg i gamle bøker. Eksempelsvis sier de at det «riktige» navn på den i bibelen omtalte *Jehova* var *Henn*. Disse Pleiadiske «lærere» ser ut til å sterkt vektlegge at alt skal være historisk korrekt, uten tilsynelatende å forstå at «moderne» mennesker heller ikke kan tro «på dem», uten at deres utleggninger *blir logisk underbygget* også fra andre, uavhengige historiske kilder.

KOSMOLOGISKE BETRAKTNINGER PÅ BERETNINGEN OM JORDENS DRAMATISKE FORHISTORIE

Da forfatter eller «materiale-samler» for denne bok har sitt primære åndelige ståsted i de omfattende kosmiske analyser som er skapt av den danske visjonære (kosmisk klarsynte-) forfatter **Martinus**, har jeg interesse av å se på de - i denne bok beskrevne dramaer - i dette ånds-kosmiske perspektiv. Og som nevnt i innledningen til boken her, beskriver Martinus i «Livets Bog» del 3 - stk.662, bl.a. hvordan disse fortidens syndflodsberetninger var sekundærvirkninger av «klodenes kamper» - ut fra samme kloders/menneskers krigerske, eller enda drepende natur.

Martinus beskriver jo hvordan planetene er levende vesener tilknyttet *et overliggende spiralkretsløp*, men til forklaringer av dette, må det henvises til hans omfattende litteratur f.eks. Det Evige Verdensbillede - del 1. Som levende vesener har klodene en helt annen tidsopplevelse. Martinus beskriver at klodens konstruktive tankedannelser indirekte har skapt eller oppbygget de fortidige menneskelige høykulturer - som «refleksimpulser» i dens mikrokosmos. Altså at det er en direkte sammenheng mellom *klodens* tanker - utløst fra et høyere spiralkretsløp - og de kulturer som ma nifesterer seg på dens overflate. Et aggressivt utfall i klodens tanker, skaper da nedbrytning av sivilisasjonen i form av kriger og ødeleggelse i dens mikrokosmos - altså mellom menneskene. De dramatiske beretninger beskrevet foran i denne bok har i dette perspektiv vist at Jorden - som makrokosmisk levende vesen - enda ikke har vært i stand til å styre sine tanker i full harmoni.

Og dette er logisk nok - da Martinus beskriver at denne klode er et overgangsvesen, fra å være «et dyr» til det han kaller «Et Riktig Menneske». Og det er først i dette stadium at kloden - og derved også dens «inkarnasjons-stoff» - jord-menneskene - blir i stand til å kontrollere sin aggresjon, hat og fiendskap. Som igjen altså kan hindre de virkninger i sitt mikrokosmos vi kjenner som «ragnarokk» og som er beskrevet foran som historiske «teorier».

Men da kloden i fortiden har tilhørt **det rene dyreriket**, slik Martinus beskriver det, er det ikke så merkelig at dens forhistorie er en lang beretning om kriger med totale utslettelser. I mellom disse aggresjons- eller krigs-epoker har den dog hatt perioder på noen årtusener med relativ harmoni. Slik er det jo også blant krigerske mennesker - de er ikke vanligvis *konstant* i krig, men har mer harmoniske, hvile-perioder mellom aggresjons-utfallene. **At Semjases beretninger i høy grad passer inn i denne kosmiske evolusjon som går fra primitivitet til fullkommenhet, eller fra dyr til «gudemenneske» - underbygger også i**

meget stor grad min tillit til stoffet.

Ved siden av kriger er det altså natur-katastrofer som har vært «kar-mareflekser» for jordmennesket, som rent skjebnemessig har bevirket lidelse og unaturlig død. Ca. en million mennesker er omkommet som følge av bare *vulkanutbrudd* de siste 2000 år. I løpet av de siste 100 år har tilsvarende ca. en million mennesker omkommet i *jordskjelv* på Jorden. Siden man begynte å registrere dette - har det alene i Kina omkommet ca. 13 millioner mennesker i jordskjelv. Sicilia ble i 1908 rammet av et skjelv av styrke 7,5 med 120.000 dødsofre. I Japan tilintetgjorde Kanto-skjelvet i 1923 to tredjedeler av Tokyo, -18 kvadrat - kilometer ble lagt i aske, og 80 % av Yokohama ble ødelagt. Og skjelvenes aktivitet har økt siden da.

Enda en million har omkommet i orkaner, tornadoer, sykkloner, og 9 millioner i flommer. Bare i -70 og -80 årene gikk nesten 3 millioner menneske - liv tapt i naturkatastrofer, og 800 mill. ble berørt. (Opplysningene er hentet fra boka NATURSJOKK (Earth shock) av ANDREW ROBINSON. Grøndahl & Dreier 1995).

Frem til 18. århundre la man skylden på gudene - for jordskjelv og naturødeleggelser, og dette viser at deres instinkt fortalte menneskene at det var åndelige, overfysiske årsaker til naturkatastrofene. Og den kosmiske forklaring er altså jf. f.eks. Martinus at både Jorden og jordmenneskene tilhører det utviklings-stadium han betegner dyreriket, hvor man lever på det drepende prinsipp ovenfor sine medvesener, og *hvor man da rent skjebnemessig vil høste tilsvarende disharmoni og unaturlig død fra «makrokosmos»* - som først og fremst er representert gjennom selve jordkloden.

Og da kloden igjen er tilhørende i galaksen, er denne igjen jf. Martinus igjen på stort sett samme utviklingsstrinn - altså i dyrerikets siste stadium (dette dog avhengig av flere faktorer). Det er derfor ikke så merkelig at det i visse ufokontakter fremkommer opplysninger om fortidige kriger og ødeleggelser også i andre kosmiske sivilisasjoner - da de fleste av disse også disse er underkastet, og regulert av det samme superkosmiske vesen vi lever inn i - nemlig galakse-vesenet.

Mikrokosmos og makrokosmos gjenspeiler hverandre rent skjebnemessig - og også Hopi-indianernes gamle visdom sier:

...korrupsjon, umoral og kriger fremkaller alltid ødeleggende naturkatastrofer, og mennesker og natur når alltid til dette kritiske punkt på samme tid.

Ødeleggelses-kometen - The Destroyer Comet -

« Der Zerstörer »

Denne komet har etter denne boks beskrivelser hatt en meget destruktiv rolle å spille i flere solsystemers skjebner. Finnes det da noen «høyere kosmisk forklaring» på dette fenomenet?

Ja - ut av de opplysninger som er presentert gjennom denne bok - mener jeg at denne «ødeleggelses-kometen» må representere en form av «makrokosmisk sykdom».

Dette ut fra den ide at *Martinus* altså beskriver sykdommenes årsaker til bl.a. å være disharmoniske energier - f.eks. raseri - som derved forstyrrer «det mentale styringsprogram» - som i instinkt eller automatfunksjon holder alle kroppens elektroner i sine riktige baner i de mikrokosmiske systemer. Et voldsomt raseri f.eks. - slynger derved noen av disse elektroner ut i feil baner, og inn i områder i kroppen hvor de *ikke hører hjemme*. (Ref: Martinus foredrag fra 1955 med tittelen «Det Evige Verdensbillede»).

Dvs. et voldsomt aggresjonanfall medfører at våre indre «mikrosoler» - atomkjerne - eksploderer og slynger de små «mikroplaneter» eller elektroner ut i ukontrollerbare, farlige baner - hvor de skaper «død og ødeleggelse» for livet i mikrokosmos, mens mellomkosmos - vi som sanser *gjennom* våre kropp - «kun» opplever dette som sykdom, arr og sår.

Jfr. åndsvitenskapen er galaksen en tilsvarende organisme for et levende vesen. Og hvis det te også har tilhørt og vel fortsatt tilhører - et makrokosmisk dyrerike rent utviklingsmessig, som jo er dominert av nettopp aggresjon - vil en «sykdomsårsak» her fremtre som tidligere beskrevne kjempekomet på vill ferd i galaksen.

Denne teori er likevel ikke noe som Semjase forteller, men dog forteller hun at denne «ødeleggelses-kometens» fødsel nettopp var det at den ble utkastet fra en eksploderende stjerne, som beskrevet foran i boken. Et annet aspekt er at også den tidligere kontaktperson - **Asket** - nevner at *de høyere utviklede sivilisasjoner aktivt overvåker Jorden* for å forhindre at det utbryter en stor atomkrig her. En total atomar sprengning av denne Jord, kunne skape ubalanse i hele solsystemet, slik det skjedde ved Maldek/Milonas ødeleggelse. Og faren hun nevner er at planetene ved en slik katastrofe ville kunne utslynges i ukontrollerbare baner, og slik skape nye «destroyerkometer» (fra Askets erklæringer gjengitt i Semjase-berichte 2, s.340). Det skal dog bemerkes at den her beskrevne «teori» om ødeleggelses-kometens «makrokosmiske analyse», ikke er ideer som Pleiaderne kom med, men intuitive, logisk utledete tanker - fra de åndsvitenskapelige analyser som jeg har hentet fra Martinus' kosmiske fremleggelser.

KOSMISKE spekulasjoner rundt planeten VENUS.

Etter Semjases forklaringer ble planeten Milona (eller Maldek i andre kilder) - sprengt i småstykker for snart 200.000 år siden - som beskrevet foran i boken. Dette har også andre - som her berørt - vært inne på.

Kosmisk sett utgjør også hele solsystemet et makrokosmisk vesen, be-
liggende evolusjonært 2 - to - kosmiske spiralkretsløp *over* jordmenneskets plass på den kosmiske utviklingsstige jf. Martinus. Klodene utgjør således *organer* i solsystemvesenets fysiske organisme-struktur. Dersom vi regner det for riktig at solsystemet slik mistet denne planet (eller organ) i fortiden, må hele solsystemet ha blitt en grad av skadet eller invalidisert.

Men når et jordmenneske invalidiseres, forsøker det jo på beste måten å avhjelpe genen eller skavanken så godt det kan gjøres. Ja, en av metodene er jo nettopp at man setter inn et erstatningsorgan i kroppen dersom det er mulig. Og i den store makrokosmiske solkropp måtte det også foretas en slik erstatning.

Og det skjedde ved at en av de virkelig store drabantene eller månene til planeten Uranus, ble trukket vekk fra denne under et av destroyer-kometens passasjer. Etter opplysninger i «Semjase- berichte» del 5 - side 902, skjedde dette 6614 f.kr. Denne ødeleggelses-kometen kom tilbake i skiftende perioder på ca.480-680 år, og skapte stadig forstyrrelser i planetbanene. Og ca.1500 f.kr. ble denne Uranus-måne - via destroyer-kometen - slept inn i sin nåværende - nesten sirkulære -bane rundt solen, **der den her på Jorden fikk navnet Venus.**

Ja - som jeg har trukket frem foran - så eksisterer det et meget omfattende materiale som kan underbygge en slik teori. At teosofene og Blavatsky fortalte at det kom (astrale-) vesener fra Venus til Jorden for 18 millioner år siden, så er det jo i seg selv kun en påstand, men det er jo godt mulig at det på høyere materie-frekvensplan, (f.eks. på det s.k. astral- eller mentalplanet) eksisterer en meget nær forbindelse mellom Venus og Jorden. Og denne evt. forbindelse var neppe hemmet fordi Venus for titusen år siden gikk i kretsløp rundt Uranus.

Ja - også Martinus har besvart spørsmål der han antyder at Venus (og Mars) er menneske-befolket på mer finstoffelige frekvensplan. («Brev nr. 18» - 1966 og fra hans foredrag «*himmelrikes rike*» fra 1968 der han kommer inn på ufo-enes kosmiske opphav).

Min intuitive ide er at det ved dette skjedde et «nødvendig makrokosmisk inngrep», via denne relativt nær-fortidige omflytting av visse himmel-leger, for å stabilisere solsystemet etter katastrofen som skal ha skjedd mer enn 190.000 år i fortiden. Og samtidig forberede solsystemets kloder på inngangen til en kosmisk tidsalder som skal etableres på kloden her innen år 2200 - Aquarius. På samme måten som vår kropp har evne til i å reparere seg selv, må det

samme prinsipp også eksistere for vårt makrokosmos eller i solsystemets fysiske kropp. *Størrelses-messig er det heller ingen ting som skulle tyde på at Venus ikke skulle kunne ha vært måne rundt Uranus.* Det finnes fortsatt store måner rundt denne planeten som er større enn Venus. Både månen *Titania* og månen *Oberon* har diametere på ca. 15.000 km, mens Venus har en diameter på 12.100 km. (kilde:«The Far Planets»).

Det er også interessant å legge merke til at de bilder som Voyager 2-sonden tok av Uranus-månen *Miranda*, viser en overflate med spor av en «katastrofe-mettet fortid» - slik den betegnes i boken *The Far Planets / De Ydre Planeter fra -88/91. Det beskrives i samme bok at forskerne i dag mener at denne måne ble voldsomt smadret i en fortidig kollisjon med himmellegemer.* Dette har sannsynligvis vært fragmenter fra ødeleggelses-kometens nære hale, og større og mindre legemer som denne hadde trukket med seg i sitt enorme gravitasjons-slep.

At denne planeten Uranus har vært igjennom en katastrofe, vitner også dens avvik fra alle de andre av solsystemets kloder - ved at den nærmest er veltet over på siden, og har en rotasjonsakse som er nesten parallell med baneplanet - med nordpolen pekende rett mot solen! Noen vitenskapsmenn hevder at en fortidig katastrofe skapte denne abnorme rotasjonsaksen. Jf. noen beregninger kan et objekt på størrelse med Jorden , og med en fart av 60.000 km/t ha vært synderen (kilde:«The Far Planets»). Ødeleggelses-kometens virkelige størrelse har jeg dog ikke sett direkte referanser til, i det jeg har gått gjennom av kontaktreferatene.

Voyager 2 sondens dog primitive kartlegging av Uranus og dens måner, lagde langt flere spørsmål enn det fantes svar: *«Hvis vi skal skape et scenarium for hva Voyager så på Uranus, har vi bruk for flere mirakler enn et normalt begavet menneske kan akseptere»* - sa forskeren *Brad Smith* etter romsondens møte med denne fjerne planet.

Ikke så merkelig at astronomer og vitenskapsmenn må komme med slike utsagn, så lenge de arbeider etter hypoteser om et mekanisk/stabilt univers som ikke er i tråd med virkeligheten, og ignorerer intuitive vitenskapsmenn som til eksempel *Velikovsky*. Men det er å håpe, at informasjonskilder som bl.a. de «tilbakevendte guder» - de *Pleiadiske* overvåkere utgjorde, i fremtiden kan bringes frem som seriøs, logisk forskningsmateriale, selv om dette medfører at mange «hellige vitenskapelige kuer» må slaktes. Det forutsees at dette enda vil ta mangfoldige årtier, - sannsynligvis århundrer....

kapittel 4

Mer om ATLANTIS - funn og teorier

Kontaktpersonen Semjase har - som vi foran har belyst - gitt en eventyrlig historie om bl.a. Atlantis, og jeg vil her videre trekke frem andre kilder for å underbygge sannsynligheten av at denne øy har eksistert.

Den tyske fysiker og diplomingeniøren Otto Muck har i boken *Alles über Atlantis*, forsket og filosofert over denne gåtefulle og mytiske øya - som bl.a. Platon omtaler. De greske filosof Platon beskrev kort før sin død i 347 f.kr. - undergangen til dette øyrike. I skriftene «Timaios» og «Kritias» forteller han om Atlantis - beskrivelsene hadde sin opprinnelse fra en egyptisk tempelskriver som Platons forgjenger Solon hadde kommet over på en reise til Egypt. Men det er blitt skrevet mange bøker om dette sagnomsuste øyrike - allerede i 1926 skal det ha vært skrevet 1700 titler om denne mytiske øy!

Atlantis hadde etter Platons beskrivelser ligget bortenfor Herkules' søyler - Gibraltar. Han beskriver hovedstaden og livet der, men også deres store hær av nesten en million mann under våpen. Etter Platons beskrivelser sank Atlantis i havet i løpet av en skrekkelig dag og natt. Mange av dagens forskere mener å tro at hans beskrivelser stammer fra undergangen av den *Minoiske* kultur på øyene rundt Kreta - som man har funnet å være skjedd ca.1500 f.kr. Dengang eksploderte vulkanen Santorini ved øya Thera- som sendte en voldsom flodbølge mot Kreta. Etter Semjases informasjoner, ble denne eksplosjon utløst i året 1477 f.kr av de voldsomme jordødeleggelse som kom i kjølvannet av det kaos som *ødeleggelses-kometen* utløste. Denne trakk Venus ut av sin bane, og inn i et voldsomt nærsammenstøt med Jorden. Mer om dette i en annen del av herværende bok - her fortsetter vi belysningen om Atlantis.

I 1969 mente man å ha funnet Atlantis utenfor kysten til Bahamas, der dykkere i det krystallklare vannet fant gigantiske murer og søyler. Til overraskelse skjedde dette nøyaktig der hvor den «sovende profet» - Edgar Cayce hadde forutsett dette å skje i året 1969.....

Platon forteller at Atlantis lå i det fjerne hav. «Fra der kunne man dengang reise over de andre øyer, og fra disse til det motliggende fastlandet» - skrev han. Ved «de andre øyer» kunne det dreie seg om de karibiske øyer eller Bahamas, og «det motliggende fastlandet» måtte ha vært det amerikanske kontinent. «Øya var større enn Nord-Afrika og Lilleasia tilsammen....»skrev Solon.

Atlantis må altså ha befunnet seg ca. halvveis mellom Amerika og Europa - der Azorene nå finnes. Øygruppen Azorene er de idag høyeste undersjøiske «fjelltopper», som rager opp fra det platå som med størrelse av ca.500x1000 km.

- befinner seg på 3000 meters dyp. Rundt dette platå er havet opp til 7000 meter dypt. Denne ryggen var det sunkne kontinent mente Muck. Hans teori var at øya ble utslettet av en kosmisk katastrofe ved nedslaget av en mellomstor asteroide eller planetoide. For dette førte han mange bevis, som jeg skal referere senere.

SPOR AV KJEMPEMESSIGE METEORITTNEDSLAG

Semjase forteller - som vi har referert - at Atlantis ble ødelagt av en «menneskestyrt rombombe» i form av en asteroide, som eksploderte i en høyde av 172 km og forvandlet seg til flere tusen av små og større meteoritter. Om dette sa hun at «.....de virket som små atombomber der de ble slynget mot Jorden. Disse ødela alt som befant seg i deres trykkområder. Gjennom de kolossale eksplosjoner ble Jorden rystet, og eksplosjonsdrønnet rullet over hele kloden. To store deler av planetoiden styrtet ned på Atlantis, og slo hull i jordskorpen på havbunnen.

Tilslagsenergien var tilsvarende 32.000 vannstoffbomber som dere i vannsinn har fremforsket idag. I havets dyp ble jordskorpen brutt opp slik at den glødende magma brøt frem i kolossale mengder. Havvannet begynte å koke, og de fordampete vannmasser skjøt opp i atmosfæren til en høyde av 3500 meter. Ut av dette ble det også dannet en gigantisk flodbølge som med rasende hastighet og med en høyde på 2300 meter rev med seg alt på sin vei. Øyriket Atlantis forsvant på få minutter i havets rasende vann uten at noen livsformer ble tilbake. Dette skjedde for 11498 år siden - regnet ut fra dagens tidsregning».

Men også ca. 1300 år senere skjedde en katastrofe av kosmisk opprinnelse - ved at en planetoide av enorm størrelse, «naturlig» raste mot Jorden. Dette skjedde «for ca. 10.215 år siden (regnet fra -75) fortalte Semjase. Den «delte vannene» (slo ned) i havet, nøyaktig der hvor den menneskestyrte asteroide hadde slått ned 1300 år i forveien. Men om denne senere omtalte planetoide kom fra asteroide-beltet eller ute fra det ytre rom, er oss ukjent.....» (utdrag fra stoffet foran i boken).

Dersom denne fantastiske beretning er korrekt, burde det fortsatt finnes visse spor, og det gjør det faktisk:

I 1931 - når man første gang skulle kartlegge staten Syd-Karolina via luftfotografering, oppdaget man mer enn 3000 kratere av gåtefull opprinnelse. Deriblant var det også mer enn 100 trakter med gjennomsnittsmål på mer enn 1,5 kilometer. Nedslagsfeltet fordelte seg over et område på 156 kvadrat-kilometer og sentrum befant seg ved byen Charleston på Atlanterhavskysten.

Lokalt kalles disse eiendommelige elliptiske forsenkninger eller »ovale kraterer for «bays«. De er her spredt i rikt mål og ellers også over hele den atlantiske kystslette fra det sydlige New Jersey til det nordøstlige Florida. Disse kraterer ble bl.a. omtalt i National Geographic Magazine for mars 1972. De sumpaktige forsenkninger kan telles i titusener. Det er skrevet bøker og artikler om disse, bl.a. THE ORIGIN OF THE CAROLINA BAYS av Douglas Johnson, og CAROLINA BAYS AND THEIR ORIGIN av W.F.Prouty.

Kart over Atlantis og nedslagsområdet for asteroidene slik Otto Muck beregnet det. Nordpolens antatte siste posisjon før destroyerkometen forskyv akse og derved polene ved nærpassasjen 8104 f.Kr er også markert.

Målinger av noen av de mere fremtredende ut mot havet ved Darlington viser, at de største måler ca. 600 m i lengde og i enkelte tilfelle overstiger de 2700 m. Et bemerkelsesverdig trekk ved disse forsenkninger er deres parallelle beliggenhet: deres lengdeakser strekker seg alle fra nordvest mot sydøst, og nøyaktigheten av dette er slående. Rundt om dem er det jordvoller, som alle uten unntagelse er hevet ved den sydøstlige ende. Disse ovale forsenkninger kan ses særlig tydelig på luftfotografier. «*En hvilken som helst teori om deres opprinnelse må forklare deres form, hvis elliptiske eksentrisitet forøkes med deres størrelse, deres parallelle gruppering og den forhøyede jordvoll ved den sydøstlige ende*» - skrev Velikovsky om disse tidlig på 50-tallet.

Allerede i 1933 ble det fremsatt en teori av Melton og Schriever fra Oklahoma University, hvor de mente at ovalkraterne var arr, som var etterlatt av en «meteorsverm eller en komet». Siden da har største delen av de forskere, som har studert dette fenomen, akseptert denne teori. Teoriens forfattere legger vekt på, at «...da buktenes opprinnelse øyensynlig ikke kan forklares av velkjente typer av geologisk aktivitet, må en ekstraordinær prosess ha funnet sted. En slik prosess

antydtes av den elliptiske form, den parallelle gruppering og det systematiske arrangement av de opphøyde kanter.»

Kometen eller kjempeteorittene må ha kommet inn fra nordvest. «*Hvis de kosmiske masser nærmet seg fra nordvest, ville lengdeaksene ha den ønskede gruppering.*» Tidspunktet for denne katastrofe blev skjønnsmessig satt til «engang i istiden». Buktene er «i betydelig utstrekning fylt med avleiringer av sand og mudder, en prosess som uten tvil fant sted, da området var dekket av havet under den terrasse-dannende inntrengningen av havet i pleistocen-tiden» - skrev *Journal of Geology*. Men man overveide også den mulighet, at «kollisjonene slo ned igennem det grunne havvann». Meteorsvermen må have vært stor nok til å treffe et område fra Florida til New Jersey.....

OTTO MUCKS TEORIER

Otto Muck var vel den første som forsto å sette disse funn i en teori om Atlantis' ødeleggelse, ved å kople disse spor etter enorme meteoritt-nedslag - med en total katastrofe i Atlanterhavet. Også dype skarpe hull i sjøbunnen ved Puerto Rico, viste innslag av to mektige deler av himmel-legemet eller planetoiden. Etter Mucks beregning måtte hver av disse delene ha hatt et tverrmål av minst 10 kilometer.

Disse stykkene slo hull i jordskorpen, som sprakk som skallet på et egg, og sprekken nådde øya Atlantis - som sank i havet. (Den faste jordskorpen er tynnere enn man tenker seg - 10 km som den er under hav, blir i målestokk med en 30 cm globus, kun 0,2 mm!!utg.anm.) En hel serie med katastrofer ble det umiddelbare resultatet. Oppstigende lava-aske blandet med vanndamp dannet en kjempesky som gikk opp til 30km. Denne ble ført med passatvindene østover mot Europa, Afrika og Asia. Asken dannet krystaliseringspunkter for enorme mengder med vann i disse kjempeskyene, som falt ned i voldsomme regnskyll over Jorden. Muck mener at dette skapte den kjente syndfloden: «.....det regnet i 40 dager 40 netter uavbrutt...» fortelles det i Bibelen. «*Og i 150 dager sto vannet over Jorden, og ødela alt liv*». En troverdig angivelse mente Otto Muck.

Samtidig steg en enorm giftig gassky til vær, og innhyllet snart hele Jorden. Dette var gasser fra Jordens indre - slike dødsskyer som følger med vulkanutbrudd. Og i denne sammenheng mente Muck å funnet ha løsningen på en av de eldste gåter på Jorden: Hemmeligheten bak de nedfrossete mammutflokker i Sibir.

DE NEDFRYSTE MAMMUTER

Der - i det nordøstlige Sibir - i de nå evig tilfrossete områder, er det fram til nå funnet titusener av helt intakte eksemplarer av disse kjempedyr. Ja, de er i den grad plutselig blitt nedfrost, at kjøttet fortsatt kan brukes til dyrefor, - de farendes sledehunder spiste kjøttet uten å ta skade. «Kjøttet er fiberøst og ser så friskt ut som godt dypfrost oksekjøtt» skrev D.F.Herz i *The Mammoth* i 1926.

Dette området ble dog ikke dekket av is under istiden. Klimaet må ha endret seg drastisk siden da, for i magen til disse er det funnet plantebestandeler som ikke er istand til å vokse der lenger. De finnes dog i områder som ligger 3500 km lenger syd - i et klima som er betydelig mildere. Idag er ingen slike store planteetende dyr istand til å overleve i dette golde område. Dersom mammutene hadde dødd der, ville de ha gått i naturlig oppløsning, og vi ville bare finne deres skjellletter. Selv Darwin innrømmet at han ikke kunne forklare tilintetgjørelsen av mammuten - et dyr som var bedre utviklet enn elefanten - som dog overlevde. I polarområdene blir det skyllet støttenner av mammuter i land etter stormer, og dette beviser at en del av det land hvor mammutene levde og druknet, dekkes av polarhavet idag.

Muck kom med en logisk forklaring: Den enorme anslagskraften som den rasende asteroiden påførte Jorden, medførte at polaksen forskjøv seg - slik at polpunktet flyttet seg ca. 3500 km . Hvor den engang var, befinner seg nå den såkalte magnetiske nordpol. Følgen ble at klimaet endret drastisk, og de av giftskyene kvalte mammuter, ble bevart i den plutselig fremkalte dypkulde.

GOLFSTRØMMEN

Det neste ledd som Muck førte i sin beviskjede var Golfstrømmen. Vest-Europas milde klima skyldes denne havstrøm, som varmer opp havet ved de Britiske Øyer til et snitt av 10 gr.C, mens Labradorkysten på samme breddegrad, har et snitt på bare 0 gr.C.

Så spør Muck : Hvordan kunne det skje på tross av Golfstrømmen, at de Britiske Øyer, Nordtyskland og Skandinavia ble dekket av is under istiden, som ble avsluttet ca. 7000 f.kr.? Og svaret han gir er forbløffende; På den tiden kom Golfstrømmen ikke fram til Europa! Den ble stoppet underveis av en naturlig barriere: Av den 1000km lange og 500 km brede øyen Atlantis! Den traff Atlantis' vestkyster, og ble sendt tilbake til Karibien. Først etter Atlantis' undergang ble passasjen fri, og deretter begynte isdekket i Nord/Vest-Europa å smelte i det nye klimaet av det varme havvann.

ÅLENES MERKELIGE VANDRINGER

Også den selsomme vandring hos *de europeiske åler* passet forbausende godt med Mucks teorier. Disse åler parrer seg og gyter i det fjerntliggende Sargassohavet i det vestlige Atlanterhav. Dette sjøområdet er dekket av sjøtang og har varmt vann. Etter utklekningen lar de små åler seg flyte med Golfstrømmens varme vann mot øst til de havner i Europa. Der deler stimen seg: Mens hannålene forblir i havet, vandrer hunnålene opp elvene der de blir i fem år, før de igjen i fellesskap med hannålene trekker tilbake til det fjerntliggende Sargassohavet for ny parring - og etter denne dør de. En merkelig lang parringsvei mente Muck, som trodde at ålene tidligere dro til Atlantis' elver - dengang Golfstrømmen førte varmtvannet dit. Etter årtuseners instinktive vandringer, fortsatte ålene sin reise østover.

Berlitz beskriver i boken *Atlantis Gåten* også dette med **trekkfuglene** som krysser Atlanterhavet. Når disse begynner å nærme seg Azorene begynner de å fly i store sirkler, som om de lette etter land de kunne hvile seg på. Når de flyr motsatt retning, gjentar det samme seg. Er dette igjen dyrenes gamle instinkt som forteller dem om en tidligere eksisterende øy i dette område?

***

De enorme mengder med lava- og aske fra denne katastrofen, som ble slynget ut i atmosfæren - måtte etter Mucks beregninger ha formørket Europa i 2000 år. Planter som lider av lysmangel mister sine fargepigmenter og blekner. Slik går det også med mennesker som ikke får dagslys. Og Muck spurte seg da om ikke den hvite rase faktisk hadde mistet sine opprinnelig rødlige fargepigmenter i denne mørke periode.

NÅR INNTRAFF KATASTROFEN?

Når skjedde så alt dette spurte Muck seg? Han utgikk fra Platons beskrivelser om at Atlantis var sunket 8500 f.kr. Og han sammenlignet dette med Maya-kalenderen fra sentral-amerika. Denne kalender begynte med en absolutt «null-dag», som lar seg nøye fiksure: Det er den 6.juni 8498 f.kr. Dreide dette seg om den samme dag som Atlantis' undergang? De angitte tiders overensstemmelse kunne ikke være tilfeldig

Videre spekulerte Muck på hva som kunne ha brakt denne asteroide eller planetoide på kollisjonskurs med Jorden, og han fremlegger teorien at det kunne være en konjunksjon av planeter som trakk den ut av sin bane. Her er det imidlertid at Pleiade-kontakten *Semjase* kommer med en meget utfyllende forklaring, som vi da har sett nærmere på før her i boken.

ATLANTERHAVETS BUNN

Høsten 1949 offentliggjorde professor M. Ewing fra Columbia University en rapport om en ekspedisjon i Atlanterhavet. Undersøkelsene ble især utført i området omkring den «atlantiske rygg», den undersjøiske fjell-kjede som går fra nord mot syd. Ryggen såvel som havbunnen mot vest og øst avslørte en rekke kjennsgjerninger, som vokste til «nye vitenskapelige gåter» - slik det uttrykkes i *New Discoveries on the Mid-Atlantic Ridge* av M.Ewing.

«Den ene var oppdagelsen av forhistorisk strandsand... som i ett tilfelle ble tatt opp fra en dybde på 3 km og i et annet tilfelle fra over 5000 meters dybde, fjernt fra noe sted, hvor det i dag finnes strender.» En av disse sandavleiringer ble funnet nesten 2000 km fra land.

Sand dannes av fjell som avslipes ved erosjon av havets bølger, som hamrer mot kysten, og ved regn og vindens påvirkning, samt den skiftende virkning av varme og kulde. På bunnen av havet er temperaturen konstant. Der nede fins ingen sterke strømmer, det er et område med nesten ubevegelig stillhet. Midt ute i havet er bunnen dekket med mudder, som består av slam som er så fint, at dets partikler kan transporteres oppløst i havvannet i lang tid, før det synker til bunns for der at danne avleiringer. Men det skulle ikke normalt kunne finnes sand midt ute på havets bunn, fordi sand skapes altså ved innsjøer i landområder og særlig langs kystlinjene.

Disse problemer utsatte tidligere nevnte professor Ewing for et dilemma: *»Enten må landet være sunket 3-4 km eller havet må engang ha vært 3-4 km lavere enn nå. Begge konklusjoner var forbausende. Hvis havet engang var 3 km lavere, hvor kunne alt dette ekstra vann da finnes?»*

For det betraktes som en akseptert sannhet i geologien, at havene ikke har endret deres leier med unntagelse av inntrengningen av vann på nedsenkede landområder. Men ekspedisjonen fikk enda en overraskelse; tykkelsen av bunnlaget på havbunnen ble målt ved hjelp av en velutviklet metode med ekkomåling.

«Disse målinger viser klart tusener av meter med sediment ved foten av høyderyggen. Det er imidlertid forbausende, at vi har funnet, at i de store flate bassenger på hver side av høyderyggen synes dette bunnlag å være mindre enn 30 m tykt, et faktum så forbavsende ....»

Og også... *«vi tok opp eruptivbjergarter fra sidene og toppene av den atlantiske høyderygg, som viser at undervannsvulkaner og lavastrømmer har vært aktive der. Sannsynligvis er hele kammen særdeles vulkansk med muligvis tusener av lava-utstrømninger, aktive og passive kjegler spredt langs hele dens lengde.»*

Fra havets dyb tok ekspedisjonen opp klippestykker, som var merket med

dype furer. «I en dybde av 1200 m fant vi klipper, som forteller en interessant historie om Atlanterhavets fjerne fortid.....

.....granitt og sedimentbergarter av en type, som opprinnelig må ha vært en del av et kontinent. De fleste av de klippestykker, vi tok opp her, var avrundet og merket med dype furer eller striper».

«Slike merker på steinclipper henføres vanligvis til påvirkningen fra isbreer, som holdt klipper i et fast grep og beveget dem over overflaten av andre klipper. Alt dette er en gåte, som må løses ved ytterligere forskning».....skrev professor Ewing i sin rapport.

Man hadde alltid ment, at sedimentlagene på havene måtte være meget tykke, da det har oppbygget seg gjennom uendelige tider. Men på de flate bassenger, som omgir den atlantiske høyderygg, fant man ut at bunnlaget var så tynt, at man ikke klarte å måle noen konkret tykkelse i forhold til radarekkoet fra grunnfjellet under.

Mangelen på et tykt bunnlag på den flate bunn utgjør enda en av de mange vitenskapelige gåter, vår ekspedisjon oppdaget - skrev professor M. Ewing videre fra ekspedisjon. «Det viser, at Atlanterhavets bunn på begge sider av høyderyggen først ble dannet meget sent. Samtidig er sedimentlagene noen steder på høyderyggens sider tusener av fot tykke, som det var ventet.»

og...

«Disse havbunnslag, som vi målte, er dannet av skall og skjeletter av utallige små-dyr og av vulkansk støv og lufttransportert jord, som blåste ut over havet, og av aske av utbrente meteoritter og kosmisk støv fra rommet, som konstant drysser ned på Jorden....»

Og med dette skrev Velikovsky: «Hvis meteorstøvet i våre dager er så sparsomt, at det neppe kan spores i de høye fjellenes sne, hvordan kunne da aske av utbrente meteoritter og kosmisk støv utgjøre en vesentlig del av havets bunnfall?»

Det kan tilslutt også nevnes en undersøkelse av bunnprøver fra *Vema-dypet* i det sydlige Atlanterhav - der forskerne fant helt spesielle *forsteninger* i kalkavleiringer. For disse ble meldt....å være dannet i *kyststrøk og lavvannsområder*, og ikke på de store havdyp de ble hentet opp fra.(Kilde, tidsskriftet *Esotera*,aug.75)

Dette skulle altså være klare indikasjoner på at det her har ligget land i den geologisk sett nære fortid.

Kapittel 5

PÅSKEØYA OG OLDTIDSBYEN TIAHUANACO

Høyt oppe i Andesfjellene - på mer enn 4000 meters høyde - finnes den gåtefulle kulturbyen Tiahuanaco med sine kjemperuiner og merkelige statuer som dekker et område på 450 mål. Den ligger på den idag ugjestmilde høysletten sør for Titicaca-sjøen, ikke så langt fra grensen mellom Peru og Bolivia. Ingen vet hvem som grunnla byen, men spanjolene som kom dit på 1500 tallet, fikk høre at «byen var blitt reist i løpet av en eneste natt etter syndfloden, av ukjente kjemper.....». De fikk også høre om den **hvite** og skjeggete guden Viracocha, som skulle ha skapt både befolkningen og Andesfjellene etter syndfloden. (*Semjase* beskriver at *Viracocha* var Lyraner, og han og hans folk beskrives å ha vært hvite kjemper.)

Man har spurt seg hvor de tog byggematerialene fra, og hvordan kunne de frakte disse enorme steinkolossene på 100 tonn? Steinblokker som er så nøyaktig tilpasset som om de skulle være bygget med mikrometer. Man har heller ingen logisk forklaring på funnet av helt nøyaktige firkantrør av sten - både rette og vinkelrør. Men da de er delte langsetter, har man avskrevet teorien at det har vært vannrør. (Se bilder). I tillegg har man funnet uforklarlige skrifttegn på statuer som man ganske ulogisk mener er utført av stenaldermennesker.....

Bildet: Tegning av Semjase slik den amr.kunstnerJ. Nichols har tenkt seg henne.

Hun tillot ikke at bilder ble tatt av henne selv, da hun mente at disse kunne virke som tankefokus for de som ville sende negativ tankeenergi - det vi kaller «sort magi» - mot henne. Som vi ser har kunstneren gitt henne typisk kvinnelige former - men de er da heller ikke annet enn mennesker som er noe foran oss på den kosmiske utviklingsstige. Selv angir de at de ligger ca. 3000 år foran det gjennomsnittlige jord-menneske i evolusjonen.

Jeg velger å ta med hva Meier fikk overbrakt av informasjon om disse fortidsgåter fra 69.kontaktmøte den 10.12.76 kl. 00.41 ved Hinwill i Sveits. Dette er hentet fra *Semjase-berichte nr. 6* - side 1026.

Pleiadiske Semjase sier:

«Jordmennesket tar feil når det gjelder Påskeøya, da de vil gjøre den til en selvstendig historie - løsrevet fra sin sammenheng. (Slik Thor Heyerdal har gjort, utg. anm.). De tingene som hente i tidligere tider på denne øya, står i direkte sammenheng med den gamle by TIAHUANACO - som den også ble kalt i de tidligste tider. Tross mangfoldige forandringer.

Påskeøya og Tiahuanaco ligger mer enn 5000 km fra hverandre, og allikevel står de i direkte sammenheng med hverandre. Den historiske sammenheng fører tilbake til de tidligste tider, og slutter først omkring år 2548 fra nå (1976). Som jeg har forklart deg før, fant den siste avgjørende kolonisering av Jorden fra utenomjordiske intelligenser, sted for ca. 13000 jordår siden.

Som du vet ble noen fra de forskjellige innvandrende horder tilbakesatt, som f.eks. en mann av rangen halv-ishwish (halvt-åndelig innvidd) som het Viracocoha, som var gammel og ytterst maktbegjærlig. Hans navn er idag fortsatt overlevert, riktignok med en liten forandring, da han i lang tid kun er kalt Viracocha. Under hans velde og grusomme ledning ble et høyland (4000 m.o.havet) erobret, og også deltaøya som dere kaller Påskeøya. (Man kan spekulere om hvorfor hun betegner Påskeøya som en deltaøy - betyr det at denne lille øya på snaue 2 miles lengde, engang har ligget i et elve-delta, muligvis tilhørende en nå sunket del av en større øy? Utg.anm.)

Kan modellen til disse merkelige avbildninger av fuglemennesker ha vært virkelige, fysiske vesener? Bildene er dog ikke hentet fra det tyskspråklige kontaktmateriale.

Etter denne erobring, satte Viracocoha seg fast på øya MOT, med en særlig livgarde av Cherubimer. **Mot** ble den kalt fordi Cherubimene var dyre-menneskelige livsformer, i dette tilfellet fuglelignende. Mot betydde i vårt urspråk nettopp fugl, altså ble øya kalt Mot-øya (fugle-øya), eller også «øya til fuglemenneskene», som den enda idag heter.

Viracocha og hans tilhengere, som var flyktede lyranere - og tilsvarende med mange andre som kom til Jorden - var de av gigantisk kroppsbygning etter Jordiske forhold. (Vedr.kjemper - så refererer Daniken til franskmannen dr. Louis Burkhalter («Det prehistoriske selskap») som i 1950 skrev: - Vi må konstatere at eksistensen av kjempestore menneskesener i Acheuleen- perioden - den eldre steinalder- må betraktes som en vitenskapelig fastslått kjensgjerning. Se eget kapittel om kjemper.) Disse var altså kjemper i forhold til de normalvokste innbyggere i Tiahuanaco og Påskeøya. De underviste i flere felter, hvorved de også gav av sin høyt utviklede teknikk, og gav innbyggerne opplæring i betjening av de avanserte maskiner - bl.a. til stenhuggeri.

Samtidig lot de seg hedre og tilbe som guder. Ved hjelp av disse giganter og deres maskiner, utarbeidet urinnbyggerne de store statuer av lavastein, og oppstilte disse med maskinell hjelp rundt omkring på øya. (Også ved Tiahuanaco er det funnet kjempemessige steinstatuer, bl.a. en kjempe på over 7 meter.) Lignende ting fant sted i det området dere kaller for Pisco, Sacsayhuaman og Naca i Peru, for også der hadde de samme giganter slått seg ned. Romskipene hadde et eggformet utseende den gangen, derfor ble disse også slik modellert i lavastein.»

244 slike steinstatuer finnes på Påskeøya - noen av dem er 11 meter høye med en vekt på 82 tonn!! De ble jf. Semjase bygget av de fastboende som fikk benytte de LYRANSKE nybyggeres «tekniske vidundere» til selve fremstillingen og oppreisningen av dem.

I *Dänikens* bok TILBAKE TIL STJERNENE fortelles det om en mengde slike funn av egg- og kuleformete kjempesteiner rundt omkring i verden. De kuleformete er perfekt sirkulære, de største flere meter i diameter - og med vekter opp til 16 tonn! I Costa Ricas mangfoldige natur skal det være funnet hundrevis

av kunstige steinegg med diametere fra få centimeter til 2,5 meter. Professoren og arkeologen Marcel Homet fra Stuttgart, beskrev i boken «Søhne der Sonne» - solens sønner - om en oppdagelse gjort i 1940 ved Rio Branco- flodens øvre løp i Amazonas/Brasil, om funn av et gigantisk steinegg på 100x30 meter?!! - med skrifttegn og solsymboler fordelt over store flater.

Eksempel på de kjempemessige perfekt runde steinkuler som er funnet i Costa Rica

På Påskeøya blir gudene fortsatt tilbedt som verdensrommets herrer, og særlig guden Makemake - som har egget som symbol. Dette gylnne, skinnende egg som dalte ned fra himmelen, er et gjennomgangsmotiv i menneskenes skapelseshistorier.

Også ifølge inkaenes overleveringer og skapelsesmyter skal det, ennå før verden ble skapt, ha eksistert en mann som het Uiracocha eller Viracocha. Han skal ifølge myten ha slått seg ned i Tiahuanaco hvor han ble opphavsmannen til en slekt av kjemper.

Hva har så videre mytene å fortelle om denne gåtefulle byen Tiahuanaco? De forteller om et skinnende romskip som kom på besøk fra stjernene! Dette romskipet skal ha brakt med seg en kvinne som het *Orjana* og som hadde i oppdrag å bli urmoder for jordens barn. Denne Orjana hadde bare 4 fingre på hver hånd - forbundet med svømmehud!

Vi går tilbake til den «Pleiadiske informasjon» - Semjase fortsetter:

«Etter mange årtusener - det nøyaktige tidspunkt er også tilslørt for oss - innrømmer Semjase - ble disse gigantene plutselig rammet av en sykdom som var ukjent for dem, og som kostet mange av dem livet. Da de ikke fant noe middel mot sykdommen, så flyktet de i sine romskip fra Jorden. Trass i etterforskning fra våre vitenskapsmenn, har de ikke kunnet finne spor av dem».....så Semjase spekulerer på om de fortsatt er døde passasjerer på sine skip.

«På Påskeøya etterlot de flyktende giganter et fortvilet folk som plutselig var berøvet all sin teknikk, da deres gigantguder hadde tatt alt med seg. Etterlatt ble også flere hundre uferdige hodestatuer. Urinnbyggerne prøvde forgjeves å ferdiggjøre statuene for slik å få sine guder tilbake, dette med primitive stenhuggerverktøy, men mislykket dog fullstendig, og gav opp etter få år».

Semjase forteller at siste «livstegn» fra disse kjempene er sporet til planeter i stjernebildet Andromeda, der de hadde gitt informasjon om Jorden til andre raser - mer jordmenneskelignende - som langt senere satte ut på en ekspedisjon til Jorden. Disse ankom og var her på Jorden i 21 år og skapte en høy kultur før de dro tilbake år 592 f.kr. - hvilket Pleiaderne kan fastslå helt nøyaktig sier Semjase. Hun legger til at også denne sivilisasjon ble rammet av sykdom/sott som medførte at de flyktet fra Jorden i nærmest full panikk.

Så vidt jeg forstår inntok de byen Tiahuanaco og videreutviklet den gamle byen. Bl.a. konstruerte de elektriske energi-sentere med underjordiske kabler. Disse funn av spesielle, meget eksakt fremstilte halvør som er funnet (se bilde) - var kabelør jfr. Semjase. Disse er fortsatt en gåte for vitenskapen.

Meier har også med seg materiale med skrifttegn fra dette område, men Semjase medgir at hun ikke med *sin beste vilje* kan lese eller tolke disse skrifttegn.

Noe senere i samme kontakt kommer hun inn på at de greske «mytologi-guder» var etterkommere av en gren av Hyperboreerne - som enda hadde visse gener fra sine Lyranske STORE forfedre, og det nevnes at *Herakles* var rundt 3 meter høy.

Så langt fra Semjases forklaringer til denne gåte.

På PÅSKEØYA er det funnet tavler med disse merkelige innskripsjoner og det var bilder av disse som Meier bragte med seg til Semjase for å spørre om hun kunne tolke innholdet - hvilket hun altså ikke kunne.

Bildet:

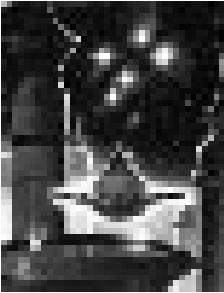
I oldtidsbyen Tiahuanaco som ligger høyt oppe i Andes-fjellene har man altså funnet slike perfekt utformede steinrør som hovedsaklig går under jorda. Noen har i mangel av noe bedre forslag, ment at det må ha vært vannrør - men Semjase sier det var «kabelrør» for elektriske systemer.

Ja - dersom det er korrekt at byens byggmestere var Lyranske utviste kjempe-mennesker som behersket romreiser, er det ikke usannsynlig at de bygde byer med elektrisk lys.....

Den etablerte vitenskapelige teori vedr. disse kjempestatuers tilblivelse, er at de er blitt tilhugget med de mange hundre steinkilene som er blitt funnet i steinbrudd på øya, som bl.a. Thor Heyerdahl beskriver i boka «Aku-Aku». Han organiserte arbeidslag fra øyas befolkning som forsøkte å arbeide videre på de halvferdige statuer. Men selv etter flere uker med hardt arbeid hadde de bare klart å lage en liten rille på millimeters bredde i den harde vulkanske steinen. Dette mens redskapene gikk i oppløsning. Samme forsøk beskriver *Däniken* å ha gjort i boken «*Tilbake til stjernene*» - men også han forteller at stein-redskapene slett ikke kunne klare å bearbeide lavasteinen.

Angående transporten av disse kjempestatuer, så er teorien den at de er fraktet på rullestokker, enda det praktisk talt ikke funnet grunnlag for at det har eksistert trevirke på øya. Og som samme *Däniken* skriver, har *ingen* hittil kunnet fremsette noen brukbar, logisk teori på *hvordan* disse enorme steinblokkene er blitt uthugget av vulkanklippen, med de primitive verktøyer de disponerte over. *Heller ikke hvorfor statuene er gitt ansikter som slett ikke ligner øyfolket eller andre.*

Noen fler bilder av den amr. kunstneren Nichols, som gjengir noen motiver

inspirert av det pleiadiske stoff. (Hentet fra internett)

FORTIDENS KJEMPER OG GUDER FRA ROMMET

*«The Nefilim were upon the Earth in those days,
and thereafter too
when the sons of the Elohim
cohabited with the daughters of the Adam
and they bore children to them»
Genesis 6:1-2,4*

Stoffet i denne bok bygger i stor grad på kilder som ikke umiddelbart er aksepterte - informasjonen fra besøkende fra andre stjernesystemer. De opprinnelige Lyranske besøkende - altså fra stjernebildet Lyren - beskrives av kontaktpersonen Semjase, å ha vært meget store vesener i forhold til jordmennesket, og har derfor naturlig nok i mange legender og nedtegnelser fått betegnelsen «kjemper». Påstandene om våre besøkernes store kropper fylte meg i begynnelsen med både skepsis og tvil, men etterhvert har jeg funnet mange paralleller. Derfor vil jeg forsøke å underbygge de påstander og opplysninger som disse «kosmiske overvåkere» kommer med, med andre - mer eller mindre aksepterte - jordiske kilder. La oss først se på de mange gamle nedtegnelser:

I boken **DID SPACEMEN COLONISE THE EARTH ?** av Robin Collyns (Pelham Books 1974), refereres det på side 150 til **Tibetanske krøniker og nedtegnelser** om *gigantiske romvesener* som ankom til Jorden i de fjerne dager. Samme bok beskriver kropper av giganter som er funnet i krypter ved Tibetanske munkeklostere, der kjempene var innhyllt i gyldent tøy. Disse krøniker beskriver kjempene med meget høy intelligens, og at de hersket over Jorden og belærte jordmenneskene. Det refereres også om Kinesiske legender, som holdt stjernebildene Store Bjørn og Lille Bjørn av stor betydning, og *hadde beretninger om giganter som hadde bolig på Jorden*.

Samme Collyns som var født på New Zealand beretter om *Maori-folket* - fra dette område - og deres legender, som han forsket i. De refererte til *at jordmenneskets stamfar kom fra stjernen Whanui eller Wega som er 26 lysår fra Jorden*. (Semjase bekrefter at jordmenneskets forfedre kom fra stjernebildet Lyren - og Wega befinner seg i Lyren, men dette har vært belyst foran i boken). Maoriene kalte stjernene for «små-soler» eller «*Ra Ririki*» flere århundrer før vitenskapen fant ut at stjernene er fjerne soler. Legg merke til at de brukte det samme navn på solen som egypterne - **RA**- enda de bodde på den andre siden av Jorden.

Jfr. Maori-forskeren *Elsdon Best* som i 1955 kom ut med boken *The Astronomical Knowledge of the Maori*, visste denne urbefolkning at Jorden var rund, og de hadde fremragende astronomisk kunnskap. Hvorfra hadde de den?

De visste at Saturn hadde ringer, men dette kan man ikke se uten kikkert!

(jfr. Guy Murhies: *Music of the Spheres*, 1962). De samme Maoriene har også legender som støtter Velikovsky's beskrevne kosmiske katastrofer: «...midt i en umåtelig katastrofe kastet de veldige vinder, de voldsomme regnskyll og de tette mørke skyer - seg over alt levende - og Tawhiri-ma-tea, vindenes og stormenes far, tilinnettjorde kjempeskoger og pisket vannet til bølger så høye som fjell.....»

Mange raser har bevart minnet om at deres stamfedre ankom Jorden fra fjerne verdener. Japanske legender som beskriver «ild-hjul» som kom ned fra himmelen, refererer også til en rase av gigantiske mennesker med overnaturlige krefter, som mystisk dukket opp og tok bolig i fjellene Yamaka-Mura og Tatsuyama-Mura ved Iwata-Gun. Mennene var kalt Yama-Otoko, og kvinnene Yama-Uba, men det spesielle ved denne legende er at disse vesener var sagt å være omtrent 6 meter høye!

Bildet: Russisk tegning av tidsmessig ukjent opphav - der motivet taler for seg selv.

Naturmenneskene *Ainos-folket* på de nordlige japanske Hokkaido og Sakhalin-øyene tror at deres himmelske stamfedre ankom Jorden fra fjerne

verdener i *Shintas* (romskip?) - fra Himmelen. Deres første gud - Okikurumi-Kamui - landet ved Haiopira i en *Shinta*. De tror på sjelens udødelighet og en høyeste Guddom.

Hvis vi går tilbake til andre siden av kloden, så finner vi Eskimo-legender som beretter om at *«for tusener av år siden ble deres stamfedre flyttet fra (Central)- Asia og andre steder til det fjerne nord av enorme himmel-skip»*. Har ikke også eskimoene sterk ytre **likhet** med asiaterne?

Ifølge den greske skribenten *Homers* nedtegnelser, fra ca.850 f.kr skildres *Odyssevs'* sine reiser gjennom ti år, og han beskriver hvordan han med sine skip besøkte *cyklopernes - de enøyde kjempenes - øy*; de hadde bygget megalittiske murer, som ennå i dag kalles *cyklopiske murer*. (Dänikens bok **Tilbake til stjernene** viser et bilde på side 161 av en 6 meters *enøyet* kjempe i en slags romdrakt, funnet som hulemaleri fra Tassili.)

Denne øy tolkes i Dänikens bok - FORTIDENS PROFET (Ernest G. Mortensens forlag-1979) - nettopp å være Malta, som med sine megalittiske byggverk utgjør en stor gåte. På Malta finnes det også massevis av relativt dype spor i den harde fjellgrunn(tverrsnitt ca. 15x15 cm), som går parallelt på kryss og tvers - og flere av disse fører rett ned i havet og fortsetter i dypet. Ingen logisk forklaring er funnet, bortsett fra at det må stamme fra en tid med et helt annet forhold mellom hav og land - altså fra *meget* fjerne tider.

Etter *Homers* nedtegnelser, skal nettopp en av *cyklopene - kjempen Polyfemos* - ha holdt *Odyssevs* og tolv av hans venner fanget i en hule som han plasserte en veldig stein utenfor! *Polyfemos* var guden *Poseidons* enøyde sønn. *Kroniken* forteller også alle de andre *kjempene på kyklopernes øy* var *gudesøner!!*

Däniken spør om denne mytologisk gjengivelse ikke nettopp *var* virkeligheten, og om det ikke virkelig levde *kjemper* på Malta - i en fjern fortid?

Han skriver:

Det kan ikke være tvil om at det en gang i tiden har eksistert kjemper. I gamle overleveringer fortelles det presist og plastisk om dem, og gamle tekster forsikrer hardnakket at risene var etterkommere etter guder; «himmelens sønner».

Også Darwin skrev i sin dagbok for 9 januar 1834:

«Det er umulig, å ikke bli forundret når man studerer de forandringer som er skjedd på det amerikanske kontinent. Engang har det vært befolket av kjemper, nå finner man bare dvergarter. Hvordan kan så mange arter, ja, hele slekter være blitt utslettet?»

De gamle grekere - og også oldtidens hinduer - så ikke på gudene som

myter, men som virkelige vesener som steg ned fra himmelen. De beskrev altså ikke annet enn det de så, men ettersom disse gudene eller utenomjordiske (vei)-ledere nå i det ytre synlige, har trukket seg tilbake for at jord-menneskene i denne epoke skal gjøre egne erfaringer ut av egne valg - blir de gamle beskrivelser idag kun sett på som myter og fantasi. Men «gudene» - våre kosmiske «brødre og søstre» som går noe foran oss på utviklingsveien - hadde alle større eller mindre oppgaver under det som Martinus kaller *verdens-gjenløserprinsippet*.

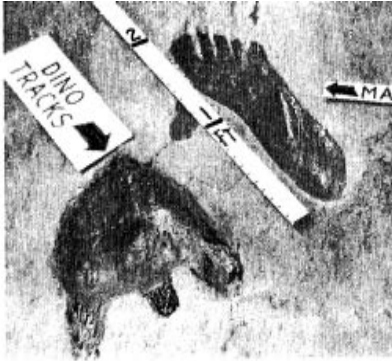
***

Grekerne s gudene og gudinner var sagt å nøyaktig ligne jordmennesker. Slik er de også gjengitt i bilder og statuer - f.eks. *Pallas Athene* - visdommens gudinne. Ikke merkelig at de lignet jordmennesker - *ettersom de jf. Semjase var av den Lyransk-Pleiadiske slekt, og våre genetiske forfedre*. Den høyeste lærer var Zeus - «fader over guder og mennesker», og «hersker av den himmelske ild». Han var altså «konge» på Jorden, som *hadde kommet ned fra himmelen*. Det er også meget interessant å legge merke til at mens grekerne mente at konger og «helter» nedstammet fra gudene, var deres mytologi ikke klar vedrørende *menneskets opprinnelse*. Jordmenneskeheten ble altså i sin umodne fortid ledet av vesener som stod noe over det enda primitive mennesket i utvikling. Og disse ble snart benevnet som guder og helter.

Men Gudene hadde dog delvis de vanlige «menneskelige» egenskaper som forelskelse og sjalusi. Og de grep stadig inn i menneskenes liv. De kunne være glade og sinte, kranglet og sloss. Og de hadde seksuelle relasjoner seg imellom - eller med jordmennesker! Den seksuelle drift er jo av selve livets/Skapelsens urdrift og alle vesener er underkastet dette prinsipp så lenge de har fysiske kroppar forteller Semjase. Når man evolusjonerer seg til de rene finstofflige plan tar den seksuelle energi form som et rent ønske om på alle måter - «fysisk» og mentalt - å kunne hjelpe andre levende vesener i utviklingen. Og gleden ved dette opplever de som en gledesekstase i stryke som overgår «den jordiske orgasme». Men de «gamle» besøkende guder hadde neppe kommet så langt - mange av dem elsket åpenbart enda å bli dyrket - hvilket utviklingsmessig enda forbant dem til det Martinus kaller «dyrerikets overgang til det virkelige menneskerike».

Men teknisk sett var de kommet langt og i historiene om «gudene» beskrivers også deres evner til å kunne reise med umåtelig hastighet, dukke opp og forsvinne - og de hadde våpen med voldsom styrke som beskrives i neste kapittel. Alt altså beskrivelser av ET-besøkende av samme kosmiske slekt som jordmenneskene - men med en teknikk som satte dem istand til «å gjøre mirakler». Slik dagens hverdagslige teknikk også må være mirakler for naturmennesker i Brasils utliggelige jungler.

Bilder av de store avtrykk som er funnet i kjempenes dal i Texas - her markert i sort for å fremheve dem. Paleontologen C.N.Dougherty benektet enhver antydning om forfalskning, og han sa også at de eldste innbyggere i Glen Rose og Walnut «alltid» hadde kjent til disse. Mer tilbake til legendene om «kjempene». Disse er «ykloper» som de kalles i grekernes legender, var antatt å være resultatet av ekteskap mellom jordmennesker og romvesener, og de av dem som bodde på vulkanfjellet Etna, ble av Homer betegnet å ha vært kjempehyrder som omgikk gudene. Deres konge var Polyphemus, og som Semjase kom inn på i kontakt-hefte nr 6 - var disse greske «mytologiguder» faktisk etterkommere av en gren av *Hyperboreerne* - ETgruppen som opprinnelig ble forvist da de forsøkte å egge fram strid mellom de ledende fortidige sivilisasjoner Atlantis og Mu.

Disse kjempene dukker altså opp overalt i mytologiene, både i øst og vest, f.eks. i legendene om *Tiahuanaco* - som Semjase også har gitt en forklaring til foran i boken. Denne Syd-Amerikanske oldtidsbyen vrirler av gåter, og vitenskapen vet ikke med sikkerhet hvordan Tiahuanaco er blitt til. Her fant de altså perfekte fundamentet av sandsteinsblokker, hver på ett hundre tonn(!), hvorpå var reist kjempeblokker på opp til seksti tonn! De glattslipte flatene var så tilpasset at man ikke fikk et barberblad i mellom dem, og disse gigantiske blokker ble tydeligvis holdt sammen av kobberkramper - et fenomen som man visstnok ikke kjente fra andre oldtidskulturer. Og dette skal være utført av steinaldermennesker med stein - eller i beste fall - jernøkser? Ja - noen annen forklaring gir ikke vitenskapen!

Nøyaktig det samme presise arbeide med kjempesteiner finnes i inkaenes by *Machu Pichu* i de peruanske Andesfjellene. Den amerikanske historiker Hiram

Bingham må ha «klødd seg i hodet», da han i 1911 kom over denne «inkaenes tapte by» med steinarbeider så presise at ikke en negl kunne presses i mellom kjempeblokkene. Og hvordan fikk de fraktet disse kjempeblokker opp i denne høyden av 2500 meter over havet?

Mange hundre kilometer nordover finner vi Aztekenes «Gudenes By» - **Teotihuacan** - som også ligger forlatt på en høyslette, 2300 meter over havet i Mexico. Her finner vi igjen enorme byggverk med de trappeformede solpyramider over et område på 30 kvadrat-kilometer - alt plassert i monumental perfektjon og skjønnhet Men heller ikke denne oldtidsbys historie kjenner man - selv om mange hypoteser er fremkommet. Man *tror* den var befolket inntil ca.800 e.kr., men opprinnelsen *er* en stor gåte. Men også denne by er forbundet med kjemper: Når de spanske conquistadorer ankom på 1600-tallet fant de store menneskelige beinrester som de fikk brakt tilbake til den spanske konge. Var disse uvanlig store ben knyttet til Toltekiske og Aztekiske legender om en gigantrace som engang skulle ha bodd i Teotihuacan?

Disse kjempene finner vi spor av i form av nedtegnelser - men også fysiske spor - over hele Jorden, - til og med i eskimoenes sagn. Disse kjempene spøker i nesten alle urgamle skrifter. Det er altså tydelig at de må ha eksistert !

Og utallige ganger kommer Semjase inn på disse Lyren-menneskers store kroppsstørrelse i forhold til jordmennesket. Dette fordi disse lyranere opprinnelig kom fra en planet med helt andre livsvilkår enn Jorden. De hadde en fremragende teknisk innsikt, og var således langt overlegen det daværende meget primitive jordmennesket - både mentalt og rent fysisk, styrkemessig sett - med sine store kropp. Men åndelig sett var de altså ikke bare «snille gutter» - de lengtet enda etter makt, styrke, innflytelse og etter å bli tilbedt.

Også Bibelen taler om kjemper og betegner dem som *Guds sønner*, og at disse *blandet seg med menneskedøtrene*.

Enoks bok er «et apokryf» skrift som betyr skjult eller hemmeligholt - men er tatt med i visse oversettelser av Bibelen (G.T), bl.a. en Etiopisk bibel fra tidlig kristen tid, funnet i Egypt. Enok var (jmf. bl.a. *Talmud Immanuel*) en av de jødiske stamfedre - sønn av Jared, i 9.ledd etter Adam, og selv far til Metusalah. Alle disse stamfedrene ble meget gamle - men hvorfor? Er det bare fantasi? Nei- skal vi ta de utenomjordiskes forklaringer alvorlig så forteller de at de nevnte personer hadde de med seg genetisk materiale fra sine Lyransk-Pleiadiske forfedre.

Hos Enok(Henoch) leser vi i 14. kapittel:

Hvorfor har dere gjort som jordens barn og avlet **rise-sønner** ?

Samme Enok beskriver *engler fra de syv himler og hver av disse engler hadde kommando over 496.000(!) andre engler*.

«...de og alle de andre med dem tok seg kvinner, hver av dem valgte en, og de begynte...å forurense seg med dem. Kvinnene fødte kjemper...»

I Enoks bok finnes også en refselsestale til «englene» fra «herren» - som jf. stoffet belyst foran, var disse Lyraner-Pleiaderes leder.

I Første Mosebok (6, 4.) heter det:

«I hine dager da gudssønnene gikk inn til menneskedøtrene og disse ifødte dem barn - men også senere hen i tiden - *levde kjempene* på Jorden. Det er heltene, hvis ry når tilbake til fortids dager.»

«Da nu menneskene begynte å bli tallrike på jorden, og de fikk døtre, så Guds sønner at menneskenes døtre var vakre, og de tok seg hustruer, hvem de hadde lyst til.» (Første Mosebok, 6, 1-2.)

En øyenvitneskildring finner vi i Fjerde Mosebok (13, 33.):

«...der så vi kjempene, Anaks barn av kjempeætten, og mot dem var vi i våre egne øyne som gresshopper, og det syntes også de vi var».

I Femte Mosebok, (3, 5.) :

«Og, Kongen, Basan var den siste som var tilbake av Refaittene; hans seng, som var av jern, står som alle vet i ammonitterbyen Rabba, den er ni alen lang og fire alen bred.» (En alen- ca. en halv meter; sengen var altså 4,5 lang!)

Moses skrev også:

For *gudesønnene* levde sammen med menneskedøtrene og fikk barn med dem. Det var de *veldige menn* fra eldgammel tid - de navngjetne.(utgivers uthevelse).

Også andre deler av Det gamle testamente gir skildringer av stor-mennesker. Denne «hellige fellesbok's» mange forfattere levde til forskjellige tider og på ulike steder, men omtaler dog kjemper. Disse var også med i kriger og tvekamper. Hvorfor skulle disse jettene omtales, dersom de ikke var reelle vesener?

Beskrivelser av kjemper er på ingen måte begrenset til Bibelen. Også maya- og inkafolket forteller i sine myter *at den første slekt som «gudene» skapte før syndfloden, var en slekt av kjemper*. To av de fremste kjempene kalte de Atlan /Atlas og Theitani eller Titan.

Også de innfødte på Malekula på Ny-Hebridene tror at den første menneskerase var direkte etterkommere av de himmelske sønner.

Inkaene mente at de var nedstemmet fra solens sønner.

Koreanerne trodde at en himmelsk konge - «Hwanin» - sendte sin sønn «Hwanung,» til Jorden og giftet seg med en jordkvinne som fødte Tangun Wanggom. Det var han som var ment å ha forenet alle de opprinnelige stammer sammen til ett kongedømme.

En gammel Persisk myte beskriver at før Zoroasters ankomst hadde «demoner» fordervet Jorden, og slektgjort seg med kvinner.

I **Kebra Negest**, det etiopiske eposet, fortelles: (kap.100)

*Men de Kains døtre som englene (ET-besøkende? - f.anm.) hadde forgått seg med, ble svangre, men kunne ikke føde og døde. Og av dem i deres liv døde noen og andre kom ut; idet de splittet sin mors liv, kom de ut ved navlen. **Da de så ble eldre og vokste opp, ble de kjemper .***

En liknende mytologi finnes Gilgamesh' epos, hvor det fortelles om «overvåkere» fra himmelrommet som kom til Jorden og avlet giganter. Flavius Josephus - en jødisk historiker fra det første århundre etter Kristus, beskrev disse giganter som hadde «*kropper så store og ansikter så helt forskjellig fra andre mennesker, at de var et forbausende syn og forferdelige å høre*». Og han legger til at i hans dager så fantes benene fra disse giganter enda utstilt. (Fra: Josephus, The Work of Flavius Josephus; Antiquities of the Jews (London: G. G. Rutledge), 1.3.1., Book vii.)

I 1947 ble de såkalte «dødehavsrullene» funnet i en hule ved Qumran, og disse ble datert tilbake til det andre århundre før Kristus - men var tydelig basert på mye eldre kilder. Når de ble funnet i -47 var de så medtatt av tidens tann at det tok tid før de kunne bli endelig tolket. Men når de ble offentlig tilgjengelige kunne man også i disse lese at himmelske vesener fra rommet hadde landet på planeten Jorden, og hvordan disse vesener hadde parret seg med jordkvinne og avlet giganter. Men ettersom dette jo ikke passer inn i den vitenskapelige vedtatte fortid, ble dette kun tolket som legender.

Men disse historier om kjemper og giganter finnes jo over hele verden. Også fra «**Eskimoenes bok**»: «*I de dager var det kjemper på jorden....*»

I det apokryfiske skrift **Talmud Jmmanuel** står det følgende:

«Semjasa, himmelsønnen og vaktenglen hos Gud, den store herskeren over de som fra det fjerne har reist hit gjennom universums vidder, fødte med en jordisk kvinne, Adam, den hvite menneskeslekts urfar.»

«I sitt palass hersket Gud over de tre av Ham frembragte menneskeraser og over sitt følge, himmelsønnene.»

«Udødlig og urgammel *var han av kjempestor vekst*, i likhet med *himmelsønnene*.»

(Dette skrift - Talmud Immanuel - er oversatt til svensk, norsk, engelsk og tysk. Vedr. den norske midlertidige oversettelse kan man kontakte Polaris-gruppen/utgiver).

I **Baruchs apokryfer** nevnes også et stort tall for antallet av kjemper:

Den Høyeste brakte syndfloden over jorden og utryddet alt kjøtt og *også de 4090 000 kjempene*.

Både Mayaenes hellige bok *Popol Vuh* og *Gilgamesj-eposet* inkluderer kjemper. Samme finnes i nordiske, germanske, greske og sumeriske myter.

Mange vil naturlig nok etterlyse konkrete funn av kjemper, og i boken **TILBAKE TIL STJERNENE** av Erich von Däniken, (Ernst G. Mortensen Forlag 1970) nevnes noen konkrete funn:

- Kjempen fra Java.
- Kjempen fra Sør-Kina.
- Kjempen fra Sør-Afrika (Transvaal).

Men den omstridte Däniken skrev selv at disse funnene var for mangelfulle til å trekke sikre konklusjoner, selv om funnene *var* fulgt av spørsmålsteget i faglitteraturen.

I sin bok *Bevis* som utkom 10 år senere, legger han frem et omfattende materiale på avdekning av kjempestore - men uten tvil menneskelige - fotavtrykk. Det er særlig de som er funnet i «kjempenes dal» i Texas som er sensasjonelle. Her har geologer og paleontologer med sikkerhet datert 140 mill. år gamle fotavtrykk av dinosaurer og *meget store (nærmere 60 cm lange) menneske-fotavtrykk!* Lag for lag ble det uttørkede elveleiet med forsiktighet avdekket, og flere fotavtrykk kom fram. Paleontologen dr. C.N. Dougherty benektet ethver antydning om forfalskning, og han sa også at de eldste innbyggere i Glen Rose og Walnut Springs kjente dem fra sine besteforeldres tid. Han fremsatte spørsmål om hvem som skulle hatt interesse, eller ha vært istand til å prege slike avtrykk.

Det nevnes også funn fra Kentucky - USA - fra 1931, om menneskelige

fotavtrykk som ble datert til an alder av 250 mill. år! Og referanser til den tyske antropologen Larson Kohl, som i 1936 fant knokler av *kjempestore mennesker ved bredden av Elyasisjøen i Sentral-Afrika*. Videre om Königswald og Weidenreich - tyske paleontologer/antropologer - som rett før siste verdenskrig, kom over knokler av kjempemennesker i Hongkong. Noen hadde levert dem inn til apoteker, som brukte dem til å lage beinmel! Det var professor Weidenreich som skrev om dette i *American Ethnological Society* i 1944.

Samme bok - *Bevis* - beretter også om den australske arkeologen dr. Rex Gilroy, direktør ved Mount York Natural History Museum i Mount Victoria, som hadde oppdaget fossile fotspor av kjemper.

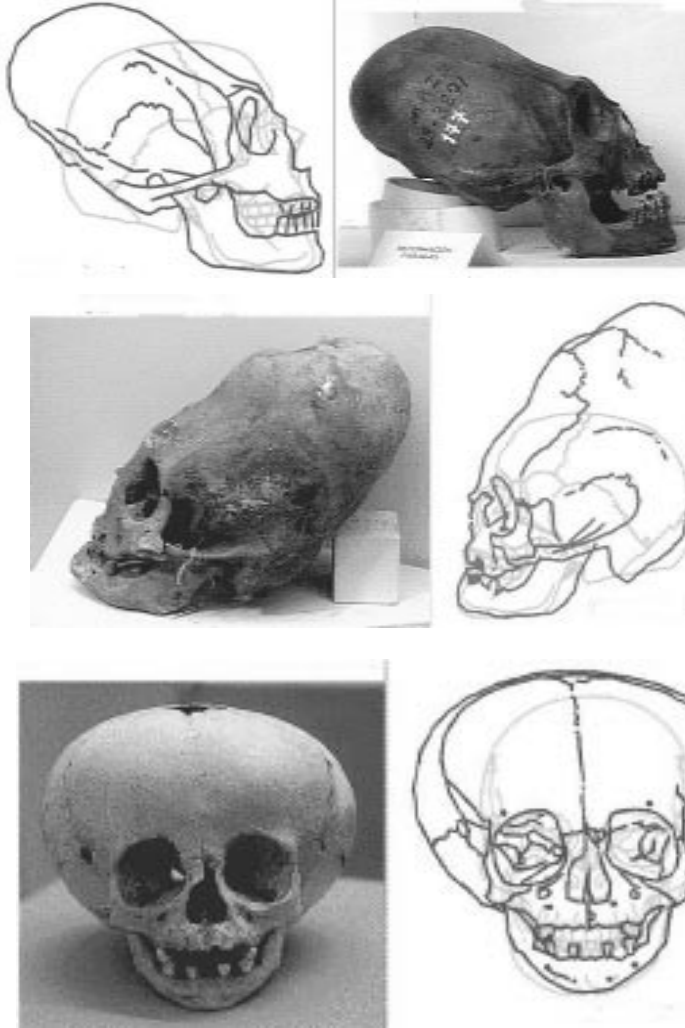
To dusin av menneskelige fotavtrykk er funnet i Puluxi elvegrunnen i Texas hvor noen måler 46 cm. Andre avtrykk er funnet i Colorado, New Mexico, Arizona og California. Kjempemessige avtrykk er også funnet i andre land - særlig ved Victoria-fjellet i Australia.

I følge Hopienes overleveringer bodde det engang i Equador mennesker som var tre ganger større enn de innfødte, og de spiste hver enkelt 50 ganger så mye som en innfødt.

I Lima i Peru skal det i 1550 ha blitt funnet knokler av mennesker som var kjemper - for pater Acorta fortalte i 1586 at han hadde sett et skjellet av en mann hvor «hver tann var som en knyttneve» og resten stod i forhold til dette. (Fra KASSKARA UND DIE SIEBEN WELTEN - forf. av NASA ingeniøren og HOPI- forskeren Josef Blumrich)

Nevnes kan også funn av «et skjellet av et ukjent vesen» slik nyhetsbyrået Agence France Presse fra Mexico City skrev den 18.okt-76. Dette ble antatt å være fra et «ikke-jordisk vesen» mente lederen for Det antropologiske museum....

Naturlig nok kan vitenskapsmenn som har låst seg fast til Darwins utviklingslære, og som er uvitende om våre Lyranske stamfedres fjerne besøk og om de voldsomme kataklysmiske forvandlinger som har forvandlet denne klode de siste 13.000 år - selvsagt ikke kunne forklare eller si godta de mange «umulige/upassende» funn. De må derfor påsettes merkelappen «svindel» eller stues bort og nedstøves i skuffer og skap. **Et annet vesentlig argument er at de autoriteter som definerer «sannheten», virkeligheten, historien - alt fra politikere til professorer - slett ikke er interessert i å miste sin makt, posisjon, prestisje osv. - ved at et helt nytt «verdensbilde» plutselig river ned deres maktparlament.**

Slike funn av meget særegne hodeskaller blir sikkert nedstøvet i skuffer og skap - da de jo ikke passer inn i de vedtatte renmaterialistiske darwinistiske utviklingsmodeller.

“La oss være klar over at det må ansees som vitenskapelig dokumentert at det eksisterte kjempemessige menneske-vesener i acheuleen

epoken i den eldre steinalder.”

*Louis Burkhalter i 1950
i Revue du Musee de Beyrouth /
«det prehistoriske selskap»*

Kapittel 7

TAPTE SIVILISASJONER MED FLYVENDE FARTØYER OG FJERNE ATOMKRIGER? - FINNES ANDRE SPOR?

Denne boks hensikt har vært å sannsynliggjøre ad en logisk vei, eller retttere sagt å vise «mytologiske spor» av - at denne Jord har båret utallige sivilisasjoner som har nådd til de utviklingsnivåer hvor vi nå står; - med et relativt høyt utviklet teknisk nivå, men med en enda primitiv eller dyrisk moral. Dette har medført at samme sivilisasjoner har utslettet seg selv i totale kriger. Slik vi igjen har potensiale til å utføre på Jorden ved å utløse de enorme mengder av atomare våpen som alene er utviklet gjennom de siste 60 år.

Skal vi dømme etter opplysninger gitt via Meier av de tilbakevendte «pleiadiske guder», har disse menneskeskapte totale utslettelser skjedd minst fire ganger de siste 200.000 år. I tillegg har det skjedd flere «lokale» utslettelser - samt voldsomme destruksjoner skapt av ødeleggelses-kometen. Når det her skrives «menneskeskapte» er dette i den betydning at også innvandrede mennesker fra andre kosmiske sivilisasjoner har stått bak disse. For eksempel nevner også Meiers tidligere ET-kontakt, Asket, at kontinentet Nord-Amerika også var kolonisert av etterkommere etter fjerne besøkende fra rommet. Men disse utviklet også etterhvert atomvåpen, slik vår sivilisasjon nå har utviklet etter bare ca. 100 år med mer *høyteknisk* utvikling. Disse (by)samfunn ble utslettet for ca. 50.000 år siden - forteller Asket (i Semjase-berichte 2, side 376), og restene bærer idag fortsatt navn som Death Valley og «ilddalen» nær byen Las Vegas.

Men dette med fortidige høyt utviklede samfunn - og i hvertfall dette at de kom fra rommet - vil i første omgang kun lyde som tomme påstander, som man ikke kan forvente at logisk/materialistisk tenkende mennesker direkte kan akseptere. Enkelte vil dog muligvis ha kunnet følge Semjases tidligere refererte opplysninger med *viss* intuitiv fornemmelse av at de faktisk representerer sannheten.

Jeg vil derfor i dette kapittel se på *andre kilders angivelse* av fortidige groteske kriger og menneskeskapte totale utslettelser, samt på tilsvarende spor

etter romskip eller luft-krigsfartøyer. Ettersom Bibelen er et visst fundament i vår vestlige del av verden, er det nærliggende først å se på dens beskrivelse av en slik historisk-mytisk ødeleggelse:

Sodoma og Gomorra

Overnevnte *Asket* fortalte at disse byer ble ødelagt av atomeksplosjoner, men spørsmålet er om det finnes andre hentydninger som kunne bekrefte at dette faktisk skjedde?

I nittende kapittel i Første Mosebok i Bibelen forekommer en meget utførlig og detaljert skildring av den katastrofen som rammet *Sodoma og Gomorra*. Det fortelles at to engler (som Lot tiltaler «mine herrer»/my Lords) kom til Sodoma om aftenen og fikk se Lot sitte i byporten. Det virker som at Lot hadde ventet disse «englene», som imidlertid snart avslørte seg som utsendinger og vanlige menn, for Lot kjente dem straks igjen og bad dem *tilbringe natten i hans hus*.

Når man leser denne tekst i Bibelen, så går det meget tydelig frem at det ikke dreier seg om ren-åndelige besøkende - de må ha vært ganske så «fysiske» som vi skal se videre. Men Bibelen forteller videre om hvordan noen av byens «seksualfikserte», ønsket «å få sin vilje med dem». (Jfr. visse teosofiske kilder skal det ha eksistert en masse seksuelle perversjoner og avsporinger i disse byer - derfor denne dramatiske karma for å stoppe utviklingen av bl.a. dette). Men med tankekraft klarer de to fremmede å dempe midlertidig pervers seksualdrift hos disse ved «å slå dem med blindhet». Siden ba «englene» om at Lot fortest mulig skulle føre sin hustru, sine sønner og døtre, svigersønner og svigerdøtre bort fra byen *fordi den meget snart skulle ødelegges*, hvilket familien ikke kunne forstå.

Dersom nå vi går direkte til første Mosebok og det 19 kap. leser vi følgende om dette i den norske (eldre) bibelversjonen - der numrene er de enkelte vers, og vi går inn der de besøkende svarer Lot med disse ord:

....men de sa: Nei, vi vil bli på gaten inatt. ³ Da nødde han dem meget, og de tok inn hos ham i hans hus; og han gjorde i stand et måltid for dem og bakte usyrede brød, og de åt. ⁴ Før de ennå hadde lagt sig, kom byens folk, mennene i Sodoma, både unge og gamle, hele folket fra alle kanter og omringet huset. ⁵ Og de ropte på Lot og sa til ham: Hvor er de menn som er kommet til dig inatt? Før dem ut til oss, så vi kan få vår vilje med dem! ⁶ Da gikk Lot ut til dem i døren og lukket den efter sig ⁷ og sa: Mine brødre, gjør da ikke så ond en gjerning! ⁸ Se, jeg har to døtre som ikke har hatt med nogen mann å gjøre; la mig få føre dem ut til eder, og gjør med dem som I synes! Gjør bare ikke disse menn noget, siden de er kommet inn under skyggen av mitt tak! ⁹ Men de ropte: Gå av veien! Og så

sa de: Her er denne ene mann kommet for å bo som fremmed her, og så vil han alltid opkaste sig til dommer! Nu vil vi fare verre med dig enn med dem.

Så trengte de hårdt inn på mannen, på Lot, og stormet frem for å sprengre døren. ¹⁰ Da strakte mennene hånden ut og tok Lot inn til sig i huset og lukket døren. ¹¹ Og de folk som stod utenfor døren til huset, slo de med blindhet, både små og store, så de forgjeves søkte å finne døren. ¹² Da sa mennene til Lot: Har du ennu noen her, enten svigersønn eller sønner eller døtre eller noen annen som hører dig til i byen, så før dem bort fra dette sted! ¹³ For nu skal vi ødelegge dette sted, fordi et sterkt klagerop over dem er nådd op til Herren, og Herren har sendt oss for å ødelegge det.

¹⁴ Da gikk Lot ut og talte til sine svigersønner, dem som skulde ha hans døtre og sa: Stå op og gå bort fra dette sted! For Herren vil ødelegge byen. Men hans svigersønner tenkte at han bare spøkte. ¹⁵ Da nu morgenen grydde, skyndte englene på Lot og sa: Stå op, ta din hustru og dine to døtre som er her, forat du ikke skal bli revet bort på grunn av alt det onde som er gjort her i byen! ¹⁶ Og da han nølte, tok mennene ham og hans hustru og hans to døtre ved hånden, fordi Herren vilde spare ham; og de førte ham ut og slapp ham ikke før de var ute av byen. ¹⁷ Da de hadde ført dem ut, sa den ene: Fly for ditt livs skyld, se dig ikke tilbake og stans ikke på hele sletten, fly op i fjellene, forat du ikke skal bli revet bort!»

***

Vi ser her hvordan Bibelen omtaler disse som menn, og «engler» har vel ikke behov for mat, og kan vel heller ikke utnyttes seksuelt. Det virket også som om det var et visst hastverk når de ba Lot og hans familie om å skynde seg. Etter deres råd måtte Lot søke tilflukt i fjellene og unngå å stanse eller snu seg underveis. Lot kom med innvendinger men «englene», sa ham at de ikke kunne redde dem hvis han ikke lyttet til deres råd. Hvorfor dette hastverk? Er det mulig at «englene» kom som representanter for «kosmiske dommere» som hadde fastsatt byens ødeleggelse til et bestemt tidspunkt?

I denne forbindelse er det også på sin plass her å ta med opplysninger som fremkom under en gjentagende ufo-kontakt som skjedde i Bogota, Colombia i nov.76 - der de pleiadiske romkontaktene bl.a. sa: *Vi er på en måte emmisærer (utsendinger) for vesener som står over oss - som styrer Kosmos, og når de gir sine ordre, så utfører vi dem. Slik sett var det vi som ødela Sodoma og Gomora - men de understreket at kontaktpersonen - ingeniør Enriqe Castillo Rincon - slett ikke kunne forstå de store hensikter bak dette.* (Denne person har skrevet flere bøker om sine opplevelse, og referatet kan også leses i boken UFO-CONTACT FROM THE PLEIADES av W.Stevens. Finnes også på <http://galactic.to/rune/>)

Men når *Sodoma og Gomorra* skulle ødelegges gav emmisærene altså beskjed om Lot ikke måtte snu seg, og hvorfor måtte de absolutt opp i fjellene? Når vi senere her skal se på hva Moseboken skriver om disse byers destruksjon, er det nærliggende å tro at ødeleggelsen representerte en form for stråling, og at det kan ha vært atomare krefter som ble brukt i denne ødeleggelse. Dette området bærer jo fortsatt navnet Dødehavet, og ble nettopp dette området dødt av en i fortiden utløst atomstråling?

Kan det ha vært at ødeleggelsen av byene Sodoma og Gomorra som beskrives i Første Mosebok i Bibelen ble utløst av kosmiske utsendinger for å begrense de negative krefters utbredelse blandt menneskene der? Studerer man teksten, så er det mye som tyder på at det der skjedde noe unormalt.....

Hvis dette faktisk skjedde, er det logisk at Lot fikk advarsler om å søke tilflukt oppe i fjellene, noen kilometer fra eksplosjonens sentrum. Oppe i fjellene

ville jo fjellveggene beskytte dem mot den farligste strålingen. Men Lots hustru snudde seg og stirret rett inn i atomsolen, og ble til en «saltstøtte».

«Solen var gått opp over jorden da Lot kom til Soar. Da lot Herren det regne svovel og ild - fra Herren, fra himmelen - ned over Sodoma og Gomorra.»

Og siste del av hendelsen slutter slik: (Første Mosebok, 19, 27-28):

«Tidlig om morgenen gikk Abraham til det sted hvor han hadde stått for Herrens åsyn. Og han så utover Sodoma og Gomorra og utover hele landet på sletten; da fikk han se at røken steg opp fra landet som røken fra en smelte-ovn».

***

Også i kongbøkene (1, 10-14) berettes det om Elias som påkalte «ild fra himmelen», og at denne ild var sagt å drepe mange mennesker. Hva var denne «ild fra himmelen»? Arkeologer har funnet et lag av sand som er forvandlet til *grønt glass* i «det hellige land» (jf. boken DID SPACEMEN COLONISE THE EARTH? av Robin Collyns. Pelham Books 1974). Det er kjent at man ved atomeksplosjoner også får temperaturer som er så høye at de medfører at sand blir smeltet eller forglasset, og i Gobiørkenen samt i nærheten av noen av de gamle mesopotamiske utgravningene - har man funnet forglasset sand. Dette er særlig interessant i samband med de tidligere refererte ET-opplysninger om at det ble brukt strålevåpen med evne til å smelte «alt» i den refererte krigen mellom Atlantis og Mu fra 9498 f.kr. Eller har det vært benyttet «vanlige atomvåpen»? - fordi disse funn av forglasset sand har stor likhet med de samme som fremkom i Nevadaørkenen etter atomprøve-eksplosjonene der.

Østlige kilder

Hvis vi nå leter mer på den østlige del av verden, finner vi kilder som forøvrig Semjase anser som mer nøyaktige, hvilket hun nevner i et av kontaktmøtene. For i de gamle hindu-bøkene er det mange indikasjoner, eller heller *direkte beskrivelser* av himmelfartøyer og - kriger, og særlig i den eldgamle hellige boken **Mahabharata**:

«Det var som om selve elementene var sloppet løs. Solen dreide seg i sirkler. Svidd av gløden fra dette våpenet ravet hele verden om i febevillelse. Elefantene ble svidd av heten og flyktet i panikk for å komme bort fra den forferdelige styrken i våpenet. Vannet ble skåldhett, fienden ble slått ned, og brølet fra ilden fikk trærne til å velte om kull over store områder som under en forferdelig skogbrann. Elefantene brølte vilt og ble slått til jorden i store flokker og døde.

Hestene og stridsvognene fortærtes av ilden. Siden senket det seg en dyp stillhet over havet. Vindene begynte å blåse opp, og jorden ble opplyst av et blendende skjær. Et uhyggelig syn åpenbarte seg. De falnes lik var forkrøplet av ildens hete og lignet ikke mennesker mer. Aldri før har vi sett et så fryktelig våpen, og aldri før har vi hørt tale om et slikt våpen.» (Ref.; G. Roy, Drona Parva, 1889).

Senere blir det fortalt at de som kom fra det med livet, badet og vasket seg, og at de også vasket og rensket sine rustninger og våpen fordi allting var befengt med «gudenes» dødbringende åndedrett.

Fra del åtte av Mahabharata (Musula Parva): *...det ukjente våpen er et tilintetgjørende dødens sendebud, som fikk alle av Vrishni - og Andhaka-folket til å falle sammen i aske. De som overlevde mistet hår og negler, fuglene ble hvite, leirkrukker brast og maten ble forgiftet.....*

Fra samme bok: *«Bhima fløy med sin vimana på en ufattelig stråle som skinte klart som solen og som skapte et drønn som et tordenskrall.»*

Gudenes fartøyer må ha virket som den høyeste magi for de ærbødige mennesker som både fryktet og underkastet seg sine Herrer.

Mahabharata forteller også om en mann ved navn Arjuna (eller Ardsjuna), som drar avsted på en lang reise for å oppsøke gudene og be dem om våpen! Han

oppsøker herskeren Indra og hans kone Sachi som kom kjørende i en himmelvogn eller også en kampvogn, og Arjuna fikk tilbud om å bli med på en himmelreise! På samme måten som Elias og Enok i Bibelen.

Denne gamle indiske boken beskriver også et våpen som kunne drepe alle krigere som bar en gjenstand av metall på seg. (Minner mye om *virkningene som dagens mikrobølger!!* Tenk en kjempemessig mikrobølge-generator som bestråler fiendens område.....) *Hvis krigerne ante at dette våpenet ville bli brukt mot dem, rev de av seg alt de bar av metall og sprang i floden for å vaske seg ren for alt de hadde rørt ved.* Og dette var ikke uten grunn, for våpenet virket slik at alt hår, og neglene på både hender og føtter falt av, ja alt levende visnet og mistet sin kraft.

Mahabarata som altså er en av de eldste bøkene i verden - beskriver også Bharat krigen i Nordre India, og maler et bilde av en stor og utviklet sivilisasjon som ble ødelagt i en 18 dagers krig. I ett slag, beskrevs det i «Samsaptakabadha Parva» (side 58), at fartøyet skildres som værende rundt i form og istand til «forover, bakover og diverse andre bevegelser...»

James Churchward, refererer i THE CHILDREN OF MU, til årtusener gamle nedtegnelser som beskriver at denne krigen skal ha vært utkjempet ca.20.000 f.kr.

Professor Kanjilal som er ekspert på de gammel-indiske tekster, påpekte i samtaler med Däniken at i originalteksten til *Mahabarata* også inneholdt beskrivelser om at Arjuna observerte flyvende vogner som hadde styrtet og derved ikke lenger kunne fly. Andre stod «parkert» på bakken, mens noen igjen var kommet i lufta. Altså nøyaktig som i «moderne» luftkriger som f.eks. i «Slaget om Storbritannia» noen årtusener senere.

I Østens gamle hellige bøker kan man også lese om Ramas skjebne - og hvordan *vimanas* - flymaskiner - navigeres i store høyder ved hjelp av kvikksølv og ved å utvikle en veldig vind. Disse vimanaer kunne bevege seg over enorme avstander, løfte og senke seg loddrett, og bevege seg bakover - akkurat som dagens helikoptre - eller heller UFO'er.

«På Ramas befaling løftet den vidunderlige vognen seg med et veldig drønn opp mot et stort skyffell....» (Ramayana. N.Dutts engelske oversettelse fra 1891).

I *Samsaptakabadha* skilles det mellom vogner som kan fly og som ikke kan fly. I samme boken fortelles det om hvordan *Gurkha*, som befinner seg om bord i en veldig vimana, avfyrer et eneste skudd mot en by. Skildringen av eksplosjonen minner om hydrogen-ekspløsjoner: hvitglødende røyk som hadde titusen ganger sterkere lys enn solen, og som løftet seg i en skinnende strålekraft og

la hele byen i aske. Da Gurkha igjen landet, så vimanaen hans ut som en blokk skinnende antimon....

I sin bok TILBAKE TIL STJERNENE av Erich Von Däniken, fra 1969 (Ernst G. Mortensen forlag 1970), skriver forfatteren endel om sin leting etter disse *vimananer*. Han refererer til en seriøs oversettelse av en sanskrit-tekst av *Maharshi Bharadvaja* - en profet fra gammel tid, gjort av Det internasjonale akademiet for sanskrit-forskning i Mysore i India.

Denne oversatte tekst beskriver:

«...et apparat som av indre kraft beveger seg som en fugl, enten det er på jorden, i vannet eller i luften, og det heter Vimaana.

....som kan bevege seg på himmelen, fra sted til sted.. .. land til land, verden til verden og kalles en Vimaana av vitenskapens prester.

Og den forteller også....*Hemmeligheten ved å få flyvende apparater til å stå stille... Hemmeligheten ved å gjøre flyvende apparater usynlige.....*

Ja - ikke nok med dette, for det beskrives også enda mer fantastiske tekniske egenskaper ved disse fartøyer. Og disse egenskapene er som hos «dagens» UFO'er, eller som Semjase kaller dem - stråleskip. Altså med utrolige tekniske «muligheter» som:

Muligheten til å lytte til lyder og samtaler i fiendtlige flyvende apparater.

Muligheten til å kunne identifisere bilder fra det indre av fiendtlige, flyvende apparater.

Muligheten til å kunne påvise fiendtlige flyvende apparaters flykurs.

Muligheten til å gjøre vesener i fiendtlige flyvende apparater bevisstløse, og å ødelegge disse fiendtlige apparater....

Lenger fremme i teksten refererer Däniken en beskrivelse av hvilke 31 hoveddeler dette flyvende apparatet bestod av, og det var gitt regler for hvordan pilotene skulle være kledd og hva de skulle spise. Dertil beskrev teksten en rekke av 16 forskjellige metaller som var nødvendige for å kunne konstruere et slikt flyvende apparat.....

«Aryavarta» på sanskrit betyr ordrett Aryanenes land, som var det gamle India eller landet mellom Himalaya og Vindhya-fjellene i dagens sentral-India (ved nåv. Bhopal).

I det teosofiske verk av **Blavatsky** - *The Secret Doctrine* - beskrives at de tidlige Aryanere lærte astronomi og mange andre vitenskaper fra *en enda eldre rase* - som også lærte dem om luftfart. Semjase beskriver i klartekst at disse Aryanere var en av folkegruppene som overlevde de voldsomme jordødeleg-

gelsene som kom i forbindelse med Atlantis og Mu's ødeleggelse. Og de hadde også overlevd det kataklysmiske asteroide-nedslag som rammet Atlanterhavet ca. 1000 år senere, ettersom dette skjedd på en helt annen del av Jorden.

Disse Aryanere var en tid, før *Atlantis-katastrofen*, under kontrollen av den ondsinnede herskeren *Arus II*, og senere den tilsvarende *Jehovan* (begge omtalt tidligere). Disse to var jo nære etterkommere av de himmelreisende Lyranerpleiadere, og hadde sannsynligvis selv fortsatt magnetisk drevne fartøyer i sin besittelse. Etter en tid klarte dog Aryanere å løsrive seg fra denne kontroll, og de inngikk da samarbeide med nettopp Atlantis og særlig Mu, og det var nok i denne tiden at kunnskapen om vimaner o.l. ble overbrakt, slik Blavatsky kom på sporet av. Men da hennes *The Secret Doctrine* som utkom i 1888 (senere utgitt på dansk, Strubes Forlag.) i høy grad var påvirket av uøyaktige, astralclairvoyante (dvs. følelesebaserte og delvis ulogiske) «forsknings-veier», og også begivenheter på parallelle dimensjonsplan, er ikke denne bok uten videre *historisk* korrekt slik jeg nå anser det.

Hinduene hadde også de som kaltes «Siddhas», og var kalt «innehavere av kunnskap» og «mestere av høy viten», men dette henspiller nok heller på jordiske vismenn enn på romfolk.

Men mennesker i nordøst-India bevarte dog mange legender om rommenesker som ankom Jorden i fjerne tider. *Noen fortalte om en tid da disse levde i sameksistens med jordmenneskene*. «Noen få av ETene viste seg fiendtlige mot jordmenneskene» (f.eks. Arus' og Jehovans krigere - jfr. Semjase). Blant Akas'ene i nordøst-India fortelles at i en periode i forhistorien, fantes ingen mennesker på Jorden, og *at vi alle avstammer fra romvesener som innvandret hit i oldtiden*. (jfr. boken DID SPACEMEN COLONISE THE EARTH ? av Robin Collins. Pelham Books 1974).

Så har vi *Takauti-dokumentene* fra Japan - som går historien 24.000 år tilbake i tiden. Disse beretter om menneske-skapte atom-ødeleggelser av denne verden. Takauti-dokumentene som den gamle *Shinto-læren*, og den gamle *Kojiki-historien* er basert på, beskriver en stor verdensomspennende (atom-)krig i den fjerne fortid. Ja, de har også kart med stedene inntegnet hvor eksplosjonene skjedde - og hvilke (datidige) byer som ble ødelagt. *Symbolene på disse gamle kart som markerer eksplosjonene, er soppformede skyer!* Og den førnevnte Maha-bharata beskriver atomkriger tusener av år tilbake, som utslettet hele nasjoner og enorme hærer - og etterlot totale ødeleggelser. Det var til noen av disse stedene, som *Asket* tok med Meier i **tidsreiser** inn i fortiden, hvor han med egne øyner kunne se hva mennesket hadde gjort mot seg selv. Mer om Askets undervisning av Meier, et annet sted i denne bok.

Det var bl.a. for å forhindre gjentagelser av disse atomare ødeleggelsler, at Pleiaderne nå hadde kommet tilbake hit med sine «advarsler». (*Takauti-dokumentene* omtales i Wendelle Stevens' bok: *Ufo-contact from the Pleiades* - se evt. [http : //galactic. to / rune/](http://galactic.to/rune/)).

Et annet mysterium som peker mot fortidige sivilisasjoner, er de såkalte «*Piri-Reis kartene*». Disse bærer navnet av den tyrkiske kaptein Piri Reis som hadde kommet over kartene i Orienten. Disse merkelige kart dukket opp i Topkapi-palasset i Istanbul i begynnelsen av 1700-tallet, - en samling gamle kart som hadde tilhørt en tyrkisk marineoffiser, kaptein Piri Reis. Kartene inneholder detaljer fra Middelhavsområdet og området rundt Dødehavet - men det sensasjonelle er at de også tegner kystlinjene av Nord- og Sør-Amerika. Ja, til og med Antarktis var meget nøyaktig gjengitt. Men kartene gjengav ikke bare kontinentenes ytre konturer, - de hadde også topografiske angivelser over innlandet, med fjellkjeder, fjelltopper, øyer, floder og høysletter. - Ja de var meget nøyaktige - og det til og med når det gjaldt regioner som ennå bare var delvis utforsket - f.eks ble fjellkjedene i Antarktis ikke oppdaget før i 1952! Og kartene viser områdene nøyaktig slik som de tar seg ut fra stor høyde - likt med dagens satelittopptak av jordkloden.

Kartene til den tyrkiske kapteinen var ikke originaler - de var kopier av kopier som igjen var kopier. Men de eller den som har laget dem for mange tusen år siden, må ha benyttet seg av et eller annet slags fartøy som kunne bevege seg i luften, og det er nærliggende å tro at de må ha hatt en form for kamera.

***

RAMAYANA er et gammelt diktverk fra gamle India som er datert tilbake i perioden fra 500 f.kr til 3000f.kr. De skal være nedskrevet av den indiske vismann Narada. De beskriver bl.a. Rama som var sønn av Desaratha - konge av Ayodha i nordre India. Han sloss med Ravvana via (atom)raketter - i himmelske fartøyer ved Lanka som idag kalles Ceylon. Ramas far - kong Desaratha - var sagt å ha sin slekt «fra en fjern «stjerne -rase» - etterkommere av «stjernenes konger», rommennesker som hersket i Indis dengang. Disse himmelske fartøyer var sirkulære i form, gyldne i farge og strålende å skue, og var «trukket av krefter som solstrålene».

Etter sin kones død - som var Sita - bodde Rama alene, men holdt hemmelige samtaler med en «himmelsk budbringer» - på samme måten som hos de bibelske profeter. Mange år senere drar Rama fra Ayodha i et himmelsk fartøy og entret himmelen.(på samme måten som det beskrives hos Eliah).

Ramachandra Dikshitar, skriver i sin *WAR IN ANCIENT INDIA* (Mc-Millan, London 1945), en oversettelse av *Samaranganasutradhara* av kong Bhojadena, i det ellevende århundre - at det var flygende maskiner som kunne

angripe synlige og usynlige objekter, stige og bevege seg i tusender av kilometer i timen i alle retninger i atmosfæren, og selv gå inn i det dype verdensrom.

I **Bishma Parva**, på side 44, beskrives konflikten mellom Arjuna and Bhisma, hvor det stadfestes at fienden påkalte et himmelsk våpen «som lignet ild i bruk».

Chandra Roy, i hans oversettelser fra Bishma Parva, beskriver Brahma-Danda (Brahma's stav), som uendelig mer kraftfull enn selv Indra's stav. Denne siste kunne slå bare en gang, mens Brahmas kunne slå ut hele land og hele raser fra generasjon til generasjon. Dette lyder svært likt med beskrivelser av et slags strålevåpen.

Mahabarata beskriver også de flygende fartøyer som ble brukt av de uovervinnelige Gudene - *viamanene*. Dette var toetasjers sirkulære fartøyer med en kuppel som hadde sirkulære vinduer. De fløy med «vindens hastighet» og gav fra seg en melodios lyd». De kunne stoppe og forbli stille på himmelen og de «svevde over skyene». Fra høyden så «havet ut som en liten pytt med vann». *Vimanaene* var laget for all slags transport, men for krigføring brukte de «Samhara», et missile som skapte krøplinger, og et våpen de kalte «Moha», som skapte en tilstand av lammelse.

I «Bodha Parva», på side 97, nevnes Vaishnava-våpenet som skapte usynlighet og var istand til å utslette i alle verdener. Side 383 refererer til et mektig våpen «...*Bhisma slyngnet et missil ...som knuste, O Konge, dine soldater i kamp. Og det så ut til å fylle...hele Jorden med høy lyd. Og lyste sterkt i glansen - det voldsomme missilet inngav dine sønner med frykt. Å skue dette missil... med lynende gnistrer som jaget mot dem, dine krigere flyktet i fullstendig panikk, og ved det utrolige.....menge menn falt der de sto, og mange fartøyerfalt også fra deres kjøretøyer. De kjempet og døde for sine Guder.»*

I «Drona Parva», på side 677, beskrives Agneya våpenet... «*skinnende med ild uten røk på alle sider, byger av flammende blokker, formørket himmel overalt, uhyggelige vinder begynte å blåse, skyer brølte, stekende hete av våpenets kraft, vannet kokte og krigerne falt som trær i en skogbrann, store elefanter falt overalt. Tusener av fartøyer falt ned på alle sider og ødela alt som var. Og begge sider kjempet for sine egne Guder.»*

SPOR AV FORTIDIGE SIVILISASJONER I ØSTEN

Etter Semjases opplysninger skal altså den høytstående sivilisasjonen Mu ha eksistert i området som nå utgjør Gobi-ørkenen for ca. 32000 år- siden, men denne sivilisasjonen ble ødelagt så totalt at de fleste spor er helt fjernet. Kun rester av underjordiske tunnelsystemer skal visst fortsatt eksistere fortalte hun Meier. Noe lenger øst for Gobi, nord for Tibet, finner vi den store Taklamakan ørkenen, hvor man kan finne spor av en meget fjern sivilisasjon. Ruinene minner meget om ødeleggelser av atomvåpen, en indikasjon man kan spekulere i ettersom man også der har funnet forglasset sand.

Men Jordens østlige områder har mange spor av andre tilsynelatende meget høytstående kulturer. Etter Atlantis' ødeleggelse ble det av de overlevende grupper bl.a. etablert kulturer i dette område som kalles det gamle Mesopotamia og videre østover. En av disse sivilisasjoner kan ha vært **Mohenjo-Daro** - med beliggenhet i Indusdalen - øst for den Indiske grense. Forskerne vet intet om denne byens forhistorie - som de har tidfestet den til minst 2600 år f.kr. - men den kan godt være titusener av år eldre. Man har jo ingen sikre metoder til å tidfeste slike eldgamle steinbyers alder, annet enn man ofte bruker den såkalte C-14 metode på kullrester som måtte finnes på området. Dette kan være kull fra bålrester eller ildsteder, men man har jo ingen garanti for at slike kullfunn stammer fra den opprinnelige befolkning. Det kan like godt ha vært fra en gjeter som lagde seg et leirbål kanskje tusener av år senere.....

Når det gjelder opphavet til **Mohenjo-Daro**, så har man spekulert på om dennes byggmestere kom fra områder i Kina. Denne byen har en omkrets på ca. 5 km, og er bygd av brente mursten. Byen har anlagt gater i nord-syd retning, og husene er bygd som moderne byer i vesten idag. Husene hadde også bad, og man har funnet store svømmebassenger med 320 kubikkmeters volum og hele byen hadde et avansert kloakksystem. - Vel - ikke imponerende for noen idag, men med tanke på at dette var bygd på et tidspunkt hvor menneskene i Nord-Europa gikk rundt i dyreskinn og bodde i huler og barhytter - er dette dog gåter uten svar i den tradisjonelle historieoppfatning.

Indus-kulturen hadde også skrift som man ikke sikkert kan tyde den dag idag, da de utgjør en slags overgangsskrift mellom billedskrift og alfabetisk skrift etter «de vitendes» konklusjoner. Men ikke desto mindre er den skrifttype man her har funnet, meget lik med tilsvarende skriftfunn på stener fra Påskeøya! Ja - man har funnet at ikke mindre enn 100 tegn er nærmest identiske! Men dette tror forskerne skyldes tilfeldigheter - da de jo ikke kan godta at det har eksistert sivilisasjoner med raske samferdselsmuligheter i disse fjerne tider. Men nettopp dette siste var realiteter, dersom vi skal tro de ET-opplysninger som bl.a. fremkommer via Semjase.

Men det er også funnet spor av ødeleggelser i **Mohenjo-Daro** - for på

et stort område her, er det ruiner hvor alt er krystallisert, smeltet og spor av for-dampning. Og i en avstand på 60 meter fra dette senter er murene som smeltet, men kun på den ene siden....

Og engelskmannen David Davidport fremsatte derfor ut fra dette en teori

Bildet viser ruiner av en åpenbar meget fjern sivilisasjon i **Taklamakan**-ørkenen og den utvirket må være en del av en grad av kjernepåvirkning. Se også for alle tekster i Maha-kun Gobi-ørkenen finnes idag. Det er, for eksempel, naturlig nok fler nyanser av bharata, (som referer til an). Da Davidport skrev i 1979 en bok som oversatt betyr **ATOMØDELEGGELSE ÅR 2000 f.Kr.** Han viser at dette ruinfeltet i *Mohenjo-Daro* som arkeologene kaller «dødens sted» - ikke er blitt dannet naturlig: for i en radius på 1,5 km fant Davidport også tusenvis av «svarte klumper» som viste seg å være restene av smeltede leirkar - og det trenges totusen grader for at leirkar skal smelte.... Vulkaner finnes ikke i nærheten. I utkanten av byen er det funnet masser av ikke-begravede skjellletter. Dette tyder på en plutselig død - for de høyt siviliserte mennesker som må ha bebodd denne «moderne» byen, kan ikke ha vært primitive naturmennesker som bare lot «de normalt døde», bli liggende åpent og ubegravet.

Nevnes bør også ruinfeltet i Parhaspur i India som er avbildet i Dänikens bok *Reisen til Kiribati* (norsk utg. 1981) - som altså skal være tempelruiner. Men disse er ikke vanlige ruiner - for det bærer preg av voldsom ødeleggelse - der kjempeblokkene ligger kastet vilt omkring. Men hvorvidt disse ødeleggelser skyldes menneske-skapte årsaker, eller de voldsomme katastrofer i ødeleggelses-kometens kjølvann - skal jeg ikke videre spekulere i her.

Ruiner av deler av byen Mohenjo-Daro som ligger i Indusdalen - øst for den Indiske grense. En oldtidsby som forskerne ikke vet noe om opphavet til. Men jeg vil spekulere om ikke også denne by var en av de som Sumererne oppbygde. Denne meget utviklede Sumeriske kultur har bl.a.Z.Sitchin skrevet flere bøker om. Men det er også en mulighet at denne byen var oppbygget av maktlederen Arus`folk - som hadde kontrollen over dette området i tiden etter Atlantis og Mu`s gjensidige utsettelse. Hele byen var langt større enn dette bildet viser, med en omkrets på 5 km! Og byggestilen var så moderne at det også godt kan tyde på at det var den maktstreberske Arus sine menn som var byggmestrene. De var jf. Semjase i besittelse av fartøyer til interstellar romfart, og må derav også ha hatt kunnskaper om oppbyggelsen av «moderne» kultursamfunn, på samme måten som Sumererne - etterkommerne av de tidligere Sirius-flyktninger.

Kapittel 8

Om kontaktpersonen Eduard «Billy» Meier

Erra-Pleiaderne har - som vi har sett på foran - overvåket og fulgt Jordens ut-

vikling i årtusener. På 1600-tallet ble den nåtidige «Jordmisjon» forberedt, da de bygde noen skjulte baser på Jorden - effektivt beskyttet av magnetskjermer som gjør dem absolutt usynlige ved at synsbildet av dem blir avbøyet, slik også deres fartøyer rent magnet-teknisk kan usynliggjøres. I denne tiden, på 1600 tallet, innspilte de også *det tyske språk* inn i spesielle språkkomputere, og via disse fikk Semjase - mer enn 300 jordår senere - innpreget og lært det tyske språk som hun brukte i kommunikasjonen med Meier. Men da hun nettopp hadde lært det tyske språk fra 1600-tallet, bød det iblant på problemer å forstå Meiers moderne sveitsertysk.. Spesielt slang og vitser som han flittig omga seg med, kunne hun i begynnelsen vanskelig «ta».

Kontakten til nettopp Meier - var altså slett ikke tilfeldig, men nøye planlagt i årtusener før den ble etablert. I det følgende vil det da gjengis hvordan disse innledende og tidlige kontakter ble gjennomført.

Eduard Albert Meier ble født den 3.feb.-37 i Bulach ved Konstanz i Sveits, og vokste opp med sine foreldre i denne lille landsbyen i et krigsherjet Europa. Hans fødsel var som alle andre - ingen tilfeldighet - men et ledd i en Pleiadisk hjelp til Jorden, ved å bringe kosmisk innsikt til denne klode, som samme Pleiadere fortalte at de hadde kolonisert i fjern fortid. Denne Pleiadiske rase hadde for 40.000 år siden opplevd den samme overgang som Jorden nå skal gjennom i den planetære evolusjon.

De vokste naturlig - mettet av krig og ødeleggelse - ut av det intelligente dyrerike, og fikk slik kontroll over de krigerske krefter i sin sivilisasjon, og en virkelig høyintellektuell og åndelig utvikling begynte gradvis å utfolde seg. Etter et kosmisk foreldreprinsipp, så de det som sin naturlige plikt å forsøke å hjelpe sine noe yngre «kosmiske søsken» på denne Jord, som deres og våre forfedre jo hadde «fremavlet» rent kroppslig sett. (Det inkarnerende sjels/bevissthets - aspekt kan jo ikke skapes/manipuleres - da det er evigværende).

Meiers fysiske inkarnasjon her var et redskap Erra-Pleiadene hadde planlagt å benytte i denne misjon. De forutså, - ja viste - hvilken krise som ville manifestere seg her i dette århundre og inn i det neste, ut fra evolusjonen og ut fra den kosmiske bevegelse som dette solsystem gjør inn i et makrokosmisk strålingsfelt som i astrologiske formuleringer kalles *Aquarius*. Dette bevirker helt nye energier og innflytelser over Jorden, som radikalt vil forandre livet på denne klode utover i det nye århundre - særlig etter år 2028.

Oppvekst og det første møte.

Unge Eduard Albert opplevde allerede som femåring - om morgenen den 2.juni 1942 - et lys som fløy over hans hjemsted, og dette lys ble snart til et 300 meters sirkulert fartøy. Hans far fortalte ham at det var et av Hitlers hemmelige våpen,

men Eduard følte at dette ikke var riktig. Hans logikk sa ham at dette fartøy var langt overlegent de tyske og amerikanske fly som stadig overfløy området, og måtte ha en annen opprinnelse.

Han sier selv om dette: *«Min fars svar viste jeg allerede da - med bare fem år på baken - var ganske utilfredsstillende og altfor fantastisk. Delvis ble vår by stadig overfløyet av tunge, umoderne amerikanske bombefly, og delvis kom det ofte tyske Stukas og andre jagerfly som passerte over den nærliggende grensen. Disse var etter min bedømmelse alle sammen like primitive som «amibomberne», som ofte ble nedskutt direkte over vår by av det sveitsiske luftvernet».*

Noen måneder senere fikk han en klar stemme i sitt indre som guidet og underviste ham. Men da han ikke fikk forståelse for sine opplevelser hos sine foreldre, oppsøkte ham den lokale prest, som - ikke tilfeldig -var innvidd i åndelige prinsipper. Han kunne berolige unge Meier med at han slett ikke var iferd med å bli gal. Han mente at den indre guiding nok hadde forbindelse med hans syn av det store lysende fartøy.

Stemmen som etterhevert identifiserte seg som **Sfath** fortsatte å veilede Eduard med bl.a om hvordan han senere i livet ville spille en stor rolle i en bestemt misjon. I november -42 ble han av den indre stemmen ledet til et bestemt sted i den nære skog, hvor den første direktekontakt skjedde. Et pæreformet fartøy landet, og ut steg en gammel mann som unge Meier mente måtte være 90 år gammel, men han fikk øyeblikkelig tillit og trygghet hos denne tilsynelatende svært så jordiske gamle mann. Han ble tatt med på en flytur med fartøyet, og vist og forklart flere ting som han i sitt unge sinn enda ikke fullt ut forsto. Han fortalte ham bl.a. at han hadde reddet hans liv fra en meget alvorlig sykdom som spedbarn, da han grep inn mens babyen Eduard Albert var i koma og døden nær. Han spurte senere sin mor om dette, som meget overrasket kunne bekrefte hendelsen. ....*hvordan kunne han vite dette?*

Sfaths' stemme fortsatte, samtidig som han også fikk undervisning hos den innvidde lokale prest. Dette gjorde det vanskelig for ham å tilpasse seg den vanlige skole, hvor han ble mobbet da han skilte seg sterkt ut fra flokken - men han klarte ikke å forsvare seg. Derfor var han stadig fraværende fra skolen, men undervisningen fra Sfath fortsatte i felter som han enda ikke kunne dele med andre.

Andre fysiske møte med Sfath

Sommeren 1944 ble den unge *utvalgte* igjen ledet til et fysisk møte i skogen, hvor han ble tatt med høyt over Jorden, og fortalt videre om sin misjon og om fremtiden. Sin unge alder tiltross, ble han bedt om å foreta et valg om å fullføre eller avbryte den plan som var lagt. Sfath fortalte ham at han ville virke som hans lærer inntil 50-tallet, da en annen - fra en høyere livsform - ville overta. Han ble

fortalt at krigen ville bli avsluttet den 6.august neste år med en begivenhet som var lik den som utslettet Sodoma og Gomorra!!

Kontakten til Sfath opphører men *Asket* overtar.

Barnet Eduards åndelige bevissthet ble voldsomt ekspandert i disse kontakter til Sfath, som fortalte ham at hans nye åndelige evner var åpnet for at de skulle tjene hans misjon. Kontaktene fortsatte videre utover på 40-tallet, men på Eduards 15 årsdag den 3.2.53 hørte han Sfaths stemme for siste gang, men kun timer deretter kom en ny annerledes, myk, harmonisk og vis stemme inn i hans bevissthet. Denne kalte seg for **Asket**, og skulle virke som hans nye lærer.

Gjennom de neste tre år ble han guidet telepatisk av Asket, og hjulpet gjennom mange av livets harde prøver og vanskeligheter. Han hadde alltid følt seg som en fremmed i denne verden, og gjennom noen visjoner fikk han glimt av sine fortidige liv, og også etterhvert evner til å sanse klarsynt - men dette var opplevelser han holdt for seg selv. Men på et tidspunkt fortalte han om sine ET-venner, og dette medførte bl.a. at han for en kort tid ble klinikken til psykiatrisk observasjon. Husk dette var i det konservative Sveits på 50-tallet! Herfra klarte han dog å rømme, og flyktet da over til Frankrike, hvor han søkte tilflukt i de fremmed-legionære styrker for en tid. Han minnes denne tiden som en «innvielses-test i de syv helveter», hvor han mer enn en gang så døden i øynene. Han søkte tilbake til Sveits og ble igjen for en tid innesperret på Rheinau.

Hans første møte med Asket.

På sin fødselsdag den 3.feb.-56, ble han telepatisk ledet til et fysisk møte med sin nye lærer. Klokken to på natten, ble han ledet ut i nattemørket, hvor han speidet etter tegn på den mørke himmel. Ganske snart kom et sterkt lys tilsyne, som snart viste seg å være et fjernstyrt og ubemannet fartøy som landet like i nærheten. Dette bragte ham etterhvert til et sted som han senere oppdaget å være i den Jordanske ørken/ødemark. Her dukket det snart opp et skinnende hvitt lys, som viste seg å skjule Askets skip - som landet. Men han ventet hele 30 minutter før Asket vandret mot ham - med både trygghet og skjønnhet.(Det ble senere forklart at begge disse kontaktpersonene han så langt hadde møtt, tilhørte den opprinnelige Lyriske avstamming - som da også de hvite jordmennesker gjør, og derved med ytterst små detaljer - f.eks. øreflippene - kan utskilles fra vanlige jordmennesker).

Eduard følte øyeblikkelig en merkelig følelse av gjenkjennelse og ren kjærlighet, som han sier han aldri vil kunne glemme. Hun snakket med en myk stemme, som rørte ham dypt. Hennes lange, blonde, skulderlange hår minnet ham om en engel forteller ham. Hun fortalte at hun hadde tilhold i et parallelt

univers - **DAL universet**, og skulle virke som hans lærer og beskytter.

Han ble tatt med i hennes fartøy - som lik de senere Pleiadiske skip - var beskyttet med et magnetisk felt som bøyde lyset rundt skipet, slik at det utenfra var praktisk talt usynlig. Han fikk videre en tur til Egyptens pyramider og ble forklart og vist mysteriene rundt denne. Bl.a. et enormt stort hemmelig rom - 300 meter dyp under den store pyramide som rommet et sølvskinnende skip, som han fornemmet hadde vært der i tusener av år!

Askets undervisning

Over de neste to dager ble han intensivt undervist i en del grunnleggende kunnskap - her er essensen av Askets tale til den spesielle unggutten Eduard:

(men merk at mye av dette er nevnt tidligere her - men var for Meier på dette tidspunkt nye).

1. *«Skapelsen» er livets grunneleggende fundament, og årsaken til livets eksisets. (Det skal her bemerkes at ordet Skapelse (Schöpfung på tysk) hos de Pleiadiske kontakter brukes synonymt med det som i åndelig litteratur ellers omtales som Gud eller Guddommen. Ordet Gud mener de i den grad er misbrukt og mistolket, og opprinnelig innført av Arus som ønsket å bli tilbedt. De foretrekker å bruke det nøytrale begrep «Skapelsen» eller altså «Schöpfung» på tysk - et språk som kontaktpersonene behersket rimelig godt. De forteller at å lære et fremmed språk for dem, kun tar få dager - med hjelp av de avanserte tekniske hjelpemidler de har til å prege det inn i dagsbevisstheten - nærmest like enkelt som vi kan laste «kunnskap» inn i datamaskinenes kunstige hjerner).*

2. *I Skapelsens (Guds-)kraft, oppfyller vi vår livsoppgave, fordi **Skapelsen er livet og alt som eksisterer.** (utgivers utheving).*

3. *Askets hjemverden er DAL-universet - i et system kalt Akon. De er kjent som «Timers».*

4. *«Vårt univers er et parallelt univers til deres og i et tilsvarende plan».*

5. *«Vi kom inn i dere univers for 3300 år siden i hensikt av utforskning».*

6. *«Vi oppdaget deres system og var istand til å spore deres forgjengere til «ringtåken» (Lyren). Disse forgjengere bor ikke lenger der, men i området kalt Pleiadene».*

7. Du, Eduard Meier, er en sannhetens budbringer - slik mange før deg har vært. For å fullføre din misjon, må du bli større i åndelig innsikt enn alle andre jordmennesker.

8. Du ble satt under beskyttelse fra før du var født - slik alle sannhetens budbringer blir.

9. Om en tyve års tid vil du skrive et stort sannhetens arbeid for å lede menneskeheten inn i vannmannens tidsalder.

10. Som en høyere utviklet livsform, har vi oppdaget mange ting som må forandres i din verden.

11. *Religionene kontrollerer og slavebinder altfor mange mennesker* - slik at de ikke tar ansvar for seg selv.

12. Nesten alle regjeringer er kontrollert og influert av religionene.

13. Intet annet sted i Universet har vi funnet de religiøse forestillingene *i den grad ute av virkeligheten og med slik en makt* som på Jorden.

14. For lenge siden gikk en planet kalt Milona (Maldek) rundt solen i den bane som Mars nå går. En gigantisk krig på planeten medførte dens totale destruksjon. Denne eksplosjon på Milona gjorde at Mars' bane ble forandret inn i den bane den nå følger. Det er viktig at Jordens menneskehet ikke forårsaker det samme, da det i dette system er kjempeplaneter med enorme gravitasjonskrefter, som kunne sette hele systemet ut av spill, og også nabosystemer.

15. En utenomjordisk rase skjuler seg (i de kjempemessige hemmelige rom-) under pyramiden, (på denne tiden - på 50-tallet, men er ut fra senere opplysninger nå fordrevet fra Jorden av bl.a. Erra-gruppen). De utøver religiøs villedning med sterke åndelige krefter, stimulerer fram (religions-) kriger, og har som mål å oppnå kontroll over Jorden. Skipet han ble vist var deres, og hadde vært skjult der i årtusener.

Meiers kontakt med Asket sluttet her, og han fortsatte og studere menneskeheten og livets lære gjennom en reise til India. På denne reise kom han også ut for en bussulykke i 1965, som medførte at han måtte amputere venstre arm, samtidig som dette også gjorde at man senere ikke så lett kunne beskyldte ham for - med kun en arm - å ha arrangert, filmet og fotografert ufo-modeller. Men nettopp dette ble han selvsagt beskyldt for av de mange som alene fokuserte på «sakens» ytre. Altså av de etterhvert mange som ikke var istand til å følge den åndelige- og historiske/kosmiske undervisning som fremkom av disse kontakter.

Han møtte sin kone i Grekenland, og sammen dro de tilbake til Sveits. Han viste at han senere ville bli kontaktet av Pleiadere - han trodde det skulle skje i , men kontakten ble åpnet i januar-75

· Kontakten til Semjase og Erra-gruppen.

Meier skilte seg naturlig nok betydelig fra de øvrige beboere i den lille sveitsiske landsbyen Hinwil, som ligger i nærheten av de vakre alpene. Her bodde den enarmede og derav uføretrygdede Meier med sin familie i et gammelt trehus i januar 1975. Han hadde bare fått med seg delvise 6 års skolegang og måtte spe på sin snevre trygd med forskjellige småjobber - bl.a. som nattevakt på en lokal

Når det gjelder kontakten til Semjase og Erra-gruppen, så forteller Meier her selv om hvordan denne siste kontaktfase startet:

«Klokken var 13.00 på tirsdag den 28.januar 1975. Jeg var sysselsatt med forsøk på å spille inn lyder fra «andre verdener» på bånd. Dette var forsøk, som jeg hadde holdt på med i måneder, men det forble forsøk uten fremgang.

Men allikevel hadde jeg lykken med meg denne dagen - den 28. januar 1975 - men på en helt annen måte. Noe alldeles nytt og fremmed inntraff. Noe som jeg ikke hadde trodd skulle hende allerede nå, men først om et år.

Som ved et trylleslag var jeg bevisst om at jeg skulle lytte spent etter noe inne i meg selv. Langsamt begynte jeg å oppfatte. Ut av det tåkete og dunkle, krystalliserte det seg ut ord, og derved fremmede tanker, som ble begripelige. Nå skjerpet jeg oppmerksomheten. Det jeg hørte låt fredelig og føltes meg kjent - tross det fremmede opphavet. Helt plutselig begrep jeg hvordan denne type av symbolske bilder og ord skulle tolkes. Således ble det formidlet en mystisk meddelelse, nemlig at jeg skulle dra ut, men ta med meg et kamera. Jeg lyttet til oppfordringen uten å tvile eller stille noen spørsmål, og uten å vite hvorfor. Skjønt påkallelsen kjentes som en befaling; den tvang - på en måte - men med varsomhet.

Så jeg tok mitt enkle kjøretøy - en sykkel med hjelpemotor - og dro hjemme-fra. Uten noe egentlig mål, tenkte jeg. Men allikevel styrt mot en bestemt plass, som det senere skulle vise seg.

Jeg for tvers igjennom landsbyen på ulike gater, og nådde snart ut til de frie landområder. På kryss og tvers gjennom skoger og daler gikk ferden. Til slutt var jeg fremme ved et ubebodd område, - naturvernet.

På en åkervei stod en stor langtrailer med beholdere på vognen. Sjøføren forsvant nettopp inn i den nærliggende skogen, der han tydeligvis hadde noe å utrette. Den store lastebilen interesserte meg, så jeg stoppet opp og kikket på den nøye fra alla hold. Etter nummerskiltene var det en tysk lastebil. - Et raskt blick på klokken. Den var 14.12. - Jeg hadde allerede kjørt en hel time.

Nettopp i dette øyeblikk hørte jeg en myk, og liksom bekjent surring i luften, derfor tittet jeg opp mot den skydekkede himmelen. - Det jeg så fikk meg til å tro at jeg drømte, selv om slikt var velkjent for meg allerede fra min tidligste barndom. Jeg hadde faktisk regnet med å få se hva jeg nå så, men - som sagt

- ikke før om ett år.

Som skutt ut av skyen styrtet det ned et objekt. Det minsket direkte sin hastighet, og fra kanten av skogen - 350 meter lengre borte - nærmet det seg nå langsomt i en kurvet bane. Dens hvinende lyd forsvant plutselig når objektet minsket farten. Det fløy nå helt lydløst, og jeg kunne tydelig se dets form. Objektet var uten tvil diskosformet, med likesidet over- og underside. Overdelen var dog litt større enn underdelen, og der fantes det røde rektangler, om jeg ikke tok feil.

Hurtig fikk jeg opp kameraet og siktet - for jeg visste av erfaring at her gjaldt det å om å være rask, om man overhodet skulle få noe på filmen.

- Sjelden kan disse objekter fotograferes. Det skyldes deres vanligvis enorme hastighet, og deres evne til plutselig å forsvinne. Lykkes man med å få noe på filmen, så blir det for det meste i form av utydelige skygger. Så jeg tok altså lynhurtig det første bildet - nøyaktig klokken 14.15. Da var objektet på bare 150 meters avstand fra meg, og det fløy også omtrent i 150 meters høyde. Men bare en brøkdels sekund etter bildeeksponeringen fløy objektet vestover enormt hurtig, og da var hviningen der igjen. Straks kom den flyvende tingen tilbake med en enorm hastighet. Den nesten bråstoppet over lastebilen i cirka 100 meters høyde, og den hvinende lyden opphørte.

Nøyaktig 44 meter fra lastebilen - det målte jeg senere når jeg tok det andre bildet. Men nettopp som jeg hadde trykket av, gjorde objektet et rykk bakover, og det ble igjen stående stille i luften bak lastebilen - på bare 50 meters avstand og 100 meters høyde.

Nå kunne jeg aldeles tydelig se og forstå hva slags objekt det var spørsmål om. Med absolutt sikkerhet var den flyvende anordningen ikke av jordisk opphav, men måtte være et utenomjordisk romskip, skjønt enda så lenge fortsatt en UFO for meg. Et uidentifisert, flyvende objekt, av ukjent opprinnelse - eller

En kunstners gjengivelse av et av de etterhvert mange møter med «de gjenkommende «guder» - som selv understreket at de var helt vanlige mennesker - dog noe foran det vanlige jordmenneske i sin kosmiske evolusjon.

den var levende. Det syntes meg som om små bølger hela tiden langsomt løp frem på undersiden. Bølgene fikk skipet til å virke veldig gammelt og utbrukt - nesten som en slitt vaskefille.

Disse bølger var ikke av en regelmessig eller bestemt form. De virket fremmede som energi. Fast materie syntes tåkete og uklar; sett gjennom strålingen fra disse bølger. Lastebilen f.eks., så plutselig ut til å være innhyllet i luft som dirret av hete. Jeg så den ikke bare veldig tåkete og uklart, men også dessuten plutselig mye lengre bort enn UFO'en, som dog i virkeligheten befant seg bak lastebilen, omlag 50 meter. Det så altså ut som om fartøyet nå var helt nære, og bilen beliggende veldig mye lengere borte - men slik var det jo ikke.

Når jeg tok det andre bildet var klokken 14.18. Etter å ha stått stille i luften, dro nå fartøyet igjen avsted, østover. På skrå opp mot himmelen forsvant det iblant skyene. Jeg hørte igjen den hvinende lyden, men nå avtok den hurtig, og igjen var alt stille.

Jeg gikk til mitt kjøretøy, som jeg hadde forlatt litt avsides. Jeg startet mopeden og dro tvers over engen mot den begynnende skogen, østover. Foran denne utbredde seg en delvis våtmark. Vel 250 meter fra denne stilte jeg fra meg mopeden og gikk videre til fots.

Nedsunket i tanker, og derfor ganske uinteressert, så jeg at lastebilen - nå på 500 meters avstand - kjørte avsted. Føreren hadde tydeligvis kommet ut fra småskogen. Når lastebilen var forsvunnet, fantes ingen annen enn meg selv i disse øde omgivelser. Bare naturens egne lyder kunne nå høres. I skogslysninger - et par hundre meter lengre bort - beitet fredelig fem rådyr, mens noen korper gav seg i kast med en rovfugl høyt oppe over graner, bjørker og kratt. Men så sluttet de helt uventet å plage sitt offer, og forsvant lydløst vekk.

Men ved bondegården - 300 meter borte - begynte en bundet hund å bjeffe, som om den plutselig var blitt oppmerksom på noe. Korpen forsvant over skogens tretopper, og jeg hadde mistet dem av syne. Men selv de fem rådyrene hadde blitt urolige. De hevet sine hoder, og speidet rundt omkring, før de sprang avsted.. Det bar iveri ut fra skogen og inn på det åpne området. De passerte ikke langt fra meg, mot et sydligere skogsområde - der de forsvant inn.

Noe hadde tydeligvis skremt opp rådyrene, men meg var det ikke.

Det gikk ett par minutter - så hørte jeg igjen den kjente hviningen og faktisk - fra øst kom igjen Ufo'en ut fra skybanken. Over skogen minsket hastigheten brått. Lyden opphørte igjen.

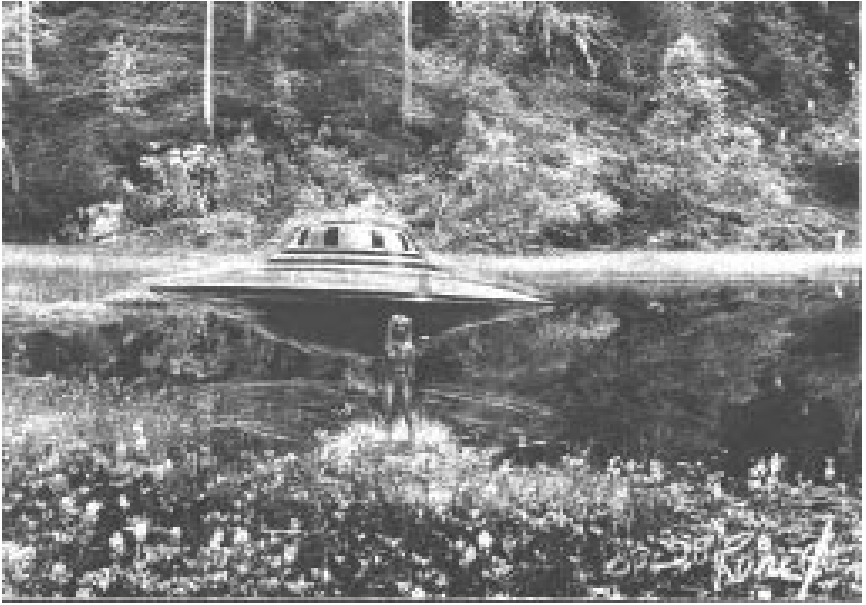
Nå forstod jeg anledningen til korpenes og rådyrenes flukt. Med sine følsomme sanser hadde de langt tidligere oppfattet at Ufo'en nærmet seg, og flyktet bort i vill panikk.

Helt langsomt gled nå objektet fram over skogen - mot det åpne området og senket seg nedover - men meget langsomt. Hurtig fikk jeg opp kameraet og tok et nytt bilde - den tredje - klokken var 14.31. Et minutt senere lyktes det meg å ta det fjerde bilde, fra omlag 180 meters avstand.

Nå kunne jeg se, hvordan Ufo'en senket seg ytterligere ned. Til slutt landet den mykt på markens eng, helt lydløst, ettersom surringen hadde opphørt.

Uredd og nysgjerrig som jeg er, sprang jeg straks etter landingen fram imot Ufo'en, for å se den på nærmere hold, og om mulig å fotografere den. Men omtrent 100 meter foran den ble jeg hindret av en enorm kraft. Det var som å løpe mot vinden i en lydløs storm, eller mot et frastøtende magnetfelt. Med all kraft forsøkte jeg å kjempe meg frem. Det gikk faktisk - men bare et par meter. Igjen ble motkraften overmektig. Så jeg satte meg ned på marken for å ha objektet under oppsikt, og for å vente på hva som nå skulle hende.

Og jeg hadde ikke regnet feil, for i løpet av mindre enn ett minutt - skjedde dette: Fra Ufo'ens bakside steg en skikkelse fram - utvilsomt et menneske, iført en eiendommelig, men for meg ikke helt ukjent kledning. En romdrakt, som liknet

I dag er det enkelt å lage ufo-bilder med digital billedbehandling på datamaskinen slik R.Ø. har gjort her. Bildet forestiller Semjase foran skipet av den gamle typen, som ble tatt ut av bruk under kontaktperioden på 70-tallet - etter å ha tjenestegjort i århundrer.

*****

de, som jordiske astronauter benytter. Dog ikke så tung og uhåndterlig, som de jordiske - men enkel og lett - det så jeg straks. Egentlig lignet drakten mest en overall i grå farge. På kort avstand så den ut å være gjort av elefanthud - ihvertfall så langt jeg kunne huske huden på den elefant i Afrika, som jeg til og med var framme og følte på, og jeg har også sett dem i zoologisk have i Sveits.

Denne spesielle drakt fulgte kroppens konturer, men virket meget solid. Rundt halsen gikk en ring, som trolig tjente som feste for en hjelm, som UFO-nauten ikke hadde på nettopp nå. Tydeligvis var den Jordiske atmosfæren slik at den passet dette vesen. Hodet var altså bart, og uten å behøve å tvile, kunne man avgjøre at det her dreide seg om en kvinne, eller ganske enkelt ei jente.

Bildet: J. Nichols tegning av Semjase; - selv

tillot hun ikke at det ble tatt bilder av henne - da hun også «var redd for å bli gjenkjent» når hun «anonymt» gikk blant mennesker i byer på Jorden.

Hennes ansikt tydet på et fritt og åpent menneske. Det syntes ingenting overmenneskelig, spøkelsesaktig eller «åndelig». Hun så ut å være bare et nor-

malt menneske, uten superegenskaper og uten superskjønnhet. Hun var ikke overjordisk skjønn - selv om religiøse UFO-fanatikere og de som gjerne vil komme i kontakt med utenomjordiske, gjerne tror de er det. Det var bare et helt normalt, kvinnelig levende vesen - skjønt av en utenomjordisk menneskerase, som jeg allerede tidligere hadde kommet i kontakt med.

Hun gikk også som en helt vanlig kvinne, men raskere, sikrere og mer grasiøst enn våre jordiske kvinner. Langsamt kom dette vesen fram imot meg, grep tak i min arm, og dro meg opp. Jentas grep var mykt, men bestemt, men dog veldig behagelig, og det overførte en slags trygghetsfølelse. - Med langsomme steg gikk vi

til mitt kjøretøy, der vi begge ganske enkelt satte oss ned i det tørre gresset.

Igjen begynte ufo-kvinnen å tale til meg på perfekt tysk, men med en eiendommelig brytning. Innledningssamtalen ble kortvarig, men etterfølgende forklaringer tok lengre tid. - Så etter litt vendte kvinnen igjen, forsvant inn i Ufo'en og fløy iveri. I løpet av noen sekunder hadde hun forsvunnet ut av syne - inn mellom skyene.

Hun hadde forlatt meg klokken 15.51, og rett etter skipets start kl. 15.58 tok jeg ytterligere noen bilder fra omlag 185 meters avstand.

Jeg syntes å det var interessant å observere at kort etterat skipet hadde startet, ble landskapet under og på siden innhyllet i et slags varmeklimate. På den måten ble omgivelsenes og buskenes konturer innhyllet i et skimmer - ja i et merkelig fargespill, som åpenbart kom fra en slags stråling fra skipet.

Selv avstander så annerledes ut, og alla proporsjonene virket å være forvridde, noe som jeg også syntes, når jeg tok mitt andre bilde. Nå, når stråleskipet startet var det enda lettere å se, og jeg kunne med sikkerhet avgjøre, at strålingen hadde en blå-rød fargetone. Det fremgikk også tydelig av det femte bildet, når jeg gransket det nærmere.

Når jeg hadde tatt ytterligere noen bilder, dro skipet avsted over gran-toppene - nordover. Mens det enda var nære - bak trærne - tok jeg den siste bilde-eksponeringen. Filmen var nå oppbrukt. Sekunder etter var hviningen der

igjen, og stråleskipet skjøt i vei loddrett oppover - utrolig hurtig, for til slutt å forsvinne ut av syne for meg.....»

Dette var Meiers første møte med Semjase, og dette første møtes samtaler og undervisning kan finnes gjengitt i svensk oversettelse på internett-adr.

<http://galactic.to/semjase/>

eller alternativt på : <http://semjase.net>

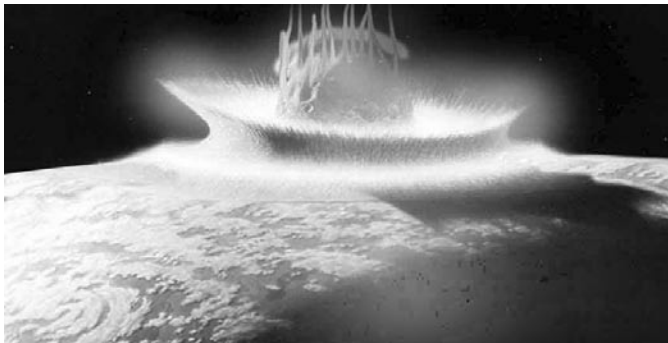
På denne nettadresse finnes referater av 26 Semjase-kontakter, i en stoffmengde tilsvarende ca.300 A4 sider. Dette kontaktstoff i svensk oversettelse kan også videreformidles via CD i format Word 7, eller «ren tekst»-format via utgiver / forfatter av denne bok. For å se flere av Meiers fotografier, se <http://galactic.to/torealf/ufo.html> og ellers i boken UFO-CONTACT FROM THE PLEIADES av W. Stevens -der hvert bilde blir analysert og gransket for seg.

***

For bestilling av bøker, bilder, prislistor, osv. av det tyskspråkelige materiale fra Sveits:

kontakt FIGU(SEMJASE Silver Star Center), CH-8495 Schmidtrüti.
tlf.+41(0)523851310, fax 41(0)523844289. Internett: <http://www.figu.ch/figu>
e-mail: info@figu.ch

utallige ødeleggelser har skjedd i klodens fjerne fortid pga nedslag av kometer og asteroider

Kapittel

9:

**MER
OM DE**

UTENOMJORDISKE:

PLEIADERNES TEKNISKE METODE TIL OPPLEVELSE AV ENHET OG LYKKE - «KOSMISK ENHET»

I det tyske kontakt-hefte «Semjase - berichte, block 2» - side 283 beskrives en høyteknisk metode - hyperroms-sprang - som denne sivilisasjonen har utviklet for å reise i universet *utenfor tidsdimensjonen*. Slik forflytter de - dematerialisert - både skip og mannskap på et frekvensplan som tilsynelatende ligger over de grov- og finmaterielle plan. Men samtidig opplever de reisende på skipet, hvis frekvens altså heves *utenfor materiens frekvensplan* - å få opplevelser som tilsynelatende er helt parallelle til mange beskrivelser av såkalte «KOSMISKE OPPLEVELSER». Mange har beskrevet kjærlighets/ekstase-opplevelser som sterkt minner om det som senere her skal gjengis som en «kunstig» metode. F.eks. har Martinus beskrevet sin åndelige innvielse i boken «*omkring min misjons fødsel*», og andre har beskrevet noe tilsvarende fra sine «nær-døden» opplevelser.

Denne metode med hyperroms-sprang brukes av Pleiaderne for å lage «egenopplevde demonstrasjoner» av at menneskets ånd eller vesen *ikke er* kroppen, eller i kroppen, sansene eller hjernen - men at *selve livet* befinner seg på et plan *over stoffets verden*. At hvert enkelt vesen slik får *selvoppleve udødeligheten*.

En slik tidløs kosmisk opplevelse fikk Meier oppleve i forbindelse med en reise med et av deres kjempetore romskip den 17.juli 1975, og vi går inn i en innledende samtale mellom Meier og Semjase.

Semjase: «*Om få minutter vil vi gjøre et sprang på 7 minutter i «evigheten» eller i «nulltid». Følelsene og opplevelsene der, er helt annerledes enn i normal eksistens i det materielle liv. Av den årsak er det ikke mulig å motta dine tanker og følelser med riktig konsentrasjon. Som følge av dette vil verken jeg eller min far, eller noen av oss - senere kunne gjenta dine følelser og tanker, slik at du kunne skrive dem ned.»*

Meier: «*Selvsagt er jeg interessert i å kunne huske mine følelser og tanker».*

Semjase: «*Men du må vite at din egen evne til å huske ikke er så høyt utviklet at du kunne gjenta ord for ord fra minnet. Dette gjelder forøvrig også for oss, og derfor har vi utviklet teknisk utstyr til å kunne gjengi ordrette uttalelser».*(Kommentar: dette er på linje med Martinus analyser av hukommelses-evnens minst utviklede stadium i den utviklingssone han kaller «det riktige menneskerike» - som disse Pleiadere tydeligvis tilhører. I andre kontakter

fremkom det at de hadde tekniske/telepatiske muligheter til å hente informasjon uavhengig av den degenererte hukommelsesevne).

Meier: *«Jeg forstår - hva kan du da foreslå? Naturligvis er jeg interessert i å skrive ned alt i detaljer».*

Semjase: *«Det er ikke vanskelig. Boksen som du ser der ved siden av skjærmen, er utstyrt med det nødvendige utstyr til å kunne registrere tanker og følelser. Tankeimpulsene mottas og lagres i en spesiell komputert, og kan senere om ønskelig fremkalles ord for ord. Hjelmen som er regulerbar - er forsynt med et nett av spesielle sonder, som tar opp alle tanke-energi, som ligger i området for hyper(rom)-frekvensen. For nå å kunne registrere dine tanker og følelser, er det nødvendig at du setter deg i denne stolen, og setter hodet under denne hjelmhette, som automatisk tilpasser seg ditt hode».*

Så forteller Meier videre om sine følelser og opplevelser mens dette hyperromsspranget i den dematerialiserte tilstand foretas, i et utdrag fra denne kosmiske beretning:

«Som Semjase forklarte for meg, satte jeg meg ned i en av de tre meget komfortable stoler. Straks kom lydløst hjelmen over mitt hode. Den var stor nok til at den omsluttet mitt hode, men dekket ikke ansiktet slik at jeg godt kunne se. Men hjelmen berørte ikke hodet - den lå bare så nær at den var ca. 1,5 cm fra skallen, som jeg kunne fastslå ved å legge min pekefinger mellom hjelmen og hodet. Nå er jeg spent og forventningsfull, for jeg lurer på hva som vil skje. Ptaah og Semjase håndterer apparaturen, og nå ser jeg igjen - (de hadde på samme reise gjort flere hyperromssprang, men da uten å bruke denne «hjelmen») - hvordan den fantastiske stjernehimel forandres.

I en brøkdel av et sekund, er de ikke mer enn en hvit melkeaktig masse, en skinnende masse - som jeg tidligere har sett under de andre hyperromssprang. Så er plutselig alt borte og det er kun mørke. Men allerede i neste øyeblikk er alt sammensmeltet i en gylden farge, og nå er alt som sølv. Men - min kjære - dette strålende lys - i strålende, skinnende glans. Alt er sammensmeltet i glitrende lys. Det er sterkere enn alle solene i Universet....å kjære deg, dette glitrende lys virker ikke allikevel smertefullt å stirre inn i. Å menneske - dette må være evigheten.... men se, det finnes intet annet enn evigheten. Levende menneske - hvor praktfullt. Det levende menneske - det er praktfullt! Evighet og vidunderlighet er ett og det samme. Hvorfor skiller jeg det da? Hvorfor setter jeg evigheten inn i perioder av tid? Tiden eksisterer ikke, og evigheten er praktfull! Menneske - hva er dette? Denne ro, denne fryd - hva er den da - hvordan kommer jeg til den? Kjærlighet, å denne dype omgivende kjærlighet! Intet finnes annet enn kjærlighet: praktfullt.

Å ja, jeg er, og er dog ikke. Alt er så dypt, og fullt av kjærlighet. Naturligvis er jeg evigheten, og jeg er i evigheten. Hvordan kunne jeg glemme dette?

Dette glitrende lys, denne herlighet, denne kjærlighet er i alt. Å ja, jeg er et menneske, hvordan kan jeg glemme det? Jeg er bare en gjest i evigheten - og disse kjærlighetsfylte stemmer som roper etter meg, men hvorfra kommer de? Jeg ser intet, bare glitrende godtgjørende lys. Hvem kaller på meg? Jeg ser intet; jeg er overhodet intet mer. Jeg ser ikke meg selv - jeg er evigheten i evigheten. Men hvordan er det - jeg ser ikke med mine øyne - men allikevel ser jeg. Og jeg hører ikke med mine ører, men allikevel hører jeg.

Ja, kjærligheten, hvor mektig den er, hvor veldig, uendelig og herlig. Alt er kjærlighet og herlighet, hvorfor forstår ikke menneskene det? Og ja, men det kan dog ikke være, jeg er ikke bare et menneske - jeg er evigheten. Dette lys, disse glitrende lys, hvor dyp en kjærlighet, ro og fred det dog er! Å - nå forstår jeg - jeg ser og hører intet - men jeg føler! Jeg føler, fornemmer og lever! Hvor skjønn er denne fryd - jeg er dog intet menneske, men evigheten. Interessant - jeg føler hørselen, jeg trenger ikke ørene mer, jeg ser og trenger ikke øynene mer. Hvor er jeg da, og hvorfor er det slik?

Å ja - evigheten, nå forstår jeg... jeg er altså evigheten.....hvorfor glemmer jeg at jeg er et menneske som dveler i evigheten. Hvorfor fant jeg ikke (før) noen sammenhenger? Hvorfor kan jeg først nå tenke klart? Tenke? Jeg fornemmer dog, - jeg føler. Hvorfor er det mulig - og hvorfra kommer disse stemmer.....

Alt dette lys, dette herlige glitrende lys - ropene kommer fra dette lys. Er det evighetens rop? Og hvor vanskelig det er å tenke at jeg bare er en gjest i evigheten - at jeg er et menneske.... Jeg vil her bli - aldri vil jeg mer tilbake. Her er væren (das sein) - den virkelige væren. Hvordan kan jeg være her som et menneske? Jeg er dog intet menneske. Nå vet jeg hva jeg er.

*Jeg er **jeg** - jeg er **væren**. Hvordan kunne jeg tro at jeg bare var et menneske? Hvordan kunne jeg bare føle at jeg var fremmed her; og måtte tilbake til den materielle verden? Jeg er dog her og tilhører her. Sikkert er mitt materielle liv dødt, og lenge har vært død. Men hvor lenge har jeg vært her?(Husk opplevelsen her er absolutt tidløs - noe vi naturlig nok vanskelig kan forestille oss). Hele fortiden er som drømmer - dødsdrømmer: .....om overgangen formes riktig, om angsten legges vekk for det ukjente.*

Eller var dog alt virkelig?(altså tenker han om denne vår verden her er virkelig) Nei, det er ikke slik, for det er jo nå jeg er evigheten, og fornemmer det!. Døden er bare mellomrom, mellomstasjoner for livet og væren.

Død? Den er villfarende, den finnes overhodet ikke - men hvordan vet jeg det - hvem har sagt meg det? Å jo, jeg fornemmer det fra disse hemmelighets-

fulle rop fra de herlige glitrende lys av kjærlighet - fra evigheten selv. Dog - er jeg ikke selv evigheten? Å, naturligvis - derfor kan jeg forstå ropene. Hvorfor bekymrer jeg meg da for det materielle liv og mellomstasjoner? Jeg forstår det ikke - det berører meg overhodet ikke. Jeg er nå VÆREN, og har alt bak meg. Endelig er jeg VÆREN, endelig er jeg **meg!**

.....evigheten **e r** eksistensen, og overvåker hendelsene i det uvirkelige - i den materielle livsform».

Ja, slik fortsetter det «side opp og ned» med Meiers beskrivelser av sine opplevelser i denne ikke-fysiske tilstand av ren bevissthet. Ettersom alle hans tanker og følelser ble «innspilt», kunne han i ettertid gi en slik detaljert beskrivelse av sine ubeskrivelige erfaringer. Men etterhvert er oppholdet i evigheten over:

«.....hvorfør går du? Å - lyset forsvakes. Hvor går du? Jeg er igjen jeg - nei, nei - det må ikke skje; jeg vil ikke tilbake. Nei, nei - jeg tilhører her; jeg vet - jeg tenker igjen, jeg føler ikke mer. Å - jeg forstår - Lyset - det glitrende er allerede.....nei, nei, jeg vil ikke. La meg....hvorfør rister du i meg?

Som ihjelslått ligger jeg igjen i stolen i kabinen, og stirrer fremfor meg - jeg vil og kan ikke forstå at jeg er her. Jeg vil jo ikke tilbake hit - jeg vil bli «der oppe». Ikke her blant sorger, problemer og nød. Å denne elendighet - denne triste virkelighet i det materielle liv - jeg kunne hyle, hvordan er jeg kommet tilbake?

Hva gjør du her Semjase?»

Semjase: «Forstår du det ikke? Vi har nådd målet, vi har gjort et hyper-sprang, men forsinket re-materialisasjonen i syv minutter, for å muliggjøre at du kunne trenge inn i det tidløse. Vi var alle i det tidløse, men vi kunne ikke forbli der, fordi vi alle må gå den trinnvise evolusjonen. Jeg vet svært vel, hvor smertefullt det føles (å komme tilbake), men vi har alle opplevd det samme. Men vi har vennet oss til det, og vet at vi ikke kan bli der under noen omstendigheter - før vi har passert alle bevissthetstrinn. En lavere utviklet bevissthetsform ville uten tvil ved tilbakekomsten falle inn i vansinn. Jeg er lei for at du nå føler et slikt elende i deg, som man kan lese i ansiktet ditt. Men du vil overvinne det, fordi du er istand til å tenke realistisk».

Noe senere spør Meier hvorfor han tilsynelatende har hatt så mange tanker under syvminutters-oppholdet under «nulltiden» i denne «storenhet»? Og hvordan han hadde tenkt langt mer enn det kunne være mulig under dette.

Semjase: «Du har ikke tenkt mer, men bare følt og fornemmet. I nulltiden, i det tidløse, eksisterer kun følelser **i storenheten**. Du var ikke mer deg selv,

men en liten del av **det hele** - storenheten. Og i denne var fornemmelsene trengt inn i deg....»

Fartøyene kunne avskjærmes magnetisk slik at de ikke var synlige fra andre retninger enn det de tillot. Folk ved husene i bakgrunnen kunne ikke derav se skipet dersom de «la» magnet-skjærmen slik at lyset fra skipet ble avbøyet i den retningen.

tegning av Semjase og et annet bilde av noen av de pleiadiske fartøyer - og Meier tok ca 1500 bilder av dem totalt - men mange av disse er nå stjålet.

«REISER» UTENFOR TIDSDIMENSJONEN

Allerede i den første kontakten kom Semjase inn på nødvendigheten i å forflytte seg utenfor tidsdimensjonen ved omfattende romreiser:

«...selv om jordmennesket er kommet frem til månen med rakettdrift - har det ikke nådd ut i det kosmiske rom. På nåværende måte kan det heller ikke nå dit - for dertil kreves et drivsystem som er i stand til å bryte gjennom hyperrommet og oppløse de enorme avstandene. Rom og tid kan ikke mestres gjennom rom og tid, men gjennom det rom og tidløse, dvs. gjennom at rom og tid sammenfaller og likerettes til nulltid. Derigjennom kan billioner av lysår gjennomføres på brøkdelen av et sekund - altså uten et egentlig tidstap - ettersom nulltiden paralyserer rom og tid.»

Ellers forklarte hun ved 8.kontakt, at relativitetsteorien ikke hadde gyldighet ved «reiser» inn i hyperrommet, og at akselerasjon opp mot lyshastigheten ikke kunne foretas uten at skipet var beskyttet av de magnetiske skjærmer. Uten disse, ville skipet og passasjerene få en nesten uendelig stor masse.

Se ellers diagram for hyperromssprang på side 172.

STRÅLESKIP

De benevner selv deres fartøyer som stråleskip - oppkalt etter det primære drivsystems «lysstråle» teknikk. Men skipene har to separate driftsystemer - det ene for hastigheter opp til lyshastigheten, mens det andre virker over denne barriere. Energien i skipet går ut i bunnen av skipet og blir gjenvunnet på toppen. Energien fra en innretning som benytter implosjon i motsetning til eksplosjon.

En reise fra Semjases hjemverden ERRRA og til Jorden, tar sju timer med teknikken i disse skip. Det tar 3,5 timer å nå lyshastigheten - og deretter foretas det over beskrevne hyperrom-sprang i nulltidssonen - før fartøyet nedbremses på de samme 3,5 timer og kan entre Jordatmosfæren. Hele fartøyet skjermes med spesielle magnetiske beskyttelsesfelt.

Når spranget i hyperrommet skjer, «fryses» tiden - tiden og rommet opphører å eksistere - og derved kan utallige lysår overvinnes på et brøkdelen av et sekund, uten tidsforskyvning. Men Semjase forteller at disse sprang ikke kan gjøres for nære planeter - da dette ville kunne forstyrre deres baner. Altså dro de utenfor solsystemets «grenser». Med den teknikk/de fartøyer som de benyttet på denne tiden med møtene med Meier - måtte de 153 millioner km fra nærmeste planet, fortelles det i kontaktreferatene fra 4.kontakt - den 15-2-75, kl.01.48.

Det fortelles videre at det ikke enda kan tillates jordmennesket å få innblikk i detaljene i drivsystemet, men det nevnes at det dreier seg om såkalt tachyon-

drift. Skipets tallerkenform er valgt for å skulle yte minst mulig motstand - men det kontrollerte feltet rundt fartøyet «dematerialiserer» luften tett ved skipet og det samme skjer med partikler i rommet. Slik spiller egentlig ikke skipets form noen vesentlig rolle, og hun sier at dersom skipet skulle fortrenge luften ville slike enorme hastigheter slett ikke kunne nås. Takket være denne strålingsbeskytterskjermens garantert «avledende evne» utløses også en effekt som er av største betydning og livsviktig for besetningen, for skjærmen nøytraliserer samtidig en planets tiltrekningskraft, og skaper et eget treghets- og gravitasjonsfelt. Skipet blir derfor som en egen miniatyrplanet med et teknisk skapt tyngdefelt, som uten risiko kan gjennomfly en atmosfære med enorme hastigheter. Meier forteller at han ikke kunne merke noen bevegelse inne i fartøyet. (UMMO og IARGA-sivilisasjonene som også er tilfeller av granskete kontakttilfeller, hadde enda ikke klart å utvikle denne teknikken, for de måtte «pansre» sine fartøyer, og skape kunstig tyngde gjennom jevn akselerasjon / retardasjon. For Ummo og IARGA- info se: <http://galactic.to/rune/>)

Det fortelles også i denne sammenheng at de har lette romdrakter og små transportable apparater som kan skape den samme magnetiske beskyttelses-skjerm med kunstige gravitasjonsfelter - som kan brukes på planeter med en ellers skadelig gravitasjon.

Ellers sier hun at en planets tyngdekraft ikke alltid like sterk, men varierer i en visst mønster - .....*noe som om ikke alt for lang tid vil kunne konstateres av deres vitenskapsmenn.*

På et tidspunkt blir altså skipet og alt stoff innen dets kraftfelt dematerialisert til finstoffelig form eller brakt opp på høyere energiplan slik det også beskrives i «EN ALTERNATIV KOSMOLOGI» av T.Alfstad.

Massen til en ting øker i relasjon til hastigheten, men skipet er beskyttet mot dette ved de magnetiske skjærmer. Selve spranget i hyperrommet tar bare en brøkdelen av et sekund - men som beskrevet tidligere kan de teknisk forlenge «oppholdet» i denne tidløse tilstand. (Se illustrasjon side 172).

De fleste sivilisasjoner har erfart vanskeligheter med denne kompliserte prosess. Når et skip overskrider lyshastigheten *uten* at det transformeres inn i hyperrommet - oppstår det katastrofe for både skip og mannskap. *«Mange av våre forfedre har måttet overvinne disse vanskelighetene, og enkelte har kommet tilbake i feil tid. Mange tidsreisende har blitt sittende fast i vår tidsstrøm her på Jorden. Et enkelt «sekund» i hyperrommet tilsvarer årmillioner i tidstrømmen her. Faren ved store hastigheter er stor, og effektene oppstår allerede ved lave hastigheter.»*

Disse skipene er 7 meter i diameter og er bygd for et mannskap på 3, og de har også muligheter for interplanetariske reiser. Meier beskrev under sitt første møte hvordan feltskjermene rundt skipet så ut til å forvrengte synsbildet rundt det. Trærne og omgivelsene virket å bli avbøyet. Bunnen av skipet var blått og ble forvridd som et vaskebrett. Skipet kan også avskjermes slik at det tilsynelatende blir usynlig - lysstrålene avbøyes rundt fartøyet. Slik kan det kun sees/fotograferes når de selv tillater det. Det er et grønnaktig gult lys inne i skipet som fremkommer av lyset fra vinduene som utenfra synes orange. Disse vinduer virker også som advarselys ved at de skifter farge etter den ytre atmosfærens innhold - og de hindrer dørene å kunne åpnes dersom luften ute er skadelig.

Det finnes mange slags (data-)skjermer inne i fartøyet som gir informasjon om skipet, reisen og også livsformers tankemessige sammensetning. Skjærmene kan kontrolleres telepatisk sammen med mange av skipets øvrige funksjoner og kan altså tilbakegi psykiske informasjoner.

Metallet i skipet er utvunnet i en komplisert prosess fra bl.a. bly, sammen med andre grunnstoffer som omdannes kjemisk til en lett og sterk legering. På et tidspunkt fikk Billy overbrakt fra Semjase noen krystaller og metallbiter fra stadier i omvandlings-prosessen. Disse ble også tre år senere gitt til hovedetterforskeren i Meier - saken, Wendelle Stevens, som fikk dem brakt til forskeren Marcel Vogel ved IBM konsernets avdeling i San Jose. Marcel Vogel og en spesialist fra Europa testet metallprøvene, og konkluderte *at vår teknologi dengang ikke kunne ha fremstilt dem*. Denne undersøkelsen er forøvrig referert i boken LIGHTYEARS forfattet av Gary Kinder. (Norsk utg. GUDENE KOMMER TILBAKE på side 167 - 168.)

GRAVITASJON SOM DE FORKLARTE DET TIL MEIER

Gravitasjon er av elektromagnetisk natur med to enhetlige, men motsatte krefter. Gravitasjon og elektromagnetisme eksisterer samtidig og opptrer som tiltrekning og frastøtning. Forskjellige faktorer som ikke er kjente er forholdet mellom en planets varme og rommets kulde, planetens faste kjerne og atmosfæren. Disse faktorer var sagt å være viktige for å forstå gravitasjonen og antigravitasjonen.

De påpekte at gravitasjonen varierte på forskjellige steder på Jorden. De beskrev at skipene red eller surfet på en bølge av den elektromagnetisme som vi kaller gravitasjonen - nesten som en båt på vannet.

Kommunikasjonen var likeledes bundet til systemer som gikk utenfor det som på Jorden begrenses til lyshastigheten, dvs. overført på et såkalt høyere energiplan - slik det beskrives i «EN ALTERNATIV KOSMOLOGI».

LITT OM LIVET PÅ ERRA

Planeten Erra er lokalisert rundt stjernen Taygeta - som er en av de syv synlige Pleiadestjerner - men senere opplysninger tyder på at Semjases hjemplanet ligger noe dimensjonsforskjøvet i forhold til Jorden. Folket der bor i runde hus som ligger godt spredt - slik at hver person har minst 100x100 meter som «privat-område». Tettbefolkede byer finnes således ikke. Alt tungt og manuelt arbeide utføres av maskiner og roboter. Kun få mennesker kreves til å overvåke den helautomatiske produksjonen. Det tas minimalt med ressurser fra hjemkloden - isteden hentes det fra rommets «døde» stjerner og planeter, og omdannes via deres enorme teknikk. Alle dyrkbare områder blir kultivert, og der dette ikke er mulig - anlegges fartøyhavner og produksjonsanlegg. (Dette er på linje med Martinus' beskrivelser om hvordan jungelene som er eldorado for «det drepende prinsipp» - blir omdannet til nydelige parker i den utviklingsstadium han kaller *det riktige menneskerike*).

Det finnes verken skyskraperne eller boligblokker der, og de lever i et pengeløst samfunn - der alle har tilgang til livets ressurser ved at de bidrar med en viss arbeidstid til samfunnet. Alt blir fordelt uten at noen tilriver seg fordeler - da alle har tilgang til det som er nødvendig. I et samfunn der alt er basert på samarbeide og et gjensidig ønske om å hjelpe, kan det kun eksistere velstand. Det finnes ingen maktglade politikere, men samfunnet styres til en viss grad av en elite av *kosmisk sett* «eldre» - mennesker med visdom- og tjenestevillighet. De med de beste evner blir frivillig utvalgt. De lever etter dette å hjelpe hverandre fremfor å konkurrere eller bekjempe hverandre. De har derav praktisk talt ikke noen «kriminelle» - men de gamle lover straffet sådanne ved bortvisning til egne «utvisningskloder» - der de måtte klare seg i frihet, men uten teknikk. I den fjerne fortid ble vår Jord også brukt som forvisningssted for de Lyranske planeter.

Befolkningens vekst blir nøye kontrollert, slik at det ikke oppstår overbefolkning, og det er derfor kun 450 millioner mennesker inkarnert på denne planeten som har en fysisk størrelse ganske lik med Jorden. De forplanter seg fortsatt som oss her (ettersom de har legemer i grovmateriell form), og hver familie kan maksimalt ha tre barn. Noen lever som her i ekteskap. De har en annen genetisk koding, og med harmoniske og meget kreative tankeenergi gjennomstrømmende legemet, har de meget lange livsløp - ca. det tidobbelte av jordmenneskets. Husk at også jordmenneskets livslengde er blitt fordoblet alene gjennom de siste århundrer... Et normalt jordmenneske - uten større evne til å sysselsette seg selv om det ikke daglig kunne gå til en arbeidsplass, ville ha kjedet livet seg der - med slike lange inkarnasjonsforløp og med arbeidsuker på bare få timer. Så vi ser igjen hvor hensiktsmessig den kosmiske logikk - «**Skapelsen**»

som Pleiaderne kaller Den - har «konstruert» utviklingen.

De lever som vegetarer og brenner ikke sine avdøde - de gravlegges av hensyn til kroppens mikroliv. De har også en metode til «eliminering» av liket. (jfr. Semjase-blokk 4, s. 645) De benytter ikke transplantasjon av organer - de ser langt virkende farer ved dette - men lager heller evt. organisk-mekaniske erstatningsdeler.

Hver planet i Pleiadene er selvstyrt - men er knyttet sammen i et forbund under et felles høyere råd, sammensatt av «halv-åndelige» vesener med enorm kunnskap. Disse har igjen kontakt til enda mer utviklede renåndelige visdomsvesener. (Jf. at de førstnevnte tilhører siste halvdel av det riktige menneskerike - de er det som Martinus kaller «superkosmiske» i boken Det Evige Verdens-billede del 3 - symbol 33. Ved dette utviklingsstadium finnes «ingen grenser» for hva de kan overblikke med sin intuisjon). Den vanlige Pleiader er ikke utviklingsmæssig istand til å komme i kontakt med disse åndelige nivåer, forteller Ptaah i Semjase - blokk 3 s.459.

PLEIADE-ERRANERNES KOSMOLOGI OG FLERE SPØRSMÅL BESVARES

Når man har studert dette omfattende materiale som særlig Semjase brakte frem via Meier, får jeg et visst inntrykk at de dog har et begrenset overblikk over *de virkelig store kosmiske utviklingsperspektiver*. For eksempel et kretsløp som er så «stort» som det den danske intuisjonsbegavelse Martinus betegner spiralkretsløpet - og hvis fulle opplevelse eller «gjennomgang», inkluderer både kulminasjonen av opplevelse av lidelse/mørke i dyreriket, såvel som kulminasjonen av lykke, glede og lys i det utviklingsavsnitt han kaller «den guddommelige verden» og «salighetsriket». Karma eller årsaks-og virkningsprinsippets - som regulerer utviklingen slik at man kun kan motta eller høste det som man selv har «sådd» eller gjort i fortiden, er også et viktig tema som bare blir minimalt behandlet. Så på «renåndelige» prinsipper finner jeg langt mer analysert eller behandlet i Martinus' kosmologi.

Skal man plassere dem i det kosmologiske utviklingskart, blir de vel tilhørende i det avsnitt som Martinus betegner «første del av det riktige menneskerike», - før de har fått utviklet det som han i symbol nr.33 (i boken Det Evige Verdensbillede 3) betegner «super-kosmisk sans-e-vne».

Det virker på mange måter som de har utviklet det intelligens-messige mer enn det følelsesmessige, men så har de da og så - etter egne opplysninger - overgangen fra det krigerske stadium i utviklingen, ca.40.000 år tilbake i fortiden. De benytter dog fortsatt «den normale» forplantningsmetode, men under streng

fødselskontroll - for ikke å overbelaste sin moderklodes naturlige ressurser De er fortsatt i en viss grad underkastet milde grader av intoleranse, eller noe sviktende forståelse for jord-menneskets manglende forståelse av deres belæringer. Samt tydelig «oppgitte» over samme jordmenneskes naive, og uselvstendige tenkeevne på det religiøse (åndelige) område.

De har derfor grader av fordømmelse mot de maktfulle religionene, uten tilsynelatende å forstå at disses esoteriske hensikt har vært å gradvis lede jordmennesket ut av dyrerikets uvitenhet, og at den logiske tankekapasitet er meget begrenset så lenge instinkt - og tyngde-energien er dominerende i samme jordmenneske. (Tyngde-energien = den nedbrytende /eksplosive /drepende energi som er dominerende i det «rene» dyreriket). At selviske, maktbegjærlige mennesker (jordiske og ikke-jordiske) så har *brukt* religionene i hensikt å skaffe seg egen makt, er en annen sak.

Det kan føles som de skal virke mer på det ytre, eksoteriske plan med sin undervisning, og muligvis mangler de altså noe av den «indre», esoteriske viten om livsprinsippene. De henfører de negative krefters innflytelse til alene å dreie seg om negativ tankemessig suggesjon utløst av andre *fysiske* negative vesener (Giza-intelligensene/Bafattene), mens den åndvitenskapelige forklaring, henfører det primært til negative *ikke-fysiske krefter* - altså eteriske og astrale veseners negative påvirkning. (Slik det for eksempel beskrives i boken «Gennem Forhenget» av V.Petit Neal og S.Karagulla, dansk oversettelse 1986).

De ser ikke ut til å være klar over at mye åndelig visdom har kommet til Jordan gjennom helt andre «kanaler» - og dette gjelder tilsynelatende alle de mange «kosmiske lærere». De henviser aldri til hverandre - og man kan få det inntrykk at de ikke kjenner eller vet, at en noenlunde tilsvarende informasjon er gitt parallelt til deres egen. **Og den høyere kosmiske hensikt må være at «den frie viljes lov» må overholdes. At hvert enkelt levende vesen selv har den fulle frihet til å søke å finne/skape sin egen vei, uten å henvises hit eller dit. Altså at den individuelle sjel selv begynner å søke etter svar, når han/hun er åndelig moden for dette. Og den som søker eller leter - han/hun VIL finne svar.**

PLEIADE-ERRANERNES ÅNDSLÆRE OG KOSMOLOGI

I deres kultur finnes ingen slike religioner som på Jorden. **Det de bruker som sine moralske prinsipper, er de evige livslover som de så langt i sin utvikling har avdekket av SKAPELSENS («Creation»/ die Schöpfung) evige prinsipper eller universelle lover.** «Skapelsen» er et ord de bruker for å betegne ENHETEN - den praktfulle, allvitende kraft av visdom og kjærlighet som ligger bak universets frembringelse og opprettholdelse. *De påberoper å kjenne disse prinsippers vitenskapelige sannhet - ikke som blind tro, eller ønske-fantasier.* Og de mener at de «jordiske kultliknende religioner» hindrer mennesket å utvikle sin virkelige spiritualitet. Hos dem er vitenskap og åndelig innsikt som ett, og det hersker derfor hos dem ingen uenighet om disse ting.

De forklarte at Skapelsens materielle aspekter bød på en uendelig variasjon av opplevelse- og erfaringsmuligheter, slik at samme Skapelses uendelige enkeltvesener kunne vokse i kunnskap og visdom. *ALT kommer fra denne ENE intelligens - som mennesket har kalt Gud.* Men de benytter ikke dette ord, det har for dem en negativ ladning - da det er et ord som de vet at en av fortidens maktsyke Pleiadiske herskere (bl.a. Jehovan - se foran) innførte på Jorden i den hensikt å bli dyrket. Han påberopte seg å ha skapt jordmennesket, og med sin tyranniske makt ønsket han å underkue de enda primitive jordmennesker.

Dagens Pleiaderer vet at Skapelsen er ett og inkluderer de nedbrytende prinsipper som den kristne religion har overført til «satan». De skiller ikke mellom Skapelsen og «skaperen». Men de erkjenner at de ikke vet *hvorfor* Skapelsen eksisterer og hva som er endemålet. Og det er på disse virkelig «store overblikkende spørsmål» at jeg mener det er kommet svar via tidligere nevnte Martinus - som i sin kosmologi også beskriver de overliggende kosmiske prinsipper - f.eks. «spiralkretsløpet», grunnenergienes kombinasjoner i de forskjellige utviklingsplan og «livsenhet-prinsippets evige struktur».

Men Pleiaderne kommer med en masse detaljer når det gjelder selve Universets fysiske struktur som Martinus overhodet ikke berørte - dette var ikke hans primære oppgave som han selv uttrykte det. For eksempel tallfestet de *antallet* av universer til 10 med 40 nuller etter! Vårt univers' livssyklus mener de å påstå varer en «stortid» av 311 trillioner år. Vårt univers er i den andre av syv slike sykluser - hvor det har gjennomløpt 47 av de 311 trillioner!! Syv slike sykluser av «stortider» utgjør «en evighet/eternity» - og deretter utvikles «skapelsen» til et høyere nivå som de betegner et UR-univers. Dette blir igjen etter syv sykluser til et centralunivers - og Pleiaderne medgir at de ikke forstår hva dette centralunivers «gjør». Vel - ingen bebreider dem for det! Mer om dette senere.

De kommer også med tallstørrelser når det gjelder det gjelder menneskets inkarnasjonssyklus. De mener at vi må inkarnere på materielle plan for ca. 60-80 milliarder år - før vi forlater det grovmaterielle plan - litt mer om dette i neste avsnitt. Videre forteller de at det er syv trinn å passere på veien til ubeskrivelig ENHET.

Jo høyere en ånd utvikles, jo mer tar denne på seg oppgaven å hjelpe andre lavere utviklede vesener på veien. De sier at når vi kommer i harmoni med SKAPELSENS lover, og jo mer vi tjener helheten eller Skapelsen - en tilsvarende forøket glede og lykke vil vi oppleve.

Pleiaderen PTAAH taler om universets dimensjoner og plan og om tidsaspektet i utviklingen.

(Fra Semjase-Berichte block 3, s.459 - men noe komprimert. Merk også at de nevnte tidsangivelser er uttrykket i «år» for at jordmennesket skal kunne få et visst begrep om de enorme utviklingspanoramaer)

Stoffet i dette avsnitt berører også de enorme tidssekler som det levende vesen må gjennomleve i fysiske inkarnasjoner før det blir istand til å motta, eller begynner å søke - åndelig innsikt. *Det er derfor nytteløst å prøve å misjonere, eller gi kosmisk-åndlig visdom før vesenet har gjennomlevd så mange (-millioner) inkarnasjoner at det kan forstå -eller gjenkjenne - veiledningen.* Nettopp derfor anbefalte f.eks. Martinus at man ikke skulle snakke ut om de kosmiske lærer «før man ble spurt».

PTAAH:

«...sannheten er den at det «hos dere» jordmennesker også lever usynlige og ukjennelige vesenensformer i de forskjelligste sfærer og dimensjoner. Det er disse sfærer og dimensjoner som ligger over eller under deres plan eller «normaltid», og i seg selv danner selvstendige verdener som er like materielle som jordmennesket oppfatter sin verden. Frekvensen eller svingningene for disse tidsplan er strukturelt grunnleggende forskjellig, som gjør at de forblir usynlige for jordmennesket. Hvis det ikke var slik, ville de forskjellige verdener, sfærer, livsformer og (frekvens-) plan - flyte inn i hverandre og fremkalle et universelt kaos. Derigjennom kunne intet eksistere.

Det må altså være meget skarpe *skillelinjer*, for å sikre eksistensen av de utallige sfærer, dimensjoner og livsformer. Disse andre livsformer fra andre sfærer eller dimensjoner, som i sitt tidsfelt ER LIKE MATERIELLE som jordmennesker, har også sine sorger og problemer. Også de er underkastet den kosmiske evolusjonsgang. De er på ingen måte interessert i å sette seg i forbindelse med

deres (tids-)plan. På den annen side er det i de forskjellige dimensjoner kun FÅ livsformer som er istand til å åpne dimensjons- eller tidsbarrierer, og trenge inn i andre plan (verdener).

I disse er altså livsformene nøyaktig så materielle som på Jorden, men altså usynlig sett fra Jordens frekvensplan. Det eksisterer dog høye åndelige plan i rene åndelige sfærer eller dimensjoner, som ikke er forståelig for dere - de er rent åndelige. Det vil altså si at det i disse sfærer eller dimensjoner kun lever vesener som er helt ferdig med å leve i materielle kropp, og som er nær målet for fullkommenhet. Det er disse livsformer som allerede står i samklang med SKAPELSEN (Gud i andre kilder) - som er istand til å utrette fullkommen skapelse selv. Men disse livsformer setter seg heller ikke i forbindelse med jordmennesker. *Dette skjer kun i få unntakelsestilfeller.* Med årtuseners tidsrammer og kun med de meget få jordmennesker som kan vekselvirke med disse plan. Altså skjer dette kun i sammenheng med at det på et eller annet sted i deres sfære, fødes «en profet»(verdensgjenløser - r.ø.-anm.) Slike profeter finnes i alle sfærer og dimensjoner.

Det er disse livsformer som skal videreutvikle de store masser og berede veien for den samlede evolusjon. Slike profeter blir uten unntak utvalgt av høyere utviklede livsformer, og blir allerede fra fødselen av forberedt på sin misjon. Er de da langt nok utviklet, kan de altså kontakte høyåndelige plan - hvorfra profetene videre undervises i åndelig viten. Utfoldelsen av denne kommunikasjon er kun mulig for de som er «halv-materielle». Hos våre folk blir denne kommunikasjon gjort mulig gjennom «det høye råd», og vi selv er ikke istand til denne kommunikasjon. Disse plans høyeste «åndsformer» må «aldersmessig» måles i milliarder og billioner av år, mens de har gjennomlevd utallige inkarnasjoner.

Denne kjensgjerning beviser også uriktigheten av jordmenneskelige hevdelser (det er ikke referert hvorfra eller hvilke - utg.anm.) - som mener at man kan bli mester av renåndelig form iløpet av 10 eller 20 millioner år. Mange forførte og bedrageriske jordmennesker snakker stadig om åndsvesener som er flere millioner år gamle som setter seg i forbindelse med jordmennesker. Disse kalles mestere, guruer, fullkomne osv. I den forbindelse er det svært interessant å faststille *at slike tidsbegreper ikke kan fattes av jordmennesker.* Hvis det i bøker opptrer slike tidsangivelser, er det av fullstendig klarhet at disse stammer fra meget uvitende jordmennesker - for hvem de virker kolossale.

(Merk: Når det her nevnes tallfestetede «aldere» på vesensarter som jordmennesker, ser det ut som de regner det fra vesenet blir «jeg-bevisst» eller individualisert - etter at kroppene er blitt «menneskelignende». Usikkert er også om de med de oppgitte tallverdier, mener tid kun i fysisk inkarnasjon, eller om det også inkluderer hviletiden på de finstoffelige plan mellom de grovstoffelige

inkarnasjoner. Utg.anm.).

Det gjennomsnittlige utviklede jordmennesket viser allerede en alder av 100 millioner av år. Denne tid trengte det for å utvikles fra fullstendig uvitenhet gjennom utallige inkarnasjoner frem til dagens åndelige standard. I følge dette er en livsform av 10-20 millioner år i en rett dyp og lav stand, som i åndelig henseende må betegnes som uutviklet. **Det er ved denne alder at «jeg-bevisstheten» skapes, og den bevisste tanke.** Med denne «unge» alder er det umulig å kontakte og å bli belært av høye åndelige vesener:

***

Etter de SKAPELSESMESSIGE LOVER (kosmiske-/evige- /livslover), måtte alle (tids-)plans mestere ha en alder av flere milliarder av jordår, før han kunne «fri seg» fra sin materielle kropp. Dette tilsier imidlertid ikke at disse vesener allerede tilnærmevis har nådd fullkommenheten - for dithen kreves flere millioner av milliarder av år. (n x 1 med 12 nuller - år) (muligvis er dette til det stadium som kan jevnføres med det som Martinus kaller visdomsriket. R-ø.anm.) Også i de renåndelige verdener er de SKAPELSESMESSIGE LOVER likelydende, *for alt er underkastet evolusjon*. Den åndelige (fin-materielle) inkarnasjon underligger imidlertid andre former og lover enn den grovmaterielle form.

En vesensart av alder på 10, 20, 100 eller 300 millioner jordår, kan ikke nå det renåndelige (fin-materielle) stadium - tilsvarende et fullkomment vesen. Disse utviklingsnivåer kan først nåes etter en inkarnasjonsmessig evolusjon av mange milliarder av jordår, som uten unntak ikke ligger under 70 milliarder år.

***

Jordmenneskene regner kun etter sine egne begrensede begrep - fanget i fullstendig uforstand og som absolutt ikke fatter de kosmiske (evige) verdier. (F. eks. jeg-ets evighetsnatur. R.ø. anm.) Kunne en livsform bli «ferdig» allerede på 20 millioner år, ville hele universet ikke lenger bestå, fordi SKAPELSEN allerede ville ha oppnådd sin oppfyllelse (mål) og «lagt seg til ro».

*

SKAPELSEN selv lever under 7 «stortider» (hovedutviklingstrinn) i bevisst, skapende tilstand. Deretter «legger den seg til slumring» - (betyr vel i parallell til Martinus' analyser at dette super-universvesen som her benevnes «skapelsen» som helhet da har kommet inn i den rene indre verden - salighetsriket/erindringsriket) - under likeså mange «stortider», for deretter så igjen gjennom

7 stortider å vokse og skape. Slik utvikles den og fullkommengjør seg gjennom tilsammen 7x7 perioder, *til urskapselsen* - for så å skape en livsbestandig (makro) skapelse, som igjen er underkastet de samme kosmiske lover.

*

En stortid omfatter 311 billioner og 40 milliarder jordår (311 med 12nuller). 7 stortider: 217 med 15 nuller jordår,

7x7 « : 1,525 « 16 « «

Dette er den skapelsesmessige tidsformel for det skaptets bestående.

Som enhver livsform har SKAPELSEN også sin evolusjonsgang, bare at dens tidsmåll blir av kolossale verdier. Lever et menneske f.eks. 100 jordår under en inkarnasjon, så betyr det for SKAPELSEN sammenligningsvis en tid på ca. 44 billioner år, hvori den gjennomløper 7x7 evolusjonstrinn. Disse 44 billioner blir en undersyklus (betegnes «klein-zeit») som oppsummeres i «stortiden» under disse mindre sykluser.

I sammenlikning lever jordmennesket gjennomsnittlig 70 år før det forgår som materiell livsform, men på et senere tidspunkt inkarnerer det igjen i materiell form. Ethvert levd liv betyr for det en gjennomlevelse av et bestemt trinn i evolusjonen, til det har nådd et bestemt åndstrinn. I sammenlikning med Skapelsens tid, kan disse åndstrinn da betegnes «stortid».

(Det bør her gjentas at så langt som jeg har studert disse Pleiadiske informasjoner, har jeg inntrykk av at de ikke overblikker så store kretsløp som Martinus kaller spiralkretsløpet og som setter alt i evighetsfacit. Men til gjengjeld kommer de altså frem med informasjoner som slett ikke Martinus berørte. Rø-anm.)

Evolusjonsgangen til den materielle livsform lar seg altså inndele i 7 x 7. For å oppnå et høyere åndstrinn, må livsformen gjennomløpe 7 evolusjonstrinn. De 7 trinn er i verdi det hele, slik at altså 7 forskjellige evolusjonstrinn må erfares/gjennomgås. Har dette skjedd - har en nådd fullkommenhet, og går inn i den åndelige (finmaterielle) form.

Hvert åndsplan er oppdelt i 7 undertrinn som forklart. Litt enklere fremstilt betyr dette: en materiell livsform har gjennomlevd 7 undertrinn av evolusjonen for å nå neste trinn. Slike trinn er igjen de samme syv med undertrinn. Det materielle stadiums syklus til deres evolusjon, er som før nevnt mange milliarder år til fullkommengjørelse. (Slutt utdrag).

Så langt dette utdrag med tallstørrelser man vel vanskelig kan forstå....

Semjase om gener og arvelighet

(fra 8.kontakten den 18.3.75 kl.15.04)

Den vanlige oppfattelse blant «materialister og ett-livstronende» er jo at man arver genetisk såvel det kroppslige som det mentale fra sine foreldre. Den åndelig studerende som har forstått reinkarnasjons-prinsippet, forstår at ens egen innsikt og viten er «arvet» fra sin egen fortid. Disse ideene ble tatt opp under den åttende kontakten:

Meier - *hvordan forholder det seg med nedarvet kunnskap eller ganske enkelt med intelligensen?* (De har foran snakket om genenes og kromosomenes funksjoner i organismen.)

Semjase - *« det henger på ingen måte sammen med genene, fordi intelligensen er avhengig av åndelig utvikling. Åndelig tenkning og de faktorer som fremkommer av det, slik som åndelig kunnskap, visdom og intelligens, er rent åndelige faktorer, som imidlertid tar organisk opphold i hjernen, som består av syre-substanser.*

Denne syre danner bærere av åndelig visshet og intelligens i fast form, mens ånden dog som stamme i seg selv, bærer samme visdom i form av finmaterielle faktorer. (De åndelige talentkjerner jmf. Martinus? Rø-anm.).

Også som grovmateriell livsform er alt dobbeltfaktor-bestemt. Altså må den rent åndelige eller finmaterielle livsformen også finnes som grovmateriell form. I dette tilfellet betyr altså at visdom og intelligens eksisterer såvel i åndsenergi form som i grovmateriell form, dvs. som organisk materiale.

Derfor er det mulig å videreoverføre visdom og intelligens også grovmaterielt. Det vil si at disse syre-substanser kan taes fra en hjerne og igjen innplasseres i en annen. Derigjennom kan hele livsformsraser føres fram til et enhetlig viishets-, kunnskaps- og intelligensnivå, uten at hver enkelt individ må gå gjennom de ulike utviklingsperiodene. På denne måten kan t.o.m. en «ny» ånd (som jordmennesker ofte feilaktig betegner som sinnssyk eller idiot) gis en høyt utviklet kunnskap og slik bli til en høyt utviklet livsform.

Men i denne retning arbeider allerede deres vitenskapmenn, og de kan også notere meget stor fremgang - selv om dette ikke er kjent for den store massen. Intelligens og visdom er altså på ingen måte genbettinget, for de overflyttes og medføres kun gjennom den ånd som har sin bolig i kroppen. Dette betyr altså at en intellektuell eller meget viist menneske kan få avkom som jordmennesker betegner som sinnssyke eller idioter, og på den andre siden kan mennesker med

svak ånd og lav intelligens føde etterkommere med ufattelig ånds- og intelligens-utvikling. Dette henger virkelig bare sammen med hvor langt forstandsmessig utviklet ånden er - som har bolig i kroppen.

For var visdom og intelligens genbettinget, så ville en «ny-ånd» aldri kunne finne seg en bolig eller kropp, fordi de allerede eksisterende livsformer meget raskt ville ødelegges og dø ut, ettersom de altfor raskt ville bli «åndeliggjort».

Ettersom bare stadig høyere og høyere utviklet liv ville fødes, ville det ikke lengre kunne bys «ny-åndene» noen muligheter til liv og utvikling.

Meier - men hvorfor arves da sinnsykdommer?

Semjase : virkelige sinnsykdommer årsakes av en voldsom forvirring hos en allerede kunnskapsmessig utviklet ånd. Og da genene står under åndens innflytelse, oppfanger de selv disse forvirrende impulser, magasinerer dem og skaper derav den kaotiske forestillingen til den forvirrede livsformen.

Forskjellige skadede livsformer normaliseres imidlertid tilbake fra generasjon til generasjon - gjennom åndens stadige videreutvikling - gjennom den periodisk betingede evolusjon.

Det innebærer altså at gjennom åndens forvirring skapes avbrekk i livsviktige funksjoner hos genene gjennom feilstyring av visse faktorer. Denne feilstyring avsetter videre impulser til hjerne-stoffet, slik at disse oppblandes med samme falske faktorer og derigjennom fremkaller en forvirring som altså også blir organisk. Åndens utvikling utgjør dog en garanti for at forvirringen igjen kan regenereres i løpet av kommende generasjoner, som jeg nettopp nevnte.

Slike skadede livsformer kan - alt etter sin art - være ulikt belastet og likeledes deres avkom. Alt etter utviklingsstadiet hos den ånd som tar bolig i avkommets kropp - kan denne ånd bli mer eller mindre skadet - en meget lavt utviklet ånd vil avgjort bli mer enn en høyt utviklet, som til og med klarer å nøytralisere slike feilstyringer.

Således er det absolutt mulig at en sinnsyk livsform får avkom som ikke på noen måte lengere er abnorme som dere kaller det. Men derimot kan etter mange generasjoner - før alt igjen er normalisert - små resterende faktorelementer i enkelte tilfelle medføre at visse skader kan bryte ut - som kan avledes forut».

Om opprinnelsen de forskjellige raser

Vitenskapen av idag som tror at hele utviklingen er et resultat av tilfeldigheter, kan ikke gi noen logisk forklaring på menneskerasenes opprinnelse, og ei heller på hvorfor de individuelle mennesker - ja selv eneggede tvillinger - er helt åndelig forskjellige. Med åndelig menes da bevissthetsfaktorer som visdom, medfølelse og innsikt/intelligens. Ja - dette spørsmål om hvordan Jorden hadde fått sitt mangfold av menneskeraser, kom Semjase inn på under det 7.kontaktmøte, tirsdag den 25.2.75 kl.18.02 ved Hinwill i Sveits. (Gjengitt fra kontaktreferatene i Semjase Block 1.)

«På Jorden finnes ikke bare de fem fargede hovedraser (de gule, røde, hvite, brune og svarte) - men de andre er fullstendig ukjente for dere. Dels lever de på plasser som ingen mennesker har kunne finne dem, og dels under Jorden. Men iblant er de ute i sollyset, og blander seg med dem som lever på Jordens overflate. Spesielt i land med mange raser vekker de ingen oppmerksomhet, og de kan bevege seg uhindret, særlig om de etter landets skikker skjuler ansiktet. Det er vanskeligere for de som har en meget påfallende ansiktsfarge - f.eks. blåaktig. Noen slike raser er for lengst utdødde.

De er alle et produkt av «himmelsønnene», dvs. de ble avlet av disse, som også har født fram nuværende raser. Disse «himmelsønnene» eller stjernefarere bebodde mange kloder med helt forskjellig klima, og som følge frembragte de andre raser, som fra aller første begynnelsen klarte å tilpasse seg etter klimaet (på Jorden). Avhengig av dette, utviklet de også en tilsvarende hudfarge, og det finnes utallige slike i verdensaltet. Også kroppsformene er ulike. Den varierer fra 50 cm til flere meter og slike vesener levde en gang på Jorden. Også disse fødte her avkom, men de ble etterhvert utryddet da de var aggressive og utøvde tyranni.

De nuværende ulike fargede rasene er altså avkom fra våre forfedre av ulike farger, som igjen kom fra ulike kloder. Menneskene stammer da ikke (direkte genetisk) fra apene. Jordmenneskene ble skapt ved at våre forfedre (Pleiadiske-) blandet seg med de daværende primitive mennesker på Jorden, som man da kalte Eva`er (som betyr den som føder). Jordmenneskene var på den tiden av de mest ulikeartede former av alle slag. Dels var de helt ville dyr med menneskelignede former som var avkom av vesener som våre forfedre hadde plantet på Jorden langt tidligere. Dette avkom til de utsatte parret seg med ulike dyrearter, og fødte nye livsformer. En av disse er for øvrig den ennå kjente ape, som utgjør en menneske-dyr mutasjon. Således stammer apene fram

menneskene, og ikke omvendt.

*Mutasjonsformer mellom ape og mennesker, har deres forskere allerede funnet mange av, men mest som skjellet og skjellett-rester. Disse Mutasjonsformer - delvis menneske og delvis ape - er kjente for menneskene som afrikanus, peking-mennesker, neanderlantalermennesker, etc. Fire ulike arter av dem har beholdt seg gjennom alle forgangne årtusener, og deres etterkommere lever fortsatt idag - dog ikke i store hjorder, men bare som enkeltindivider eller som meget små grupper. De er ytterst ville og sky, slik at menneskene nesten aldri kan se dem. Noen kaller dem for **Yeti**.*

«Eva'ene» var igjen intet annet enn et meget forvillet avkom til disse, som for tusentalls år siden ble utsatt, og fratatt alle hjelpemidler. De var som ville dyr som levde i store hjorder. Når våre forfedre til slutt slo seg ned på Jorden, brøt de en streng lov, og parret seg med disse vesener. Altså med de kvinnelige av disse vesener. Derigjennom oppsto det nuværende menneskets første forfedre. Man kalte dem på forfedrenes gamle språk for Adam, som betyr jordmenneske. Denne deres første betegnelse har siden blitt igjen som navn, og det anvendes den dag i dag.

Da våre forfedre imidlertid bestod av blandede raser med ulik hudfarge og størrelse, avlet de etter sine egenskaper nye ulike fargede raser med ulike kroppslengder. De minste var ikke mer enn 50 cm høye, mens de største og villeste (aggressive) var mange meter høye. Deres utseende varierte også, og mange arter minnet bare noe om mennesker. Men man lot dem dø ut, eller man drepte dem om de var altfor ondskapsfulle. Mange ganger gjemte de seg i fjerne trakter, og overlevde i årtusener; ettersom de kunne leve opptil 15.000 år. (Kommentar R.Ø: de har muligvis ikke vært av «samme stoff» som jordstoffet av idag - altså var livet dengang mer astralt-eterisk jfr. visse esoteriske kilder). Men etterhvert ble disse også ofre for tiden eller menneskene. De som til slutt døde, og disse fikk en voldsom slutt - døde for noe mer enn 2300 år siden. Mer enn av disse giganter, titaner og cykloper som dere kaller dem - var det av kjempene. De tjente ofte store og maktlystne herskere. Man kalte dem for Goliat, og brukte dem spesielt for krigføring».

kapittel 8

ANDRE SPØRSMÅL OG GÅTER SOM BLIR FORKLART AV SEMJASE

I løpet av de mange direktekontakter som Meier hadde med Semjase under andre halvdel av 70-tallet, ble mange av menneskenes store gåter brakt på bane, og det aller meste kunne Semjase gi en forklaring på. I dette kapittelet har jeg samlet hennes svar på en del av disse.

FORSVINNINGENE I BERMUDA-TREKANTEN

(ref.Semjase block 3 s.435)

Et av de mysterier som har resultert i mange teorier og mange bøker, er de mystiske forsvinninger i det havområde som også kalles djevelens triangel. Det som Pleiaderne fortalte om dette, var at begivenhetene her ikke hadde å gjøre med verken djevelen eller ufo'er. Og det finnes også andre steder på Jorden som har fenomener som er parallelle til de som skjer ved Bermuda.

Etter Semjases forklaringer så eksisterer det særlige dimensjons-porter noen steder på Jorden - og ved siden av Bermuda, så finnes det tilsvarende utenfor Japans kyst og ved Madagaskar. Dette er inngangsporter til parallelle universer.

En merkelig forklaring ble gitt: dimensjons-portene ble forårsaket av en særlig strålingseffekt fra to kjempemessige stjerner(soler) i avstand av 720 lysår fra Jorden. Jorden beveger seg i rommet og blir bare på bestemte tidspunkter påvirket av disse strålenes fokus på Jorden - nettopp på de foran nevnte steder. Og det er denne særlige strålingen som «naturlig» åpner dimensjons-portene til de parallelle universer. Denne effekten er uberegnelig og uforutsigbar. Ved mange anledninger i fortiden har dette også hatt den virkning at havbunnen har hevet seg og skapt midlertidige øyer. Slik har skip grunnstøtt og senere sunket når øyene igjen har forsvunnet i dypet. Fly har fløyet inn i denne dimensjons-porten som virker som en syklon og pilotene med flyet har blitt forflyttet i tid. Dette lyder selvsagt som de rene eventyr, men for de som har satt seg i de utallige forsvinninger her - er disse opplysninger neppe overraskende. Men Pleiaderne mente at strålingseffektene nå ikke lenger er virksomme, slik at fenomenene i disse områder nå ikke lenger skulle forekomme.

Meier ble tatt med på en tur gjennom denne porten til at parallelt fysisk univers. Det er dette som i den meget særegne norske boken EN ALTERNATIV KOSMOLOGI (Kan skaffes fra forfatter på adr. : STORÅSVEIEN 5, HAUKETO, OSLO. TLF.22657816 . pris ca. 150 kr. ?) av Tore Alfstad - blir betegnet som reiser langs

den prubunsiske akse. Det vil altså si at disse parallelle fysiske plan ikke ligger høyere i materiefrekvens (som f.eks. det såkalte astralplan gjør i forhold til vårt «grovfysiske» plan) - men de ligger altså «i samme rom», men med forskjellig «mikroidisk fasthet». For en nærmere forklaring her henvises til denne bok som inngående forklarer de interdimensjonale begreper i ord og skisser.

Altså ble Meier tatt med via dimensjonsporten til parallelle fysiske jord-dimensjoner i Ptaahs' (Semjases far) skip - som da må råde over utstyr til å entre disse verdener, og kunne komme trygt tilbake - for de mindre stråleskip hadde ikke utstyr til å klare dette.

Ved de voldsomme omveltninger som skjedde for 3500 år siden, da Venus kom tett ved Jorden, ble dimensjonsharmonien mellom Jordens forskjellige parallelle plan forstyrret. «Urplaneten» (Jorden i en fjern urtid) og «dampplaneten» (også Jorden i fortiden - innhyllet i damp) - ble i disse dramatiske begivenheter trukket mot dimensjonen av den fremtidige («nåværende») planet - hvis det er mulig å forstå hva dette innebærer??? I hvertfall ble dette først forsøkt forklart i den 38.kontakten fra 13.11.75.

Rent «avstandsmessig» er det kun få hundre kilometer som skiller disse planeter - for under besøket inn i dimensjonsporten kunne han «se» de tre plan av den jordfysiske «virkelighet» samtidig. Ved en særlig beskyttelsesdrakt var det mulig for Meier å bevege seg ute på denne «Jordens søster» i et tidsforskjøvet, fysisk plan. Er det merkelig at Meier ble betegnet som forskrudd når han for 25 år siden fortalte disse historiene? - og selv idag er vel dette mildt sagt uforståelig for de fleste.....Men - Pleiaderne - er dog teknisk sett - ca. 3000 år foran Jorden i utvikling, og kanskje er ikke dette lenger eventyr når Jorden når denne alder.

DEN ÅNDELIGE VERDEN

Semjase kalte det ikke åndelige verdener, men finstoffelige verdener. Når «det levende» (ånden) forlater kroppen, har den to valg - enten å gå inn i den finstoffelige verden og forbli der gjennom visse perioder, før ny inkarnasjon, eller raskt gå inn i en ny inkarnasjon. I den forbindelse mener hun at et menneskes ansiktsutseende har klare fellesdrag i de mange inkarnasjoner....

Ellers fraråder hun å holde kontakter til de finstoffelige verdener - *for vesenene blir ikke mer kloke selv om de dør*, og mange blir misledet av budskaper fra disse verdener. Kun noen ytterst få slike kan knyttes til de virkelige viise vesener i høyere finstoffelige verdener, og mange medier er også bedrageriske, manipulerende og (selv-) suggererende. Mye av tiden under kontaktmøtene gikk til å avfeie mange av påståtte ufo- og åndelige kontakter som forskjellige mennesker mente å ha hatt. Noen relativt få fysiske kontakter ble bekreftet å være ekte. (Dette fra bøker/referater som Meier kom med under kontaktmøtene

- ofte på oppfordring fra andre). Men de bekreftet dog at så mange som 17.422 jordmennesker hadde eller hadde hatt kontakt til utenomjordiske - de fleste kun tanke/telepatimessig, og noen hadde også kontakt uten at de selv visste det. (jmf. SEMJASE BLOCK 3 SIDE 505)

Hun beskrev utviklingen i syv hovedplan(tysk - «ebene») med syv underplan på hvert trinn, og i det tyske kontaktheft 4, er det på sidene 766-7 gjengitt noen planillustrasjoner som hun tegnet, men personlig er jeg av den oppfatning at Martinus symboler og kosmiske analyser her er langt mer forklarende. (Martinus:1890-1981, dansk forfatter med meget omfattende, logiske analyser av livsvitenskapelige eller kosmiske spørsmål, som jeg tidligere har referert til gjentagne ganger).

STOFF OG ENERGI

Det ble forklart at all energi kunne transformeres til «fast stoff» - hvis energien fortettes og konsentreres tilstrekkelig. Alt stoff er energi - der «grovt stoff» er det vi normalt kaller materie, mens «fin stoff» er energi. SKAPER-ÅNDEN bak ALT(«bak og over alle universer») - forvandler via kosmisk tankekraft, «stoff» til energi og motsatt. Åndskraften fortetter tankkraften til finstoffelig energi, som igjen ved videre (tanke-)konsentrasjon, blir til «grovmaterie» - hvorav hele den ytre verden er konstruert.

DEN NYE TIDSALDER - «VANNMANNENS ERA»

Dette er mer enn et begrep som «new-agers» flittig benytter, og Semjase beskrev at den ytre utløsende faktor i dette var flg: Jorden/solsystemet går i sitt kosmiske kretsløp på 25.860 år - rundt «en sentralsol i galaksen» - og passerer i dette 12 soner eller spesielle strålingsfelter, som hvert påvirker Jorden mentalt på en særlig måte. Vi er nå i overgangen fra et strålingsfelt til et nytt - og dette nye mentale felt fremstimulerer bl.a. den mentale/tekniske utvikling meget sterkt. Det foregående stimulerte bl.a. den rene suggestive TRO.

Men overgangen skaper også fortsatt en masse trosmessig/religiøs forvirring - da den utløser *den suggestive tros (religiøse-) midlertidige oppblomstring* i de som fortsatt har dette latent i sin psykiske struktur. Troen skal utleves nå i denne overgangsperiode og *erstattes av åndelig viten* - som blir stimulert i dette neste strålingsfelt. Vi er nå i dette feltets ytterrand, og dette strålingsområdes påvisning fra andre åndelige og vitenskapelige kilder, er behandlet i siste del av boken EN NY TIDSALDERS FØDSEL - hvor jeg har trukket fram mange

indisier på dette «transformerende felts» ankomst. (Dette stoff kan også finnes på internettdr: <http://galactic.to/rune/>).

Helt nøyaktig begynte *overgangen* til dette nye felt jmf. Semjase - den 3.feb - 1844, og dette innledet overgangstiden på 184 år, som først er avsluttet år 2028. Og bare det vi så langt har sett av denne overgangsperiode, har vist at det har vært/vil bli en turbulent tid - inntil de nye kosmiske strålingsenergier har fått fullt innpass.

JORDISK BYGDE UFO'er

I Semjase block 3 - s.418 besvarer Ptaah et spørsmål om jordisk fremstilte flygende tallerkener. Og det fremkommer at visse grupper av tyske forskere før og under siste verdenskrig i topphemmelighet klarte å fremstille tallerkenformede fartøyer med formidable ytelser. Dette er også etterforsket og «filmatisert» av noen tyske journalister som har laget videoproduksjonen som i den engelskspråklige utgaven heter **UFO - secrets of the third Reich** (RoyalAtlantis film GmbH). Denne utrolige produksjon avslører forbløffende materiale: bilder, film og gamle tegninger av forskjellige utgaver av flygende skiver, og bekrefter i høy grad de opplysninger som ERRA-Pleiaderne kom med i denne forbindelse. Hadde jeg *ikke* sett denne film/ videoproduksjonen, hadde jeg slett ikke kunne akseptert disse påstander om jordisk bygde UFO-er.

Bildet: En kunstners uttrykk for de hemmelige tyske prosjekter av anti-gravitasjonsfartøyer som bl.a. berøres i produksjonen UFO - SECRETS OF THE THIRD REICH

Ptaah sa at det dreide seg om enklere farkoster med eksplosjonsmotorer og senere - «stråledrivverk med tilbakestøtings-effekt». De første ble bygget i all hemmelighet i 1941 og prøvfløyet i feb-45, hvor de nådde høyder på 12.500 meter og hastigheter på mer enn 2000 km/t. Sist i krigen ble disse ødelagt for at de ikke skulle falle i hendene på fiendene. Dog ble forskjellige tegninger, redskaper og apparater oversett, og falt nettopp i de alliertes hender. Av disse utviklet forskjellige grupper de nåværende skiveformede fartøyer - og de største skal være opp til 100 meter i diameter. Dette er selvsagt topp-hemmelige prosjekter som de enkelte grupper/evt. land benekter kjennskap til. Enkelte av dem drives også av atomkraft, og de som ser dem tar dem naturlig nok for å være av utenomjordisk opprinnelse.

I den senere tid er det laget flere tv-programmer om den hemmelige aktiviteten som amerikanerne «i skjul» og utenfor folks viten, driver i «area 51»/Groom lake i Nevada. Så etterhvert siver mer og mer informasjon ut om disse topphemmelige prosjekter.

Pleiaderne bekreftet også at amerikanerne *hadde* materialer fra et ødelagt romskip og også avdøde dverglignende ET-piloter.

*Enda et bilde av den amr. kunstner J.Nichols bilder (hentet fra internett)
- Igjen et motiv fra de hemmelige tyske prosjekter med «Haunebu» fartøyer.
Mye av informasjonen om dette fremkom av en forskningsgruppe som bl.a.
inkluderte den noe kjente Viktor Schauberger og ellers fikk de kunnskaper
via metafysiske metoder via medier - jfr. tidligere nevnte produksjon.*

QUETZALCOATL

Denne mytologiske «guden» er omtalt flere steder i gamle nedtegnelser - men hvem var han? Pleiaderne fortalte at dette var en av lederne for en utenomjordisk gruppe som var aktiv i de Egyptiske storhetstider. Han var viis og vennlig og var ofte utsendt på spesielle oppdrag, og ett av disse bragte ham til Sør-Amerika hvor han ble tilbedt som en gud av Aztekerne. Han kom her i kontakt med Huitzilopochli - en av lederne for Gizah-folket - som forledet Aztekerne til menneskeofringer og blodritualer. Quetzalcoatl var imot disse ritualer og en bitter strid utviklet seg av dette, som endte med at Huitzilopochli fordrev Quetzalcoatl ut av området - og han dro derfor tilbake til Egypten.

Fremtidens åndelige vitenskap

Det er logisk å anta - i lys av den omfattende kosmiske kunnskap som finnes «inkarnert» her på Jorden - at samfunnet i de kommende århundrer vil forene alle da åndelig-kosmiske forklaringsmodeller som finnes, og samle disse til en helhetsvitenskap. Fremtidens samfunn vil da se at hele Universet - som alle andre levende vesener - inkludert mennesket - er under forvandling eller vekst. At denne forvandling inngår i en evig, gigantisk kosmisk pulsering mellom lys og mørke. Mørkets gjennomlevelse i form av naturkatastrofer, kriger, konsentrasjonsleire, sykdommer og sosial nød - alt vil bli forstått som en uunngåelig og helt naturlig konsekvens av menneskets posisjon i **utviklingsspiralen**. Mørket er ikke et onde men et ubehagelig gode, som er absolutt nødvendig for at livsopplevelsen evig kan opprettholdes. Mørket kulminerer umiddelbart før lyset bryter frem, og i dette perspektiv er dette århundredes kriger en endelig utlevelse av mørkets prinsipper - regulert av hunger og mettelses-prinsippet. At det nettopp er en *endelig utlevelse* - er en kosmisk iakttagelse som Martinus beskriver ut fra sin kosmiske sanseevne og begrunner logisk og analytisk.

Med denne innsikt i menneskets utviklingshistorie, og dets plassering i det kosmiske spiralkretsløp - vil historiens perioder og kulturer bli forstått som nødvendige utviklingsstadier på veien mot fremtidens balanserte samfunn - som andre kosmiske sivilisasjoner for lengst har oppnådd. I dette lys, vil tvilen om menneskets fremtid være oppløst - da man ser at det hele følger en naturlig kosmisk-logisk plan - *som i sin kjerne er absolutt kjærlighet*. Man ser da på fortidens primitive vandring som absolutte nødvendige trinn i utviklingen - der det enkelte individ har gått sin egen vei fra primitivitet til visdom. Og der denne samme vei har gitt den enkelte de utviklingsmuligheter og erfaringer som denne hadde behov for på denne lange livsvandring.

Da ser man også at historien ikke er en tilfeldig vei - men at denne har vært

et intimt, men ubevisst samarbeide mellom menneskeheten og jordklodevesenet. Man ser at de store trinn i utviklingen eller historien ikke primært er et spørsmål om jordmenneskets avgjørelser, men viljes-utløsninger i selve jordklodevesenets bevissthet.

Martinus skriver om dette i artikkelen «Jordmenneskenes skytsengel nummer en» (fra Kosmos 5/84 og 1/98):

*«Jordklodens ånd, dvs. dens **jeg** i forbindelse med dens vilje og bevissthet, er den høyeste autoritet i Jordens område. Alle andre maktfaktor såsom stormakter, presidenter og konger - har slett ikke den autoritet som man i alminnelighet tillegger dem. Jordjeget og dets åndelige krefter er klodens absolutt suverene eller virkelige konge. Om en såkalt stormakt skal falle eller den skal gå frem, om en rase skal utvikle seg i den ene eller annen retning, om landgrenser skal legges her eller der, om nasjonene skal forenes til én verden, eller de skal fortsette å være splittet og bekrige hverandre, er et spørsmål som kun kan avgjøres av Jordens sanne konge - jordånden eller jordjeget».*

EN ANALOGI

Romfolkets mer fjerne, fortidige oppdragende rolle på Jorden, blir å sammenligne med meget unge - delvis uvitende, og noe barske, «grove» - foreldre som behandler sine barn både utnyttende og grovt. Men etterhvert som disse foreldre gjør sine egne smertefulle erfaringer, får de litt etter litt utviklet en viss grad av klokskap.

Men barnet begynner etterhvert på skolen, og begynner å lære visse ting på egenhånd. Senere blir det noe eldre - og flytter vekk fra foreldrene for å gå på en fjernere skole. På denne skole får det en klok, vis lærer som lærer barnet en kunnskap og visdom som foreldrene ikke selv har fått. (Dette symboliserer verdensgjøløser-prinsippet, der særlig Martinus kommer med en innsikt som romfolket tilsynelatende ikke selv overblikker). Barnet blir da ved denne innsikt i mange områder klokere enn sine foreldre - hvilket de slett ikke kan tro. De tror selv de vet så mye mer enn barnet - som slik sett undervurderes. Mye har de lært sitt barn - men barnet har altså via andre kilder tilegnet seg ytterligere visdom. Det er *det store evige overblikk på utviklingen* som barnet har fått fra sin vise lærer - en lærdom de ikke selv fikk. Derved må de få denne visdom fra barnet, men dette betinger foreldrenes egen ydmykhet - eller innsikt i sin egen begrensning.....

Kapittel 11

AKAKOR KRØNIKEN OG ANDRE KILDER

Den tyske mediajournalisten Karl Brugger var tidlig på 70-tallet stasjonert i Rio i Sydamerika da han kom over en utrolig historie til en indianerstamme - Mongulastammen, som beskrev hvordan de ble utvalgt av gudene for 15.000 år siden, og hvordan de i disse fjerne tider hadde nærvær av disse «himmelreisende guder». Mange ville selvsagt ikke tatt slike påstander seriøst, men når man sammenligner deres mange opplysninger ellers, med de som bl.a. Semjase er kommet med, så er det mange likheter, og derfor vil jeg her bringe videre enkelte ting fra dette stoff.

Brugger fikk etterhvert et tillitsforhold til stammens høvding Tatunca Nara som fortalte historien. Hans stamme bodde i en av de «etterlatte» underjordiske byer, og da han ble innvidd til høvding, ble han ført inn i et underjordisk «museum» for en glemte, men avansert sivilisasjon. Her fikk han se redskaper, elektriske lys og også lik av tre meter høye mennesker! Karl Brugger skrev en bok om dette, **AKAKOR KRØNIKEN**, men ble kanskje nettopp derfor - senere skutt ned på åpen gate - sikkert fordi han hadde avslørt for mye offisielt..... Det var jo også flere attentatforsøk på «Billy» Meier - og igjen fordi han avslørte sammenhenger som mange ønsket ikke skulle frem i lyset. (Bl.a. «hvem» den gammeltestamentlige, hedenske, straffende «Jehova» var.)

Boken fortalte også om en hemmelig allianse mellom Akakor og det tredje rike i 1941 - hvor 2000 tyske soldater ble tatt bl.a. i ubåter fra Marsielle til Sydamerika.... At store deler av nazipartiet var inneforstått med hemmelig esoterisk viten fra THULE-selskapet er kjent, og bøkene THE LEGEND OF ATLANTIS

og «Skjebnespydet» avslører mye om dette.

Historien til Mongulastammen forteller at gudene koloniserte Jorden inntil den andre verdenskatastrofe. Gudene kom fra universets dyp fra kloden «Shverta» og hit for å gi videre sin viten, og befri menneskene fra deres åndelige mørke. De kjente klodenes baner og naturens lover. Men de dro tilbake til sine egne kloder 10481 f.kr - sikkert fordi de visste at store katastrofer truet Jorden. Boken beskriver 12 underjordiske byer, hvorfra gudene hersket over deres store rike med 362 millioner mennesker.

Stammens høvding Tatunca Nara fortalte til Brugger om verdenskatastrofer som nesten utryddet hele menneskeheten. I året 10468 f.kr. skal en enorm stor flom ha herjet og deretter en ekstrem endring i klimaet.

.....det var en voldsom kulde, og så en voldsom hete - der menneskene brente opp i sin ånding. Mennesker og dyr flyktet i panikk og alt var kaos...

Da de få overlevende kom frem fra sine huler var Jorden forvandlet, men noen fra Ugha Mongula-stammen overlevde ødeleggelsene og også en senere katastrofe, men knapt var mørket borte før de stjernereisende kom tilbake i sine fartøyer. Alt dette ble nedskrevet og oppbevart i Akakors underjordiske tempelområde - sammen med en «gullskimrende flyveskive» av et ukjent metall, med plass for to mennesker.....

Det er meget sannsynlig at denne beretning om flommen er en skildring av ødeleggelses-kometens mange herjinger med Jorden, selv om den i boken anførte tid ikke stemmer nøyaktig med de kritiske, ødeleggende passasjer som Semjase nevner for denne kjempekometen. Men bemerkes skal at stammen hadde sin egen tidsregning. Muligvis var det også de verdensomspennende ødeleggelser i Atlantis' siste tider som skildres av Mongula-stammen.....

Hopi-indianernes beretninger

Den tidligere NASA ingeniøren Josef Blumrich hadde lenge forsket på fortidens gåter og særlig inngående på de amerikanske indianeres urgamle beretninger. For ca.20 år utga han sine interessante «funn» i boken KASSKARA UND DIE SIEBEN WELTEN - som også utkom på dansk.

Hopiene mener at det har eksistert fire av ialt syv verdener. Den første ble ødelagt av ild, noen få overlevde og levde videre i den andre som ble ødelagt av en jordaksetipping. Den tredje verden var bl.a. Kasskara og Talawaitzchqua (Atlantis og Lemuria) - samtidig som Europa, Midtøsten og Afrika skal ha eksistert. Hopienes beretninger begynner i den tredje verden, hvorfra de mener å ha overleveringer. De sier at i den tredje verden hadde man kommet like langt teknisk som i dag - eller faktisk mye lengere, da de kunne dra til andre bebodde verdener i rommet. Det fortelles at Atlantis' mennesker selv hadde bygd sine

avanserte romfartøyer, mens de i Lemuria skal ha blitt fremstilt på andre planeter og fløyet av rommennesker til hjelp for folket der.

Hos Hopi-indianerne kalles rommenneskene for **Kachinaer** som rett ut skal bety «høye, aktede vise» - men ikke guder. Kachinaene skal ha kommet fra en verden med 12 kloder og de fløy ved hjelp av magnetisk kraft.

Boken antyder at Atlantis lå med sentrum i området ved Sargasso-havet og at det *hadde stor makt og innflytelse*, og også samarbeide med Kachinaene. Det berettes også i denne boken - tilsvarende med Semjases opplysninger- at det var Atlantis som startet krigen mot Lemuria, og at *det også ble brukt fryktelige magnetiske våpen*. At Atlantis til slutt skal ha blitt destruert av en «verdensrombombe» - som et styrt asteroideprosjekt - som Semjase forteller, nevnes ikke her, men dersom dette er korrekt, er det sannsynlig at de færreste visste/vet om dette. Mange beretter jo at Atlantis forsvant i havets bølger, men de rent teknisk-mekaniske krefter som utløste dette, er det ikke så mange bud på, bortsett fra at flere beskriver voldsomme jordskjelv - som nok heller har vært enorme sekundærvirkninger av nedslaget. En annen sak er at flere nevner at Atlantis skal ha blitt ødelagt *i flere perioder* (bl.a. teosofiske kilder/Blawatsky).

Dersom man spurte «avdøde» soldater hva som knekte det japanske keiserrike under 2. Verdenskrig, ville man få forskjellige svar. Noen ville mene det skyldtes at deres stolte, mektige krigsflåte ble slått i slaget ved Midway. En som deltok i kamper i Burma, ville mene at disse var avgjørende, mens andre vil si at atombombene over Hiroshima og Nagasaki betød mest. Dersom de kunne formidle sine egne oppfatninger av dette fra «den andre siden» og uten at vi hadde andre historiske kunnskaper om dette, ville vi få mange varianter - på samme måten som det kanaliseres mange versjoner av årsaken til Atlantis' destruksjon.

*

På et tidspunkt skal Kachinaene altså ha forlatt Atlantis, før katastrofen kom. De skal ha vært lyse i huden, lyst hår og skjegg, og med en høy moral som de skal ha veiledet de innfødte med.. De sies å ha blitt meget gamle - det berettes om aldere på 1400 år - og sikkert nok dreier det seg om de samme Lyraner-Pleiadere som Meier fikk informasjon om. Deres filosofi som Hopiene fortsatt etterlever - **er at allting henger sammen - og med dyp respekt for Jorden og livet.....**

Underjordiske byer og tunnelsystemer

Flere kilder som denne bok har berørt forut har beskrevet enorme underjordiske tunnelsystemer i enkelte deler av kloden - og spesielt i Syd-Amerika - bygget i fjern fortid av sivilisasjoner med en teknikk som på mange områder står langt over dagens. Dette er jo informasjon som ikke er allment kjent og igjen er vel årsaken at en slik avsløring ville være klare indikasjoner på en helt annen fortid for vår sivilisasjon enn den som historiebøkene beretter om. I boken «Hva Gudene Sådde» - som utkom for ca.30 år siden, beskrives i ord og bilder enorme - kunstig skapte - tunnelsystemer i Equadors utlgjengelige jungler. Däniken skrev selv om dette:

«Dette er for meg den utroligste, mest usannsynlige historie i vårt århundre. Det kunne ha vært en science-fiction story, om jeg ikke selv hadde sett og fotografert det utrolige.

Det jeg har sett er hverken drøm eller fantasi, det er realiteter. Under det Søramerikanske kontinent ligger et gigantisk tunnelsystem med en utstrekning på flere tusen kilometer. Det ligger dypt under jorden og er anlagt der en eller annen gang - av en eller annen. I Peru og Ecuador har man skrittet opp og målt ut hundrevis av kilometer. Det er allikevel bare en beskjeden begynnelse, og verden vet ingenting om det....».

Adgangen til tunnellene - 160 meter nede i undergrunnen - ble funnet av Juan Moricz i 1965, og 4 år senere hadde man målt ut hundrevis av kilometer! I tunnellen fantes rom med gjenstander av sten og metall i mange størrelser og farger, og metallplater - et bibliotek - med inngraverte skrifttegn og symboler. Og rommene var ingen små kott - men opp til 110x130 meter...

Vil man ha flere detaljer av historien kan man gå på biblioteket å låne boken «Hva Gudene Sådde» - den finnes i de fleste biblioteker i Norge.

****

Når det gjelder indikasjonen på bl.a. Semjases påstand om at det finnes eldgamle underjordiske tunnelsystemer flere steder på Jorden, er det interessant at det i boken «The Legend of Atlantis»(isbn 3-931695-21-2) gjengis et bilde fra en amerikansk militær-satellitt som avbilder et nett av tunnellsystemer og vannkanaler som påstås å være fra en underjordisk by beliggende under den Bolivianske jungel.....

Eremitten

Dette var tittelen på den danske oversettelse av Lobsang Rampas bok «The Hermit». Boken ble utgitt tidlig på 70-tallet, men inneholdt stoff som naturlig nok - for snart 30 år siden - ble sett på som fantasi og slik ser de det vel fortsatt, de som ikke kjenner den logiske tråden i kosmos' utvikling. (Boken har nr. isbn 87 416 1033 4)

Rampa kom som ung munk til hulen til en gammel blind eremitt som grunnet sin ekstremt utviklede hukommelse ble utvalgt av en gruppe «utenomjordiske overvåkere» til å viderebringe spesielle kosmiske informasjonen. Han levde på det som handelskaravanene gav ham i bytte mot hans velsignelser. Disse «kosmiske gartnere» som de kalte seg - fortalte ham at han langt senere ville bli oppsøkt av en ung munk, som skulle bringe denne spesielle informasjonen ut til verden - altså Lobsang Rampa. (Det berettes i Semjase-materialet at de høyere utviklede sivilisasjoner har teknologi til å fjernscanne/måle bevissthetskapasiteten til mennesker). De sa bl.a. at de overvåket Jorden slik at atomvåpen ikke kom til utfoldelse.

Denne isolerte eneboer hadde som ung mann, bosatt i Lhasa i Tibet, blitt torturert og for livet blindet av kineserne som prøvde å få ham til å røpe noen statshemmeligheter som han dog ikke kjente til. Det nøyaktige tidspunkt for hendelsen nevnes ikke, men ut fra boken kan det se ut som det skjedde for ca.100 år siden.

Den blinde mannen(eremitten) ble tilsynelatende brakt til en ET-base et sted i Tibets fjellverden - som de «utenomjordiske overvåkere» opererte i det skjulte. Her ble han bl.a. satt teknisk istand til å kunne se - ved at de satte elektroder inn i hans hjerne og via et slags kamera kunne han da fysisk se hva som ble vist ham der. Senere ble hans bevissthet frigjort fra kroppen og gjennom sitt finstofflige («åndelige») legeme ble han brakt til nye opplevelser.

Grunnen til at jeg i denne sammenheng trekker denne informasjon frem, er at han på at tidspunkt ble vist stadier i vår klodes fjerne historie som for meg virker meget logisk fremlagt. Samtidig som en av de innvidde gav ham kommentarer til hjelp. I en av disse «filmsekvenser» ble han vist noe som minner om Pleiadernes beskrivelse av ødeleggelses-kometen:

«...en skjerm lyste opp og viste et stjernemønster jeg ikke hadde sett før. Skjermen utvidet seg, så den til slutt fylte hele mitt synsfelt, inntil det var som om jeg kunne se gjennom et vindu ut i rommet. Illusjonen var så sterk at jeg hadde en fornemmelse av å være i rommet uten noe vindu. Jeg stirret på de kalde ubevigelige stjerner, som skinte så hardt og uvennlig.

- Vi vil kjøre det en million ganger hurtigere sa stemmen - ellers vil du ikke se noe i din levetid. Stjernene begynte å svinge rytmisk rundt om et usynlig sentrum. Fra en av bildets kanter kom en kjempstor komet farende, den flam-

mende hale vendte vente inn mot det mørke usynlige sentrum. Til slutt kolliderte den med den kalde døde verden som hadde vært denne galaksens sentrum. Andre kloder ble revet ut av deres faste baner ved den ødeleggende tyngdekraft. Det øyeblikk kometen og den døde verden kolliderte, syntes hele universet å bli til et flammehav. Virvlende malstrømmer av hvitglødende substans ble slynget gjennom rommet. Flammende gassarter oppslukte kloder i nærheten. Hele universet, som jeg så det på skjærmen foran meg, ble en stor flammende gassmasse.....»

Her følger ellers noen korte utdrag fra boken - der de «utenomjordiske overvåkerne» kom med ord som bør vekke ettertanke :

«Vi er Jordens gartnere - vi reiser rundt i universene og anbringer mennesker og dyr i de forskjellige verdener. Dere jordboere har deres legender om oss, dere omtaler oss som Himmelens Guder og taler om våre flammevogner. Nå vil vi gi deg opplysninger om livets opprinnelse på Jorden, så du kan gi den viten videre til en som skal komme til deg senere, gå ut i verden og skrive om disse ting, for det er på tide at menneskene lærer å kjenne sannheten om deres guder, før vi begynner på et annet stadiе.»

Boken forteller videre om den lange prosess som skulle omdanne den nydannede glødende lavakule Jorden - til å bli mottakelig for liv. Og mange ekspedisjoner av de kosmiske gartnere ble foretatt for å gjøre forsøk med å «nedplante» bestemte dyrearter på Jorden. Mange forsøk mislyktes, før man fikk fremavlet levedyktige menneskelige raser som kunne utvikle intelligens. Disse ble etter hvert farlige for seg selv og «oppasserne»; det beskrives om menneskeheter som i fjerne tidsaldere også kom inn på den «kosmiske blindvei» ved å lage atomvåpen som til sist utslettet dem selv. Etter svært lang tid da strålingen igjen var svekket kunne «gartnerne» utplassere nye raser .

.....Arken (romskipet) kom tilsyne på skjærmen foran meg, kjempemesig og tung. Et fartøy som kunne omslutte Potala, hele Lhasa og Drepung lamaklostrene. (han relaterer det til sine næromgivelser) Den var så stor at menneskene som strømmet ut av den, i sammenligning var som maur som arbeidet i sanden. De virket alle fortumlet, bedøvet, sannsynligvis for at de ikke skulle slåss. Menn med merkelige ting på skuldrene fløy omkring som fugler, holdt sammen på mennesker og dyr ved å berøre dem med metallstenger. Fartøyet fløy rundt om Jorden, landet mange steder for å landsette dyr av forskjellig slags. Mennesker som var hvite, noen som var sorte og noen som var gule. Små mennesker, store mennesker. Mennesker med sort hår og noen med hvitt hår.....

.....til stadighet fløy de små fartøyer gjennom luften og holdt øye med Jordens nye beboere. På deres streiftog spredte de store hjorder og sikret seg at

mennesker og dyr ble spredd over hele kloden. Århundrer gikk og mennesket var ikke istand til å tenne et bål eller hugge til primitive redskaper av stein. De vise menn(gartnerne) holdt konferanser og bestemte at det måtte innføres menneskelige vesener som var mer intelligente, som viste hvordan man kunne tenne ild og arbeide med flint. Slik gikk århundrene, mens Jordens gartnerne innførte friske levedyktige arter for å forbedre den menneskelige besetning. Gradvis avanserte menneskeheten fra flinthuggerstadiet til båltenningsnivået. Etterhvert ble det bygd hus og skapt byer. Hele tiden gikk gartnerne rundt mellom menneskevesnene, og menneskene betraktet dem som guder på Jorden.

En kommentator brøt inn og sa: - Det tjener ikke noe formål å fortelle om de endeløse plager som traff den nye koloni Jorden. Jeg vil fortelle deg hovedpunktene for at du selv kan lære noe. Mens jeg taler, vil vi foran oss ha bilder som passer til i tid, så du kan se det viktigste.

«- Sentralriket var stort, men det kom et voldelig folkeslag fra et annet univers som prøvde å frariste oss våre besittelser. Disse skapninger var menneskelignende og de hadde horn stikkende ut fra tinningene. (Mytene kommer ikke fra ingenting. Utg.anm.) De hadde også hale. Disse mennesker hadde en uovertruffen krigersk natur. Krig var deres fornøyelse såvel som deres arbeide. I sorte skip strømmet de inn over dette univers, og la de verdener øde som vi hadde satt ut yngel på.

slike enorme havbølger utløst idag ville ha knust verdens storbyer på et øyeblikk

Bildet: Menneskeskapte og «naturskapte» eller makrokosmiske ødeleggelser har mangfoldige ganger lagt den menneskelige kultur og sivilisasjon i ruiner, fordi hele denne galakse har en fortid i den psykisk/mentale sone som kalles «dyreriket» - hvor livet /menneskene skal lære seg å fornye sin evige bevissthet ved «innvielsen i mørket» - altså at man skal lære seg å leve i harmoni med livslovene - ved at man lærer mørket å

kjenne, mettes av det og vender lengselen, viljen og ønsket mot LYSET.

I rommet fant det sted kamper, som nesten hadde karakter av naturkatastrofer. Kloder ble lagt øde. Kloder eksploderte i flammende, rykende klumper og restene av dem fyller selv idag opp på romveiene som asteroider. Tidligere fruktbare kloder fikk deres atmosfære fullstendig ødelagt, og alt det liv som fantes der forsvant. En klode streifet en annen og sendte den inn i Jorden. Jorden vibrerte, rystet og ble skubbet ut i en annen bane som gjorde jorddagen lengere. Ved dette som nesten var en kollisjon, sprang kraftige elektriske utladninger ut fra de to kloder. Himmelen flammet på ny. Mange av jordmenneskene omkom. Store flodbølger feide inn over verdens overflate, og barmhjertige, medlidende «gartnere» fløy hastig rundt i deres arker og prøvde å få mennesker og dyr ombord, for at de kunne bli transportert til høyreliggende områder og i sikkerhet. Senere, sa stemmen, - ville dette være opprinnelsen og årsaken til at det oppsto ukorrekte legender i alle jordens land. Men slaget ble vunnet i rommet.....»

Det skal ikke her påstås at ovennevnte bok representerer den absolutte sannhet, men den gir en logisk forklaring på hvordan universets høyere utviklede vesener, overvåker og hjelper de mindre utviklede, eller sine «yngre brødre og søstre» på utviklingsveien. Altså i praksis det prinsipp som Martinus kaller «foreldre-prinsippet» (symbol 2 i Det Evige Verdensbillede del 1). Samtidig som denne boken - Eremitten - som i de her viste utdrag, forteller om lignende kosmiske katastrofer som vi tidligere her har beskrevet. **Men i lys av en helhetlig kosmisk forståelsesmodell skal intett sees som noen feil i «Skaperverket» - men de nødvendige mekanismer hvorved vesenets evighetsbevissthet kan fornyes etter at den i fjern fortid er blitt mettet av Lyset i form av «evighe-**

ter» i harmoniens verdener. «Den fortapte sønn» måtte altså ned i mørket for der å lære å kjenne forskjell på «godt og ondt» - eller fornye sin livsopplevelses-evne. Så det er kosmisk sett intett å fordømme eller beklage.

Kosmisk Visdom - Stjernevisdom - evig Visdom

oversatt fra Semjases undervisning av Meier fra 21.mars 1975
(fra den tyskspråkelige original Semjase Block 1)

(Merk: Ordet SKAPELSEN (tysk: «Schöpfung») brukes av Semjase synonymt med ordet GUD - altså benevnelsen på helhetsvesenet som både «legemlig» og åndelig, er summen av alle andre levende vesener - der bare en brøkdel bebor fysiske - for oss nå synlige - verdener).

Siste del av denne bok vil da i korthet og i utdrag gjengi de åndelige visdomsord som Semjase talte allerede i den 10. kontakten, og hun understreket at det var av største viktighet at denne delen av «misjonen» ble belyst, og ikke bare den ytre «Ufo-tekniske» del. De som allerede har studert andre visdomskilder vil kjenne igjen mye av innholdet, og som tidligere nevnt har jeg en følelse av at de - Erra-Pleia-derne - ikke helt var klar over at en «tilsvarende» åndelige visdom allerede gjennom andre kanaler hadde tilflytt Jorden.....

Semjase: «Hvert menneske er et redskap for sin ånd. Denne ånd dør aldri og sover aldri. Selv i den dypeste søvn er dens ånd våken, og registrerer alle tanker, følelser og erfaringer. Den opptegner alle tankene og følelsene, og formidler til dagsbevisstheten om de er rette eller gale, dersom samme menneske tar seg tid til å observere seg selv som det virkelig er, og aksepterer åndens intuitive veiledning. Ånden i hver person er bæreren av skaperkraften og er for hvert menneske individuell.

Ånden holder stadig sin søken etter det fullkomne, harmoni, fred, forståelse, kunnskap, visdom, sannhet, skjønnhet, kjærlighet - gjenkjennelse av ens virkelige vesen - som varer for evig. Tilsammen danner disse det åndelige kongedømme.

*Alt dette eksisterer i (eller ER) SKAPELSEN. Alt dette er nærværende som selve **eksistensen**, evner over alle evner; melodien over alle melodier; underet over alle undere - som det høyeste av SKAPELSENS prinsipper.*

*I drømmer kan mennesket skape verdener som i virkeligheten, der SKAPELSEN skaper verdener. Denne evne kommer fra menneskets bevissthet, **som er av skapelsen**. Alle undere eksisterer i en selv. I ditt eget selv finnes det himmelske kongedømme - dette fantastiske «rom» av (eller for) SKAPELSEN (eller Gud som andre åndelige retninger benevner det). Alle undere eksisterer i en selv. Om dette talte de gamle jordiske filosofer: om mennesket som et mikrokosmos i makrokosmos - alt som finnes i Universet finnes også i mennesket.*

Dimensjonene i menneskets indre er grenseløse. Skapelsens bilde - ånden i mennesket - eksistensen som er dimensjonsløs - innbefatter i seg alle dimensjoner, men hever seg samtidig over og forbi alle dimensjonene. (Her er det tydelig at det fortelles om det som Martinus kaller overbevisstheten som er hevet over det skapte).

Er et menneske lykkelig, så kommer denne erfaring innefra – for lykke er en selvskapt tilstand og intet som kommer utenfra. Gleder springer frem fra menneskets indre - skapt av åndelig harmoni. Alt kommer altså innefra. De ting og mennesker som tilsynelatende utgjør årsaker til lykke, er bare den ytre årsak.

For lykke hører sammen med det innerste i vesenet, og det er et uatskillelig kjennetegn på åndens eksistens. Uendelig lykke og uendelig kraft rommes da i dets liv eller eksistens.

Ånden er alltid ung og blir aldri gammel. Kroppen kan aldres, problemer og sorg kan besette en, men alle disse ytre betingelser og erfaringer fra verden passerer. Hva som forblir er åndens eksistens, som er sannhet, kunnskap, visdom og virkelighet. Hva som er viktig i livet er å arbeide for å utvikle sin ånd – fordi kun slik vil du bli fri. Når du innser at du er ånd, vil du aldri mer bli plaget av aldring, sorg, og de utallige problemer i verden.

*Visdom er allkraft. Visdom er LYS. Og der det er lys, vil mørket og uvitenheten forsvinne. Lyset fra visdommen overvinner alt mørke. Visdom er et tegn på åndens eksistens, og inneholder i seg selv kvaliteter av sannhet, skjønnhet, harmoni, kunnskap og fred. **Visdom er også kjennetegn på de som har gjenkjent eksistensen av sin ånd, og flittig bruker seg selv under Skapelseslovene.***

Bruken av åndskraft er visdom. Slik som sollyset og solen er to ting – men

endog ett, så er også visdom og ånd to ting, men allikevel ett. Sollys skapes av solen, men må dog først gjennomgå en forvandlingsprosess. Slik er det også med en altskapende eksistens i Universet, som med sin evne skaper krefter som følger de bestemte skapelseslover (kosmiske evighetslover/kosm. grunnprinsipper jfr. Martinus) - som i form av sannhet, kunnskap og visshet følger en bestemt utviklingslinje gjennom endeløse tidsaldere. Men denne kraftfulle EKSISTENS er SKAPELSEN.

Det finnes kun en eksistens som styrer alt som eksisterer i Universet. Det er bare en Skapelse, bare en Sannhet, en Kunnskap, en Visdom som alene eksisterer til all tid. Den evige sannhet er ikke underkastet noen svakhetstilstander eller noen forandringer, og dens lover behøver aldri fornyes eller tilpasses etter noen ny tid.

Visdom (visshet) kjennetegner SKAPELSEN som "i en liten del" bor i mennesket. Derfor må mennesket styrke sin kunnskap og visdom, slik at det kan SE Skapelsen. Det må mer intenst søke etter sannhet, og det vil da forstå viishetens (visdommens)kraft.

Innsikt i sannheten gir befrielse fra alle begrensninger. Den gir grenseløs kunnskap og visdom. Visdommen er et mektig middel for innsyn i SKAPELSENS LOVER.

Et menneske som er oppfylt av kjærlighet er også rik på visdom, og den som eier mye visdom er også full av kjærlighet. Men jordmennesket bedrar seg selv, fordi det kjenner ikke kjærlighetens vesen. Eiendomsbegjærets følelser og stemninger (altså forelskelsen. Utg.anm.) tolker det som kjærlighet, mens det står som en fremmed og uforstående overfor sann kjærlighet.

*Mennesket er først et **menneske** når det har kommet i kontakt med sannheten, fått kunnskap og visdom - selv om det ikke bruker ordet Skapelsen (eller Gud) - for visdom er også kjærlighet i reneste form. Derfor finner mennesket alltid at logiske tanker og innsikter leder til kunnskap, visdom og kjærlighet. **Visdom og kjærlighet er de to livgivende vibrasjoner som utgjør Det Skapendes vesen og karakter.***

*Med kjærlighet og visdom er mennesket herre over all skapelse. Visdom og kjærlighet strever hengivende etter å følge de gitte skapelses-naturlige lover (de kosmiske lover) - for ånd og **skapelse** er ett.*

Jordmennesket taler om kjærlighet som det ikke kjenner. Det tror seg vite

at dets følelser skulle være kjærlighet - og bedrar derved seg selv.

Kjærlighet forsvinner aldri og kan aldri forvandles til noe annet.

Hvert menneske tror seg vite hva som menes med lykke etter det som det har erfart som menneske. Men å forstå den lykke som kommer fra uendelig eksistens, ånd og udødelig Skapelse - det er ganske enkelt langt bortenfor hva som det med sine begrensede evner kan forstå.

Dette fordi det er fanget i usanne lærer av religiøs art, og sitter fast i menneskelig-materielle ting, hvilket medfører at det hindres i å forstå egne indre erfaringer .Slike erfaringer, som utgjør den virkelige nøkkel til sann innsikt og visshet.

Åndens kongerike inneholder alltid under. Det synlige univers - som mennesket undrer seg over - er kun et lite punkt for denne - Skapelsens underbare, uendelige, åndelige intelligens. Universer - slike som dette - finnes det utallige milliarder av i Skapelsens uendelige, åndelige intelligens. Hva som er synlig for det menneskelige øye, betyr kun et lite støvfnugg i uendeligheten.

Det som ikke er synlig for menneskets øyne er umålbart, ufattelig og utenkelig, forvirrende og ubegripelig for dets ikke-åndelige intellekt og sans-evne. Hele det univers som det ser, er bare et enkelt rom av mange, som må måles i myriader, for det finnes universer inne i, over-, under-, og utenfor universer. Alt dette innenfor denne urmektige, veldige og allskapende åndelige intelligens, som Skapelsens eksistens utgjør.

Og med denne veldige ånd, med disse urkrefter fra Skapelsens eksistens, med dette er mennesket forbundet, for en liten del av denne Skapelsens ånds-intelligens, bor i mennesket og besjeler det.

Den åndelige intelligensen utvikles gjennom lovbundete, åndelige prinsipper og rettes særskilt inn på Skapelsens Vesen, Fullkommenhet og Kraft. Dette i motsetning til menneskelig intelligens, ettersom den menneskelige bevissthet i allmennhet kun befatter seg med den materielle verdens enkeltheter.

Og det har som følge at mennesket i mange sammenhenger kommer ut i vanskeligheter og hindres - ja det blir kanskje til og med offer for nedtrykning, plages og forfølges av alle mulige slag av ulykker.(Merk: Av det stoff som jeg har studert fra disse Erra-Pleiadere, er det ikke berørt det grunnleggende prinsipp

om karma eller årsak og virkning - ved at hver enkelt kun kan rammes av det som samme person selv har gjort eller tenkt i fortiden. Altså at ingen lider urett på noe som helst tidspunkt i livet. Men ettersom disse prinsipper er mye mer inngående behandlet i andre visdomskilder - særlig hos Martinus, har Forsynet/Skapelsen organisert det slik at dette ikke ble særlig utredet i dette stoff fra Semjase. En annen mulighet er de ikke enda har evner til å gå så høyt i det kosmiske overblikk, at de fullt ut forsto livets absolutte rettferdighet. Utg. anm.)

Derfor er en grundig analyse av en selv en av de viktigste metodene for mennesket til å finne sannheten og veien til åndelig utvikling. Derfor er det nødvendig at mennesket uavbrutt kontrollerer sine tanker, og kontrollerer av hvilken art de består.

Det må være nøye med at det alltid følger og ledes av skapelses-filosofiske grunntanker og virkeligheter, og at mennesket selv respekterer de skapelses-messige lover.

I mennesket selv bør alltid den bevisste følelsen råde, at det tilhører DET SOM SKAPER, med sitt egentlige, åndelige vesen. Det bør stå tankemessig klart for det selv, at dets egentlige åndelige vesen er udelelig ETT med DET SOM SKAPER - for at det derved skal kunne overvinne den materielle ytre verden i sin bevissthet.

Først og fremst denne skapelses-filosofiske sannhet og innstilling, bør alltid styre den menneskelige tenkning, følelsene og handlingene. For kun den som er ett med Ånden, kan i lengden forstå og utrette det gode, fordi det har SKAPELSENS muligheter I SEG SELV. Ingenting i hele det uendelige Univers kan lengere påvirke og forslave dette mennesket.

Til denne skapelses-filosofiske bevissthet, kommer også det praktiske, dynamiske, det skapende og hemmelighetsfulle av alle tings innerste «nærværede» virkelighet. Mennesket må derfor være en praktisk filosof og mystiker, og bli klar over virkeligheten bak de ulike foranderlige og forgjengelige formene.

*For hva er et menneske? Er det kun en kropp og et navn? Tar man bort navnet og kroppen, hva blir så tilbake av mennesket? Det gjenstår den fundamentale essens: **eksistensen, ånden**. Hvert menneske som overser dette, blir påvirket hit og dit av alle mulige ytre påvirkninger. Det faste punkt vil det ikke finne før det begynner å søke etter den fundamentale virkeligheten.*

For det menneske som lever etter og følger Skapelseslovene (de evige kosmiske lover), gjenkjenner *DET SOM SKAPER* eller *det LEVENDE* bak alt. Dette i hver en livsform, i hver en ting, i hver en tanke og handling, i hvert et menneske, i hele naturen og i alle hendelser.

Det vanlige, ikke-åndelige mennesket, som er påvirket gjennom religioner og andre uvirkelige lærer, kan hverken se, høre eller fatte et fnugg av den sanne virkeligheten. Dets liv blir da uåndelig, og mye mer innpresset i menneskelige og materielle baner. Derved blir dette mennesket som en «blind, døv og uvitende» rent åndelig sett. Det menneske som følger Skapelses-lovene (de kosmiske lover), blir til et velsignet vesen, som ikke manglet noe.

Dets vilje er uovervinnelig, dets hengivenhet er umåelig og dets visdom og kjærlighet er stabil og fullkommen. Det vender seg «ikke etter vinden» (altså etter folkets allmene mening)- og er ikke full av tvil, slik som det er for de som er sterkt avhengige av religioner, eller på annen måte forvirret. Dets sinn er som det vide, uendelige havet, og det lar seg ikke uroe. Dette mennesket har ingen frykt for noe, og kan ikke nås av noen negativ kraft.

*Kun værende et stabilt, harmonisk sinn, som har sine røtter i *DET SOM SKAPER* - i *SKAPELSENS* visdom, i bevisstheten om dets kjærlighet og glede som er mer virkelig enn all materiell begrensning. Uavhengig av den uvitende, blinde menneskelige omverden.*

*Om mennesket kun ser sine medmennesker i det ytre og materielt, da ser det ikke noe annet enn kun formen og skikkelsen - altså det materielle i dette vesen. Men betraktes det med innsiktsfulle øyne, og med innsyn fra **det altavslørende bevisste** som det selv er, da sees det samme i andre.*

*Det ser da ikke lengere kun en mann eller kvinne - men ser medmennesket som bæreren av en skapende ånd - som kjenner seg selv, og som gjerne vil dele denne visdom med andre. Den som kjenner til sannheten, ser medmennesket utfra denne innsikt og gjenkjennelse - for det ser **DET SOM SKAPER** i sine medvesener.*

Mennesket vet nå mer enn det gjorde før - og derved er det bevist at uvitenheten ikke vil vare ved. Mennesket kan befri seg fra sin uvitenhet om det bare er villig til å akseptere sannheten. (Kommentar: - det kan virke som Semjase ikke helt forstår at dette ikke er en viljessak, men et erfarings spørsmål (altså et utviklingsspørsmål) - slik bl.a Martinus beskriver inngående i sine analyser. Utg.anm).

Mennesket kan fri seg fra alt; man kan ta alt fra det, men aldri den skapende bevissthet - Ånden - Eksistensen i dets indre - dette rene åndelige SKAPELSENS RIKE i det. Det kan fratras alt det som det eier og har, og fordrives ut av sitt hjem, men ut av det åndelige riket i dets indre - kan ingen fordrive det vekk fra. Således bør mennesket stadig være bevisst om DEN STORE SKAPER, uten hvilken det ikke kunne eksistere, ikke tenke en tanke, og uten denne kunne det hverken kunne se, høre eller oppleve.

Om dette har de vise sagt til alle tider: «Skapelses-ånden er mennesket nærmere enn dets egen ånding». Mennesket kan ikke unngå denne høyeste form av bevissthet, for før eller senere innser det denne Skapelsesmessige virkelighet - for den er dets liv og Ånd, dets nærværende bevissthet - alt livs sentrale tankekraft, den eksistens som overgår enhver menneskelig tanke og hvor i mot all menneskelig materiell-intellektuell tenkning, synker ned som absolutt betydningsløs.

Ånden kan leve uten de fysiske øynenes lys, slik den også kan leve uten hørsel, armer og ben, og til og med uten den ytre bevissthets forstand. (Det er dette som oppleves i de kosmiske «ekstatiske» opplevelser som de også kan fremskape «teknisk» i hyperromsprangene, se foran). Alltid finnes det NOE som gjør det mulig for det å leve videre - nemlig dets egen skapende kraft.

*Denne grunnbevissthet, dette alt iaktagende og alt-registerende i mennesket, som altså registrerer dens tanker og følelser, og som står bak alt av dens tenkning, det som «hvisker» om det VET eller ei - dette er **DET SKAPENDE, DEN ÅNDELIGE BEVISSTHET**.*

Tenk stadig og ofte på at den innerste ånden (i deg) er allmektig, allestedsnærværende og allvitende, men er derutover også uendelig skjønnhet, uendelig verdi - ja, alle tings absolutte verdi overhodet. La ordet Skapelse bli av største betydning for mennesket - det som fremkaller utviklingsmessige forandringer i mennesket.

Så snart som ordet Ånd og Skapelse innpreges i mennesket, oppstår psykiske forandringer i det. Dets følelser og hele sinnet forandres. (Jfr. det Martinus betegner «den teoretiske kosmiske bevissthet»). Jo klarere dets åndelige intelligens blir, desto mer vinner dets personlighet i kraft, og desto mer fullkomment blir dets liv. Den vise som har en oppfylt åndelig bevissthet, ser hva som skal skje i fjern fremtid - kanskje milliarder av år senere - og har alle livsformers - og hele menneskehetens fortid foran sine øyne.

Den største kunnskap står til rådighet. Men hvordan er dette mulig?

Jo, et slikt menneske har i sitt indre de nødvendige forutsetningene for dette. I hvert menneske er SKAPELSEN nærværende - hele det åndelige riket - dog kun sansebart for den som med sitt indre øye virkelig også kan skue innover. Dette kan bare være til nytte for dem som har de nødvendige forutsetningene. (Altså «en uendelighet» av livserfaring gjennom utallige inkarnasjoner. Utg.anm.)

PRINSIPPET FOR AVANSERTE REISER I KOSMOS - DE SÅKALTE HYPERROM-SPRANG

skipet og alt i dets elektromagnetiske felt blir dematerialisert og forflyttes utenfor tidsdimensjonen her

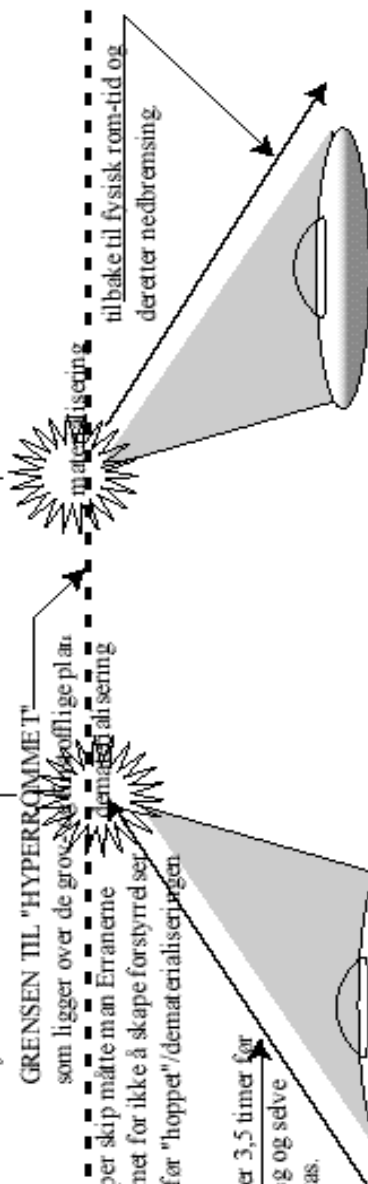
GRENSEN TIL "HYPERROMMET"

som ligger over de grove, uforflyttable plan

På de eldre typer skip måtte man Erranerne dematerialiseringen

langt ut i rommet for ikke å skape forstyrrelser for planetene før "hoppet"/dematerialiseringen ble aktivisert

skipet akselererer 3,5 timer før dematerialisering og selve h-spranget foretas.

Det fysiske plan på Erra i pleiaden ligger noe dim. forskjøvet

Deres nyere fartøyer som ble bygget etter at de fikk hjelp fra DAL-universet (Asket) - gjorde det mulig å foreta disse "sprang" uten å måtte forflytte seg fysisk langt utenfor solsystemet.

Det fysiske plan på JORDEN

Det finnes flere metoder til reiser i kosmos - dette er kun en av de "eldre" metodene som ERRANERNE hadde brukt i fortiden. De var meget tilbakeholdende med å gi ut for mye informasjon rundt dette - da de så hvordan jordmennskene kunne misbruke denne viten til krigsformål. De mente at dersom jordmennesket dro ut i rommet med krigerske formål, ville de komme over andre enda krigerske sivilisasjoner - med en langt høyere teknikk som helt kunne ville eliminere dem.

Hvor nøye det enn er i å følge de menneskelige lover, så overtredes stadig de UNIVERSELLE (kosmiske) LOVER. Det fanges derved i menneskelig-materiell nød, og kommer ut for sorger og problemer. Det ledes vill og slites, blir ulykkelig og åndelig forslavet og begrenset.

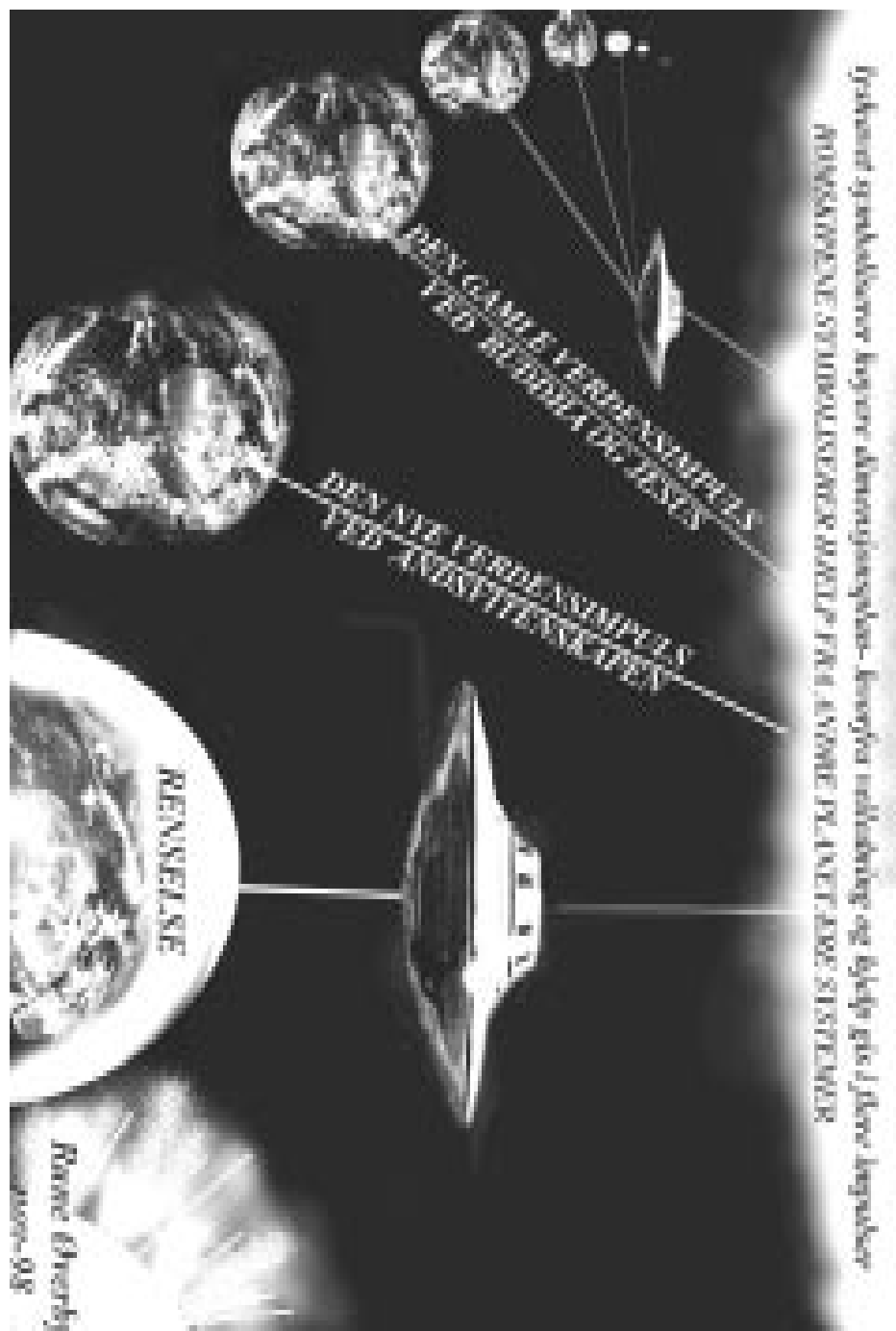
Mennesket som har kommet til den praktiske nytte av åndelig innsikt, kan identifisere seg med alle former for liv i verden og Universet - med alle og enhver. Dette da i motsetning til det materialistisk tenkende menneske, som kun identifiserer seg med sin kropp, sine penger, gods og eiendeler.

Men når mennesket har identifisert seg med alt i Universet, da kan intet hat og ingen materielle begjær lengere bo i det - for det har da ikke lengere noen selviske tendenser. Mens andre må gjøre krav på eiendom, så identifiserer den åndelig tenkende seg kun med sannheten, og har derfor alt i sitt indre - da det ser langt ut over materiens illusjoner.

All frykt har forsvunnet fra det menneske som identifisert seg med SANNHETEN - med hvilken det er ett. Den åndelige er beskyttet og hele naturen er vennligsinnet tilbake.

Sannheten må aldri tilpasses til den eller den tid, for den ER konstant i alle tider. Den er uavhengig av navn og form.

For å vekke opp det uendelige, kreves det fornuftig logikk og frihet fra urealistiske tanker og lærer. Å vekke opp det uendelige og gjøre det virksomt, det er livets mål - den åndelige fullkommenheten».

Baksidebilder:

Øvre venstre: ødeleggelses-kometen tett ved Jorden (bilde laget av R.Ø.)

Øvre - høyre: de Lyransk-Pleiadiske «guder» var av stor kroppstørrelse da de nedstammet genetisk fra sine STORE Lyranske forfedre. De hadde stor innsikt og hadde kontakt til de senere jordiske konger og ledere.

En egen renegat-gruppe av Pleiaderne som fortsatt ønsket makt hadde kontakt til stamfedrene til Jødene - en slektsgren de selv hadde fremavlet og de ga dem en viss kunnskap (særlig via Enok og delvis Moses) men de ønsket enda å bli tilbudt.

Derfor er Det Gamle Testamente en blanding av hedenske offerritualer og en delvis skjult kosmisk visdom - men mye av denne er «esoterisk» - dvs. skjult, indre viten.

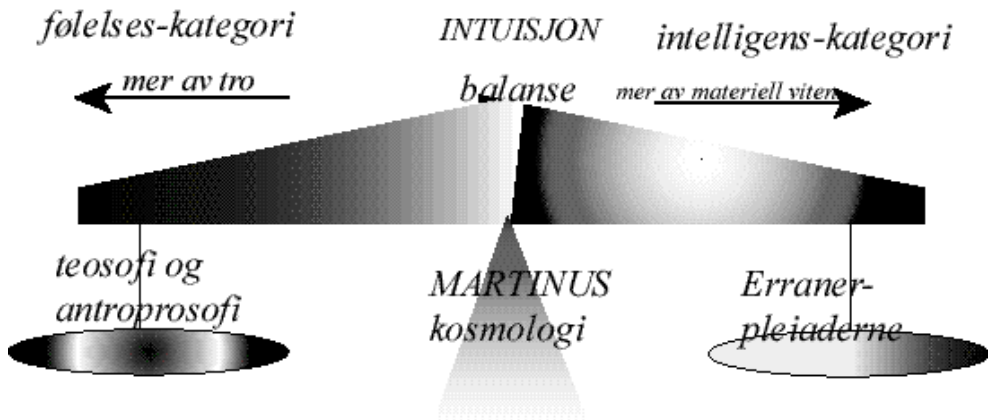
Andre av de Pleiadisk-Lyranske ledere hadde kontakt til bl.a. Grekerne da de hadde høyt utviklede kolonier i dette Middelhavsområdet. Disse kjennes bl.a. som den Minoiske høykultur - men den ble ødelagt ved det kosmiske kaos som hersket på Jorden etter ødeleggelses-kometens gjentatte nærpassasjer og derav voldsomme ødeleggelser og herjinger.

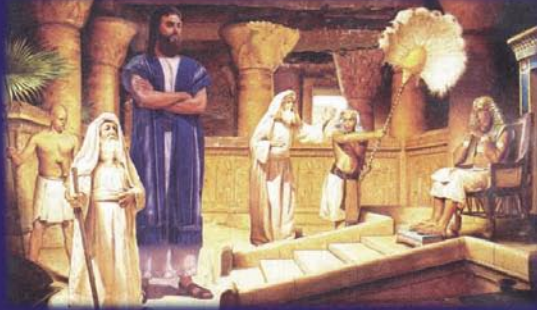
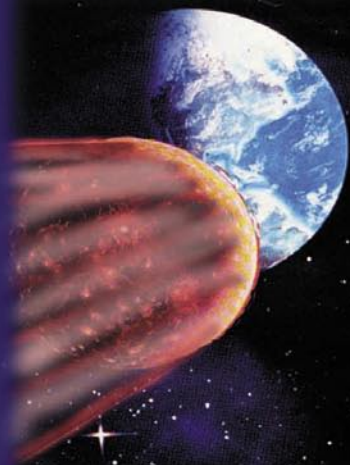
Midtre: de underkastet seg «gudenes» skip og deres «mirakler» med dyp erbødighet.

Nedre vestre: En kunstners bilde av et av Meiers møter med Pleiaderne i det Sveitsiske høyland midt på 70-tallet.

Nedre høyre: De tidlige innvandrende stjernereisende til Jorden ble hyllet som Guder, av fortidens degenererte jordmennesker som enda hyllet maktens og styrkens idealer og de himmelreisende selv var enda maktglade og inhumane sett med dagens målestokk.

DE ÅNDSVITENSKAPELIGE RETNINGER PÅ VEKTSKÅLEN

Boken er en gjennomgang av Jordens dramatiske fjernhistorie basert på informasjonen fra fysiske direktekontakter til våre genetiske forfedre fra stjernesystemet Pleiadene gitt på 70-tallet til Eduard Meier i Sveits. Den kobler denne informasjonen logisk sammen med øvrig kjent og ukjent forskningsmateriale og funn. Stoffet viser at de mange gamle kilders beskrivelser av gudebesøk fra rommet var konkrete hendelser som formet dagens menneskehet genetisk og mytisk. Stoffet viser at kloden og menneskeheten har hatt en katastrofemettet fortid, med flere naturskapte og menneskeskapte totale ødeleggelser. Stoffet inkluderer åndelig visdom og forklarer mange av Jordens mysterier på en logisk måte. Stoffet har sammenkoblinger til Martinus' kosmiske analyser.

